

LÊ MINH QUỐC

Đời, thế mà vui

Tiểu thuyết hoạt kê

Mục lục

1. [Thay lời tựa](#)
2. [Chương một](#)
3. [Chương hai](#)
4. [Chương ba](#)
5. [Chương bốn](#)
6. [Chương năm](#)
7. [Chương sáu](#)
8. [Chương bảy](#)
9. [Chương tám](#)
10. [Chương chín](#)
11. [Chương mười](#)
12. [Chương mười một](#)
13. [Chương mười hai](#)
14. [Chương mười ba](#)

“ĐỜI, THẾ MÀ VUI”

- LÊ MINH QUỐC -

Được xuất bản theo hợp đồng trao quyền sử dụng tác phẩm
giữa tác giả và Công ty TNHH Sách Phương Nam.

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý của Công ty TNHH Sách
Phương Nam.

Thay lời tựa

BI KỊCH CỦA ĐÀN THIÊM THỜI NAY

Đọc tiểu thuyết hoạt kê *Đời, thế mà vui* của nhà thơ Lê Minh Quốc - ta sẽ có nhiều phen cười nôn ruột. Các nhân vật vây quanh lấy ta với đủ chiêu trò từ những nhớ đến bi hài nhằm khắc họa “sinh hoạt văn nghệ” đã và đang diễn ra trong đời sống này: Đạo diễn nổi tiếng Lắc Lơ của đoàn cải lương Nòng Súng bỗng nhảy sang lĩnh vực hài kịch. Đạo diễn này vừa dựng xong vở hài kịch có tên là *Ngã ba chú Ía*, 15 màn với ba diễn viên chính: Rền Vang - nhà văn kiêm nhà báo, Rồn Rảng - nhà đờn kiêm nhà thơ, Robert Tạch - GS.TS. chuyên ngành mông má cho những người đàn bà trời bắt làm thân cá sấu. Hai diễn viên phụ là vợ nhà đờn Rồn Rảng và quý bà sồn sồn đến thăm mỹ viện Dậy Thì cắt mí mắt. Một số diễn viên quần chúng là các tiếp viên hãng bia...

Nhà văn kiêm nhà báo Rền Vang đã diễn quá xuất sắc vai diễn một nhà báo đầy mánh lới kiếm tiền. Dù có uống bao nhiêu bia rượu, Rền Vang không bao giờ say xỉn. Say là say thế nào, không thể say, phải chờ người khác say để còn cầm cố xe máy, hoặc móc túi của nó trả tiền bia. Và còn để ngủ với vợ của nó.

Rồn Rảng, một thương gia trong lĩnh vực kinh doanh nhà đờn (hòm áo quan) bỗng một ngày đẹp giờ trời phú cho làm thơ. Chứ không à, thơ hay thơ dở đều phải trời phú cho mới làm được đấy chứ. Khi tập thơ *Ngã ba chú Ía* hoàn tất, Rồn Rảng tìm đến nhà văn Rền Vang để nhờ nhà văn hò (gà) cho nổi tiếng.

Robert Tạch, cha mẹ mất sớm phải ở với ông cậu, bán thuốc dạo kiếm ăn, rồi vượt biên, rồi quay về nước làm ăn. Chẳng học hành gì nhưng cứ tự phong hàm GS.TS, cho nó oai. Cái việc tự phong hàm GS.TS như Robert Tạch ở cái đất này thiếu gì. Nào có ai kiểm chứng đâu. Robert Tạch có công ty Luky và thẩm mỹ viện Dậy Thì mở chui.

Rền Vàng là một tay “hồ gà” siêu hạng. Rồn Rảng nghe tên đến cầu thân. Rồn Rảng muốn được thành người nổi tiếng. Rền Vàng ra tay gạo xay ra cám luôn. Thơ của Rồn Rảng được phổ nhạc. Lại được đạo diễn Lắc Lơ chuyển thể *Ngã ba chú Ía* thành kịch với giá một chỉ vàng... Rền Vàng phải lòng vợ Rồn Rảng. Quen mui thấy mùi ăn mãi, ngủ được một lần với thị khi chồng thị say, ngủ với thị lần nữa thì chồng thị bắt được...

Đến đây vỡ hài kịch có chuyển sang bi kịch?

Tôi biết Lê Minh Quốc là một nhà báo gạo cội và là nhà thơ nổi tiếng. Trong làng văn làng báo của chúng ta không hiếm những người đa tài, không chỉ tay trái tay phải đều là tay phải, mà sở trường sở đoản đều là sở trường. Nhưng Lê Minh Quốc lại chọn cách thể hiện khác trong *Đời, thế mà vui*. Anh đã dùng tiếng cười để gắn người đọc vào con chữ của anh. Các nhân vật trong tiểu thuyết của anh với những thói hư tật xấu nhưng lại không ác, có thể lấy những câu chuyện của họ để cười liên tu bất tận, chẳng phải cười đằng sau lưng mà cười ngay vào mũi. Cười vậy là xong, không thấy ghét.

Ngay cả cao trào ở phần cuối tiểu thuyết Rền Vàng ngủ với vợ của Rồn Rảng, cũng chỉ cất tiếng cười đau đớn và hỏi thẳm trong bụng, có bao nhiêu nhà văn, nhà thơ rơi vào cảnh này? Lê Minh Quốc không khoáy sâu vào những nỗi đau, không nhấn nhá vào mách lới. Anh như chẳng thêm thắt, cường điệu chút nào. Anh cứ để nhân vật hồn nhiên bộc lộ cái bi hài của mình. Viết được như vậy là rất khó.

Tôi lại tự hỏi, nếu Lê Minh Quốc không là nhà thơ, nhà báo anh có viết được tiểu thuyết này không? Anh có viết được cái cảnh Lắc Lơ cho tay vào túi quần để sờ ít tiền đã nằm im trong túi. Nếu không để cho Robert Tạch đứng tên thì phải nộp tiền trong túi ra. Được tiền thì mất tên mà được tên thì mất tiền?

Phải chăng đó là bi kịch của Đan Thiềm thời nay?

Nhà văn Y Ban

Chương một

Bắc thang lên hỏi ông trời

Vì ai nhặng nhố cho người nhố nhặng?

Giấc mơ lại hiện về trong tâm tưởng của Robert Tạch. Bây giờ, thành phố phồn hoa đô hội vẫn đáng yêu, vẫn bình yên như thuở nào. Đêm. Những ngọn đèn nhấp nháy màu xanh, đỏ rực rỡ. Giấc mơ chìm xuống đáy ly bia. Gã nâng ly uống cạn giọt đắng. Uống để quên đi những hình ảnh của ngày hôm qua. Hãy quên đi! Hãy quên đi! Robert Tạch tự nhủ như vậy. Người ta có thể quên đi một hiện tại giàu có, nhưng không thể lẩn trốn một quá khứ tủi nhục. Lẩn tránh bằng rượu, bằng gái có được không? Tiếng chuông điện thoại reng lên lạnh lót. Nghe cứ như con gà trống tơ cát tiếng gáy. Âm thanh đột ngột đã làm gã giật mình:

- A lô! Xin lỗi ai ở đầu dây vậy? À, nhà văn Rền Vang à? Có chuyện gì không? Vậy à? Ô kê! Mời ông cứ đến!

Gã bỏ điện thoại xuống. Lại nâng ly bia. Nốc cạn. Quay về phía cô gái đang nằm chung giường, gã vuốt ve bờ lưng thon:

- Thôi dậy đi cưng! Đòi người ngán ngủ lắm. Ngủ làm gì nhiều vậy cưng? Dậy đi!

Cô gái ngái ngủ đáp:

- Khuya rồi. Dậy làm gì?

Gã đáp:

- Khuya mẹ gì! Mới mười giờ tối thôi. Dậy đi!

- Sao vậy?

Gã cần nhân:

- Có chuyện làm ăn.

Cô gái hỏi lại:

- Vậy là sao?

- Là cứng rời khỏi phòng này ngay lúc này.

Cô gái ngạc nhiên:

- Sao anh lại nói là *qua đêm*? To ache all over!

- Thôi, đừng than phiền nữa cưng. Tiền đây!

Gã cẩn thận móc trong túi ra những tờ giấy bạc xanh, đỏ, tím, vàng đếm cẩn thận rồi vùi vào áo ngực cô gái. Ấ đứng lên. Thân thể nõn nà bước qua mặt gã để đi vào phòng tắm. Thân thể đàn bà lúc khỏa thân là một kiệt tác của Thượng đế. Gã nuốt nước bọt. Dẫn lại dục vọng. Gã huýt sáo. Đứng soi gương. Mặc lại quần áo. Chải mái tóc. Và đeo kính trắng. Như một người cận thị. Trí thức nào mà không cận thị? Gã ném những lon bia vào sọt rác. Trên mặt bàn gã sắp xếp lại những quyển sách, những tờ báo mà gã chưa đọc qua một dòng. Cô gái từ phòng tắm bước ra. Không gian thơm mùi son và phấn. Gã nói:

- Em đẹp quá! Anh lại thèm em!

Cô gái cười khẩy và bước ra khỏi phòng. Gã cảm thấy tiếc nuối nên gọi lại:

- Bao giờ chúng mình gặp nhau?

- Tùy anh. Anh còn nhớ số điện thoại của em không? 345678. Nhớ chứ!

Cô gái vội vã bước ra khỏi phòng bằng những động tác khép nép như một thiếu nữ dậy thì mà sự trinh trắng vẫn còn hiện hữu như

một phẩm chất cao quý. Cánh cửa phòng khép lại. Robert Tạch ngồi trầm tư.

Đây là lần thứ tư Robert Tạch về nước mà trong túi áo có tám hộ chiếu. Với tư cách là một Việt kiều. Gã trở về với mục đích tìm kiếm cơ hội làm ăn trong thời kỳ kinh tế mở cửa. Gã quan niệm rành rọt: Đây là lúc tranh tối tranh sáng, thuận lợi cho lối làm ăn chộp giựt. Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn. Không tranh thủ lúc này thì còn đợi lúc nào nữa? Trong một cuộc họp báo ra mắt văn phòng đại diện của công ty Luky, gã đã gặp nhà văn Rền Vang. công ty này nằm tít bên Mỹ với số vốn cố định hàng trăm triệu đô la, người ta nghe Robert Tạch báo cáo vậy, chứ có ai thấy đồng đô la hình thù như thế nào đâu? Những quan khách được mời đến đã nghe Robert Tạch đọc một bài diễn văn dài tám trang đánh máy. Những ngôn từ đẹp nhất đã nằm lổn ngổn, nằm lổ nhỏ, nằm la liệt trong bài diễn văn này. Quan khách vỗ tay ầm ĩ. Những lon bia được bật nắp. Rót tràn ly. Mọi người tán thưởng công ty Luky vì mục đích tốt đẹp của nó. Nó sẽ dành một ngân khoản để giúp đỡ các bệnh viện, xây dựng trường trẻ em khuyết tật, mở nhà giữ trẻ cho con em liệt sĩ bằng số tiền lãi hàng năm. Nó sẽ v.v... và v.v... Mọi người nhìn Robert Tạch bằng con mắt kính phục và họ không ngần ngại tuôn ra những lời lẽ tán dương Robert Tạch.

Trong số những quan khách ngày hôm ấy có nhà báo Rền Vang. Anh ta được mời với tư cách là phóng viên của báo *Mầm Non*. Trong thời buổi này, nhà văn kiếm sống bằng nghề viết báo, nhà giáo kiếm sống bằng nghề dạy xích lô, nhà trẻ kiếm sống bằng cách cho thuê mặt bằng để mở quán bia cũng là điều tất nhiên thôi. Nhà văn nói khẽ bên tai Robert Tạch:

- Tôi là nhà văn kiêm nhà báo. Nhưng ông hãy gọi tôi là nhà văn.

Vừa nói anh ta vừa móc thẻ hội viên Hội Văn về đưa cho Robert Tạch xem. Robert Tạch cầm một cách trịnh trọng. Và nở một nụ cười thân thiện. Kính trọng thay những nhà văn - người đã dự báo những vấn đề tâm huyết cho xã hội và thúc đẩy sự tiến hóa cả một dân tộc. Suy nghĩ như thế nên Robert Tạch siết tay Rền Vang thật

chặt để bày tỏ sự thân thiện trong phút gặp gỡ ban đầu. Rền Vang hiểu ý nên nói cởi mở:

- Chút xíu nữa ông cho moa mượn bài diễn văn nhé! Moa sẽ cho in vào số báo đặc biệt. Đây là trái bom sẽ làm nổ tung trái tim chai đá của người đời. Tiếng nổ khủng khiếp của nó sẽ gọi lên lòng nhân ái, lòng yêu thương con người - mà lâu nay được quan niệm như món hàng xa xỉ phẩm. Moa phải biểu dương cái tốt của công ty Luky chứ!

Robert Tạch xoa tay đáp:

- Vâng, xin cảm ơn đánh giá chí tình của nhà báo, à quên, của nhà văn đã hiểu tận tường về công ty chúng tôi. Đâu phải bất cứ Việt kiều nào về nước là cũng để chơi bời, truyền bệnh Sida cho con cháu bà Eva? công ty Luky có mặt ở Việt Nam là vì mục đích nhân đạo, là vì sự đầu tư xây dựng nước nhà. Ông cho in giùm bài diễn văn này nhé. Thù lao bao nhiêu thì tôi sẽ tính sau!

Nhà văn nghiêm mặt trả lời:

- Ấy! Ông nói gì mà lạ quá vậy? Chúng tôi là nhà văn có nghĩa là viết văn chương theo chỉ đạo của trái tim, mà trái tim ấy đã thuộc về quần chúng nhân dân. Không phải quần chúng nhân dân chung chung đâu nhé! Mà nó thuộc về quần chúng nhân dân say mê lao động đang ngày đêm xây dựng chủ nghĩa xã hội. Sao ông lại nói chuyện tiền bạc ở đây? Thôi bỏ qua chuyện này đi! Ông cứ đưa bài diễn văn cho moa. Nào cụng ly nhé! Một trăm phần trăm. Chúc mừng buổi tri ngộ này.

Hai cái ly chạm vào nhau một cách mạnh bạo và cả hai cùng ngửa cổ để tổng bia trôi xuống cổ họng. Nhà văn đang uống bỗng dừng lại:

- Tội tình gì mà trong ngày vui hôm nay chúng ta không dành lấy một vài phút để ca tụng thi ca? Thi ca là nữ hoàng trong các loại hình nghệ thuật. Moa đọc thơ nhé. Được không? Xin một tràng pháo tay của các vị quan khách.

Những tiếng nói cười ồn ào vang lên trong căn phòng nghi ngút khói thuốc lá. “Hoan hô nhà văn Rền Vang!” “Hoan hô nàng thơ nằm trên trường trên bàn nhậu hôm nay”. Ai đó đã cao hứng phát biểu như thế. Nhà văn Rền Vang nói tiếp:

- Moa cảm ơn quý vị đã quan tâm đến thơ. Thơ không làm ra bia, nhưng có thơ thì người ta sẽ uống bia ngon hơn. Khi nhạc sĩ bước lên sân khấu, hẳn có cây đàn để làm người bạn. Còn nhà thơ thì chẳng có gì cả, ngoài một trái tim cô đơn và lạnh lẽo suốt canh dài. Vì vậy, xin mọi người hãy động viên hẳn bằng một tràng pháo tay rôm rả nhất.

Những tiếng vỗ tay âm ỉ, những tiếng cụng ly chan chát, những tiếng cười nói ngả ngớn, những lời chúc tụng vui vẻ đều được trộn lẫn vào nhau để làm nền cho một giọng thơ ra đời. Nhà văn Rền Vang bắt đầu chiêm diển đàn và ngoác mồm ra:

- Trăm năm trong cõi người ta

Mua vui cũng được một vài trống canh

Mọi người đều hào hứng lắng tai nghe. Một đoạn thơ Kiều của Nguyễn Du sẽ lãnh lót vang lên chẳng? Nhà văn Rền Vang sẽ dẫn họ về cội nguồn với dòng lục bát mượt mà, tuyệt vời của nền thi ca Việt Nam chẳng? Chao ơi! Thi ca sẽ làm họ thanh khiết lại tâm hồn lâu nay vốn bị bụi bặm trần gian làm hoen ố. Tác dụng của thi ca vĩ đại thật, nó sẽ... Nhà văn Rền Vang vẫn giữ bộ mặt nghiêm trọng và bắt đầu:

- Trên đời có lắm thằng điên

Trong túi lắm tiền nó bảo rằng... không!

Suốt ngày nó chạy lông nhông

Phán thì như thánh nhưng làm không ra gì

Nhưng mà nó được cái lì

Quy định kiểu gì nó học cũng xong

Tiếng ngâm thơ vừa dứt thì mọi người phá lên cười như nắc nẻ.
Nhà văn sung sướng nói:

- Xin cảm ơn tất cả quý vị. Xin quý vị giữ yên lặng để chương trình phục vụ thi ca có thể tiếp tục.

Khi tiếng cười nói đã chui lại vào cuống họng thì không gian trở nên yên tĩnh và nhà văn tiếp tục:

- Trên đời có lắm thằng khôn

Nó chạy cửa trước nó lòn cửa sau

Quyết tâm nuôi chí làm giàu

Nó gõ đúng cửa, nó câu đúng người

Nói năng giọng lưỡi giáo điều

Thao thao quy định không theo quy nào!

- Hay! Không! Phải nói là quá hay mới đúng. Đọc nữa đi.

Tiếng nhưa nhụa vì men rượu của ai đó gào lên như con lợn bị cắt tiết! Tiếng vỗ tay náo nhiệt như đang xem xiếc có pha trò tấu hài tại các tụ điểm ca nhạc bình dân dành cho thợ thuyền và con buôn hàng xén. Nhà văn Rền Vang càng hứng chí:

- Trên đời có lắm thằng ngang

Nó ăn như phá nó làm như điên

Trong túi xúng xính đầy tiền

Mới cưới vợ cả tính liền vợ hai

Suốt ngày nó nhậu lai rai

Có mỗi quy định học hoài không xong

Khi nhà văn vừa buông tiếng “hết” thì mọi người nhiệt liệt hoan hô.

- Hoan hô một giọng thơ trác tuyệt dưới vòm trời thắm mỹ. Hoan hô! Nào mời các bạn cùng ly chúc mừng nhà văn của chúng ta.

Robert Tạch cao hứng phát biểu. Những cánh tay cùng đưa ly về phía Rền Vang. Anh ta chệnh choáng uống cạn phần còn lại trong ly một cách kiêu hãnh. Uống xong, anh ta bật người ra ghế cười ha hả một cách mãn nguyện. Phàm khi cười như thế thì mắt người ta sẽ nhắm tít lại. Từ buổi gặp gỡ đó, Robert Tạch và Rền Vang trở nên đôi bạn thân thiết. Thân thiết còn hơn đôi bạn trong giai điệu âm nhạc “*đôi bạn ngày xưa học chung một lớp, cây bưởi sau nhà ngan ngát hương đưa...*”.

Đêm nay, Robert Tạch đang ngồi chờ Rền Vang. Theo tìm hiểu của Robert Tạch thì nhà văn Rền Vang vốn xuất thân từ một gia đình có truyền thống thọc huyết heo.

Sống trong một lò mổ heo với tiếng dao liếc xoành xoạch, với tiếng kêu eng éc nên ngay từ tuổi ấu thơ, y đã có ý thức về lẽ sinh tồn. Con heo ngay từ lúc còn đở hơn hỏn, được người ta chăm sóc, nuôi nấng vỗ béo để cho mau lớn. Và khi lớn lên mập mạp thì người ta lại giết nó để bán kiếm tiền. Với số tiền kiếm được đó người ta lại mua bầy heo khác, rồi người ta lại nuôi nấng cho mau lớn, rồi người ta lại giết nó để kiếm tiền. Cái vòng lẩn quẩn ấy được lặp đi lặp lại trong trí nhớ của y. Cho đến năm mười tám tuổi, tình cờ y được nghe ông lão thầy bói nói về triết lý nhà Phật với “sinh, lão, bệnh, tử”, y chợt liên hệ đến số kiếp con người. Con người cụ thể ấy là bản thân y. Y cần ăn cho ngon, cho no để mau lớn. Mau lớn cũng có nghĩa mau già. Khi già rồi thì y cũng chết. Vậy là xong một kiếp người. Nỗi ám ảnh về lẽ sinh tồn ngày càng bám chặt lấy y, nhất là mỗi lần y hùng hổ thọc lưỡi dao bén lẹm vào cổ con vật đáng thương. Tiếng kêu náo nùng của con heo trước giây phút sẽ trở thành miếng mồi ngon chui tọt vào bao tử con người đã làm y hồi hận. Nó khao khát sự sống cũng như y, thế tại sao y lại giết nó? Từ suy nghĩ hết sức nhân ái đó, y đâm ra căm thù cái nghề này. Bồ y

truyền nghề cho y, bây giờ không lẽ y dạy lại cho con y? Y quyết tâm tìm mọi cách để lên án cái nghề độc ác này mà theo y, khi bước sang thế kỷ 21 nó không có quyền tồn tại nữa.

Thế nhưng, khi y lên án bằng mồm, mọi người cười khì khì vào mũi. Bực tức vì lời nói của mình chẳng thấm vào đâu, khác nào nước đổ đầu vịt, y bèn viết văn để lên án nó. Nếu lý giải như những nhà phê bình văn học thì công việc viết văn của y - là một công việc phản ánh theo tinh thần tái tạo, nghĩa là dựng lại trong tác phẩm một cách trung thành và hư cấu sáng tác theo những nguyên tắc, những tiêu chuẩn và biện pháp nghệ thuật nhất định.

Ồi dào! Các nhà phê bình hay nói một cách bóng bẩy như thế nên khó hiểu bỏ xừ.

Còn y, y chỉ nói một cách nôm na là y đem những hiểu biết về nghề thọc huyết heo mà phơi bày trên trang giấy. May mắn thay cho y, thời đó đang có chủ trương của nhà nước ngăn cấm những lò mổ heo lậu, trâu bò lậu làm ảnh hưởng đến việc thu mua và sức cày kéo trong hợp tác xã. Cho nên khi bài viết đầu tiên của y gửi đến một tờ báo địa phương, lập tức nó được in ngay trên trang nhất của chuyên mục “*Ý kiến bạn đọc*”. Thời đó, chỉ cần một bài báo, một truyện ngắn hoặc một bài thơ nằm chình ình trên trang nhất của bất cứ tờ báo nào - đương nhiên tác giả của nó được đánh giá như một nhà văn sáng giá. Thế là từ nghề cầm dao, y chuyển hẳn qua nghề cầm bút. Ông tổng biên tập của y đã từng dạy y rằng:

- Cây bút tuy nó nhỏ bé thế mà công lực của nó chẳng thua gì con dao. Cây bút một khi nó trút căm hờn lên trang giấy thì nó cũng giết người dễ như chơi.

Nghe nói vậy y đâm ra hoảng, không lẽ từ bỏ nghề giết heo để qua giết người sao? Từ đó, y bèn đổi hẳn cái tên cứng cộm của mình, đổi từ “Rền Rĩ” qua “Rền Vàng”. Cái tên Rền Vàng nghe êm tai, hiền lành và thẳng hoa hơn. Bởi y quan niệm: “Viết phê phán thì bị thiên hạ ghét. Viết khen, dù có khen sai thì người ta cũng thương, cũng thích. Khi thương trái ấu cũng tròn, khi ghét trái bồ hòn cũng méo”. Cho nên, không phải ngẫu nhiên mà khi tác phẩm của ông Phó chủ

tịch Hội Văn gùng ra đời, lập tức y có bài ca ngợi lên chín tầng mây xanh. Toàn là những ngôn ngữ được trau chuốt đọc lên nghe sượng tai như ếch kêu uôm uôm lúc ao chum đầy nước. Ông Phó chủ tịch Hội Văn về sượng rên như khi đi vật lý trị liệu được bàn tay kiều nữ mát-xa một cách êm ái. Do đó, ông không ngần ngại thò bút ký ngay vào “Đơn xin gia nhập Hội Văn về” của chàng Rền Vàng!

Vào Hội Văn về thì được cái quái gì đâu, chỉ tốn tiền đóng hội phí thôi con ạ! Mà muốn vào thì ông cho mày vào. Cổng vào Hội Văn về ở địa phương luôn mở rộng như cổng chùa, cứ việc vào. Hội nào có tốn một xu, một cắc để bồi dưỡng sự nghiệp viết văn của ai đâu. Vậy có gì khi người ta muốn trở thành hội viên mà mình lại ngăn cấm? Vào càng đông thì Hội càng vui. Càng dễ lập danh sách xin ngân quỹ của tỉnh để “tài trợ và bồi dưỡng sự nghiệp sáng tác của nhà văn trẻ địa phương”. Số tiền đó có thánh cũng không biết được ban bệ của Hội đã sử dụng vào việc gì, chứ đừng nói đến những ông hội viên nhãi ranh hỉ mũi chưa sạch!

Suy nghĩ như thế nên ông Phó chủ tịch Hội đã hào phóng ký ngay hình dáng con sâu róm dưới đơn xin vào hội của y. Y cầm lá đơn mà lòng rộn ràng sung sướng như ông tướng vào đền. Quái lạ! Chữ ký trông như con sâu róm, ấy thế mà ông ta cũng nên danh nên phận là sao?

Và bây giờ chàng Rền Vàng cũng được ông chứng nhận là nhà văn chuyên nghiệp, dù y chưa có một tác phẩm trình làng. Ai có quan tâm đến y, hỏi y thì y đều nghiêm nét mặt trả lời:

- Moa đang thai nghén một tác phẩm lớn. Tác phẩm của moa sẽ gây chấn động toàn thế giới. Moa sẽ viết về sự trung thành của giai cấp nông dân Việt Nam kiên cường và thủy chung đi theo Đảng.

Nghe nói vậy, người ta khen ngợi:

- Chà! Rút ruột rút gan mà viết. Viết từ sự thúc đẩy của nội tâm thì tác phẩm này dữ dội lắm nghen! Biết đâu Viện Hàn lâm Thụy Điển sẽ trao giải Nobel không chừng!

Y chỉ cười khiêm tốn:

- Nobel nô biếc chẳng là cái quái gì cả. Moa chỉ viết bằng cảm hứng sáng tạo để phục vụ nhân dân, phục vụ công cuộc xây dựng chủ nghĩa xã hội mà thôi. Nếu viết văn vì mục đích cá nhân, vì quyền lợi trước mắt thì không thể có tác phẩm lớn được.

Mọi người nao nức chờ tác phẩm lớn của y. Sự chờ đợi ấy ngày càng rơi vào quên lãng. Vì y không đủ tài năng để viết. Thế nhưng, y vẫn là nhà văn với Thẻ hội viên cất trong túi áo một cách cẩn thận. Cẩn thận như lần y nhận bài diễn văn từ tay Robert Tạch và hứa sẽ cho in trên tờ báo *Mầm Non* số 30.4. Đến bây giờ, bài diễn văn hùng hồn của Robert Tạch vẫn chưa được đăng trên báo, chẳng rõ vì lý do gì!

Robert Tạch vừa ném mẩu thuốc lá xuống nền gạch bông thì có tiếng gõ cửa. Gã đáp:

- Mời vào.

Xuất hiện trước mặt Robert Tạch không ai khác là nhà văn Rền Vang.

- Moa xin lỗi ông vì sự xuất hiện đường đột như thế này. Ông thông cảm cho moa.

Robert Tạch gật gù:

- Làm gì mà nhà văn xin lỗi àm ỉ vậy? Nói ít hiểu nhiều phải không bạn hiền?

Cả hai lại bắt tay nhau và cùng bật lên tiếng cười khoái trá. Chuyện gì sẽ xảy ra? Xem chương hai sẽ rõ.

Chương hai

Nhà văn đi uống bia ôm

Bỗng đâu thi sĩ lom côm bước vào

Moa buồn quá ông ạ! Sống ở trên đời này thiên hạ chỉ ganh ghét với nhau thôi. Không ai thương ai cả. Mọi người chỉ nhìn nhau bằng con mắt chó sói và sẵn sàng cắn xé lẫn nhau. Không ai còn đủ độ lượng để ca ngợi việc làm tốt của người khác. Điều đó làm moa đau đớn lắm. Moa hy vọng rằng, chỉ có riêng ông mới hiểu được tấm lòng trinh bạch của moa. Có đúng vậy không? Ông gật đầu một cái để moa vui, moa mừng mà moa cống hiến cuộc đời viết văn, làm báo cho sự nghiệp đổi mới!

Gã Robert Tạch nghe nhà văn Rền Vang kêu lên thống thiết nhưng mặt mày gã lạnh tanh. Không gợn một chút xúc động nào cả. Gã nhếch mép:

- Tôi tin ông.

Nhà văn Rền Vang cả mừng mà rằng:

- Ông hiểu moa. Vậy là tốt. Chỉ cần một người hiểu moa là moa mừng lắm rồi, sung sướng lắm rồi! Từ sự sung sướng này moa có một ý định táo bạo ông ạ! Hết sức táo bạo! Hết sức dữ dội!

Có táo bạo, dữ dội như những làn lênh đênh trên biển đã bị bọn hải tặc bắt làm tù binh không? Hình ảnh bi thảm của quá khứ lại hiện về khiến gã cảm thấy buồn nôn, một cảm giác lạnh buốt chạy dọc theo sống lưng, gã rùng mình:

- Ông có ý định giết người à?

- Không bao giờ moa làm việc tồi tệ đó cả. Tên của moa là Rền Vang có nghĩa là bày tỏ sự thân thiện và làm bạn với tất cả mọi

người. Ngòi bút sắc bén của moa chỉ phụng sự cho việc bênh vực quyền lợi của con người. Vì con người là tổng hòa của các mối quan hệ xã hội. Đúng không ông?

Robert Tạch chỉ hiểu ù ù cạc cạc nhưng gã cũng trả lời trơn như cháo chảy:

- Không giết người thì chẳng có gì là táo bạo cả.

Một luồng gió về đêm thổi vào khung cửa sổ, Robert Tạch cảm thấy ngột thở. Gã nhăn nhúm cái mặt lại như tờ giấy bị vò nát. Gã cảm ơn Thượng đế, Người đã cho con sống sót đến ngày nay. Gã nhắm mắt lại để xua đuổi những hình ảnh khủng khiếp đang ùa về trong trí nhớ. Hãy quên đi! Gã bỗng buột miệng nói trống không:

- Hãy quên đi!

Nhà văn ngó người hỏi:

- Ông vừa nói gì vậy? Hãy quên đi cái gì vậy ông?

Robert Tạch sực tỉnh:

- À, hãy quên cái ý định giết người đi. Bây giờ đi nhậu nghen ông nhà văn?

Rền Vang cười tít mắt:

- Nhậu ở đâu? Có gái không?

- Tùy ông.

Nhà văn hài lòng:

- Ông hiểu được moa. Moa cảm ơn ông. Bọn mình vào quán bia mát mẻ như hôm trước nhé! Tại đó, moa sẽ thực hiện một ý định hết sức táo bạo.

- Tùy ông.

Hai người rời khỏi phòng. Trời về đêm gió mát. Họ vui vẻ phóng xe về quán bia có cái tên rất bình dân là Quắc Càn Câu.

Có thể kể lại sự tích của quán bia Quắc Càn Câu như thế này. Trước đây nguyên là một nghĩa địa với những mồ mả vô thừa nhận. Là nơi chôn và người dẫn xác đến đó để phóng uest. Khi bị Tào Tháo rượt, thay vì phải chạy vào nhà xí tối om om để trút hết cái tâm sự não nùng kia thì người ta lại chạy ra nghĩa địa này. Còn gì sung sướng hơn khi được ngồi chồm hổm giữa thiên nhiên với gió thổi hiu hiu, người ta vừa tống hết mọi cặn bã của ruột non lẫn ruột già, lại vừa huýt gió thông thông. Sướng là sướng vậy. Nhưng có một người không thấy sướng. Đó là ông trưởng ban văn xã.

Mỗi khi đi ngang qua nghĩa địa này, ông tuyệt đối không hề ngửi có mùi nếp sống mới mà ông đang hô hào, vận động một cách tích cực. Và để thâm nhập thực tế để lấy chất liệu cho việc hoàn thành bài thơ "*Hoan hô hố xí hai ngăn*", ông đã có một quyết định hết sức đúng đắn. Quyết định này hoàn toàn phù hợp với nguyên lý văn học - nghĩa là đi thực tế mà thực chất của nó là tìm đến những quan hệ mới không ngừng nảy nở và phát triển trong cuộc sống. Bởi vậy tài liệu thu thập được trong những chuyến đi thực tế là tài liệu vô giá, là máu thịt của cuộc sống, là cát, đá, gỗ, thép của công trình kiến trúc cần thiết cho việc sáng tác tại chỗ. Bằng một mớ kiến thức của nguyên lý văn học rói bong bóng ấy, ông trưởng ban văn xã sau khi đi thực tế và ngồi chồm hổm để lấy cảm hứng, ông cũng sáng tác tại chỗ.

Bài thơ này được đọc ra rả trên làn sóng phát thanh của phường nhà đã ra đời trong một hoàn cảnh như thế. Trong bài thơ này, ông đã nhiệt liệt đả kích lối phóng uest bừa bãi làm mất vệ sinh chung, hơn thế nữa, ông đã nâng lên quan điểm chính nó là vật cản trở khi đất nước đang hội nhập quốc tế. Tuyệt vời thay, bài thơ ấy đã đến tai những vị lãnh đạo cao nhất ở địa phương. Lập tức có một nghị quyết ra đời nhằm xóa sổ cái nghĩa địa đó. Thế mới biết tác dụng của thi ca thật to lớn. Nó vừa là nghệ thuật, vừa là khoa học cũng vừa là chính trị. Nó không chỉ vẽ lên cảnh thiên nhiên tươi đẹp, hùng vĩ của đất nước, ghi lại nếp sống thuần phong mỹ tục của xã

hội và truyền thống cần cù anh dũng dựng nước và giữ nước của nhân dân ta, vạch tội ác quân thù, chê cười thói hư tật xấu mà còn biểu hiện ước mơ, khát vọng của những người lao động về một đời sống tự do, hạnh phúc, cổ vũ ý chí, quyết tâm của họ và làm mới lại làm đẹp thêm đời sống ấy. Rõ ràng đời sống càng thêm đẹp khi biến cái nghĩa địa thành trường mẫu giáo. Ngôi trường này trong ngày nhập học đã vút lên tiếng hát: *“Mùa xuân ai đi hái hoa chứ em đi nuôi dạy trẻ là lá la...”* hoặc *“Em trồng giàn bông trước cửa trường em, em dành một cây cho cô giáo hiền. Giàn bông lên đưa chen hương sắc, nhưng ngàò ngọt thơm là cây bông hồng bông bông bông”*. Những tiếng hát thơm tho ấy chỉ được phổ biến trong một thời gian ngắn.

Thời gian trôi qua, lương của cô nuôi dạy trẻ chỉ như bò chét nhét miệng hùm. Họ không đủ sống, không thể sống với đồng lương ít ỏi như vậy được. Trong khi đó cơ ngơi của nhà trẻ lại rộng mênh mông. Thế là có người tinh ý đánh hơi được mùi vị đồng tiền đang ẩn nấp nơi đó, nếu biết cách gọi nó ra và vục nó dậy! Người ta vội vã ký hợp đồng với Ban giám hiệu nhà trẻ để mở quán giải khát. Gọi quán giải khát cho khiêm tốn, nhưng thực chất là quán bia với những cô gái phục vụ xinh như mộng. Quả thật, trên cõi đời phù phiếm và trần tục này chỉ có một “chìa khóa” đem đồng tiền về nhanh nhất. “Chìa khóa” ấy nằm ngay khu “tam giác vàng” của người đàn bà. Bật cái ổ khóa ấy lên thì hiền nhân, quân tử cũng từ đó mà chui ra. Vậy sau khi ký hợp đồng ban ngày đây là nhà trẻ, còn ban đêm là quán giải khát. Điều đó có sao đâu! Miễn sao hai bên cùng có lợi. Quan hệ giữa người với người trong kinh tế thời mở cửa bao giờ cũng được đặt trên một cái trục chủ đạo là đồng tiền.

Chiếc xe Robert Tạch chở nhà văn Rền Vang ghé lại quán Quắc Càn Câu. Bóng đèn mờ mờ. Tiếng nhạc nhỏ nhỏ. Những cô gái ùa ra đón họ vào bàn. Cái bàn có bốn chiếc ghế dựa. Bàn và ghế được che lại bằng những tấm rèm kín đáo. Bia được đem ra. Họ uống. Và những cô gái ngồi bên cạnh. Ve vuốt. Suồng sã. Nhà văn Rền Vang vừa vùi đầu vào ngực cô gái vừa nói:

- Vô cạn ly này đi ông! Moa có ý định táo bạo sẽ nói với ông ngay trong lúc này!

- Ý định giết người à?

- Chà! Sao ông kỳ cục vậy? Lúc nào cũng ám ảnh chuyện giết người là sao vậy?

Hình ảnh của tháng ngày lên đèn trên sóng nước lại hiện về, Robert Tạch thấy cổ mình rất bỏng, khát đắng. Gã muốn nôn mửa. Gã gí lỗ mũi của mình vào mái tóc óng mượt như nhung của cô gái để tìm một mùi vị khác. Mùi vị của son và phấn rẻ tiền đã làm gã cảm thấy dễ chịu. Gã nâng ly bia và nốc cạn chát men vào cổ họng. Như muốn tống hết quá khứ vào trong người. Bất giác gã nhỏ toẹt bãi nước bọt vào ngón cổ trắng nõn của cô gái.

- Anh Ba say rồi à? Mới uống mấy lon mà xỉn rồi?

Cô gái kêu rú lên và chạy khỏi bàn nhậu. Nhà văn Rền Vang vẫn bình thản như không, y nói:

- Nè ông! Moa bắt đầu nhé!

- Ủ! Có ý định gì thì ông cứ nói đi!

Nhà văn cẩn thận mở xách tay của mình, y lấy ra một quyển sổ đặt trên bàn:

- Ông đừng ngạc nhiên nhé. Moa chỉ là người đem niềm vui cho người khác. Niềm vui đó chính là hạnh phúc của moa. Thú thật, moa muốn phỏng vấn ông!

Robert Tạch so vai rụt cổ:

- Trời đất! Ông phỏng vấn tôi?

- Chứ sao! Moa sẽ phỏng vấn ông. Một bài phỏng vấn này lửa sẽ gây chấn động trong làng báo. Moa sẽ ký tên thật của moa.

Đồ ăn mày nói nhạt. Cái tên thật của mày thì ra cái thứ gì! Bọn viết báo, làm văn cứ ảo tưởng về cái tên của mình. Cứ tưởng cái tên của mình ký dưới một bài báo, thiên hạ sẽ tranh nhau mà đọc ngẫu nhiên, đọc vồ vập. Liếc qua một bài báo, người ta chỉ đọc cái đề tài mà bài báo nêu ra, chứ mấy ai thèm quan tâm, để ý đến cái tên của tác giả bài báo. Đừng ảo tưởng con ạ! Dù vậy, nhà văn Rền Vang cũng nói như chém rựa xuống đất:

- Vì ký tên thật của moa nên moa phải nghĩ một cái tí thật “ăn khách” ông ạ! Cái tí này là “*Lòng yêu nước của một Việt kiều khi về thăm Tổ quốc*”. Ngon lành chưa?

Robert Tạch ừ à ừ ào:

- Ông để cho tôi suy nghĩ một chút.

Rền Vang phá lên cười:

- Suy nghĩ cái nước mẹ gì nữa. Một lần khiêm tốn bằng bốn lần tự kiêu.

Nhưng thật tình, Robert Tạch đang suy nghĩ. Gã đang phân vân. Gã đang tính toán tác dụng của bài báo và số tiền mà gã phải “lót tay” cho Rền Vang. Đó là điều sòng phẳng mà ai cũng hiểu ngầm với nhau. Luật bất thành văn. Sự hiểu ngầm ấy, người ta gọi là “ơn nghĩa”, chứ không bao giờ người ta nói huých toẹt ra là “bánh ít đi bánh quy lại”. Làm gì có chuyện hồi lộ ở đây. Nhà văn là người tôn thờ sự thật, không bao giờ họ bẻ cong ngòi bút của mình, chẳng qua đây là chuyện “ơn nghĩa” mà thôi. Và chẳng bao giờ Rền Vang lại đề nghị phỏng vấn Robert Tạch, nếu không vì một mưu đồ nào ẩn đằng sau. Robert Tạch thừa biết mọi chuyện. Gã không phải là một người ngây thơ. Sau khi tính toán thiệt hơn, Robert Tạch gật đầu. Nhà văn Rền Vang ngồi ngay ngắn lại, y mở miệng ra bằng chiếc lưỡi cong như lá lúa:

- Cuộc phỏng vấn bắt đầu nhé! Thừa ông, vì động cơ gì mà từ nhung lụa của cuộc sống bên Mỹ, ông đã trở về quê nhà để đầu tư, xây dựng cho những nhà trẻ? Câu hỏi thứ hai, thưa ông, với thế hệ

trẻ hiện nay ông có lời khuyên nào dành cho họ không? Khoan! Ông đừng trả lời vội. Moa đặt xong các câu hỏi rồi ông cứ nói. Hoặc nếu ông không nói, moa sẽ viết thành bài trả lời giùm cho ông. Ông chỉ việc xem lại. Ông gật đầu ô kê là moa cho in ngay!

Robert Tạch ngồi thừ người ra để nghe những câu hỏi nghiêm túc của nhà văn Rền Vang. Sống mỗi người một nét, chết mỗi người một mồ. Thôi kệ, cứ ngồi yên lặng để nghe hấn nói. Hấn nói như rồng cuốn và uống như rồng leo. Bia rót. Rót. Rồi lại uống. Uống rồi lại rót. Vừa uống nhà văn Rền Vang vừa nói:

- Nè! Moa thử trả lời giùm cho ông nghe! Câu một, moa trả lời như sau: Trở về nước để xây dựng và bảo vệ đất nước là nghĩa vụ, là quyền lợi của mỗi Việt kiều. Bởi vì mỗi Việt kiều đều mang trong lòng mình dòng máu bất khuất, trung dũng, kiên cường của bốn ngàn năm văn hiến. Dòng máu đó chảy âm ỉ ngày đêm trong huyết quản của mỗi công dân sống xa Tổ quốc. Nó làm gợi nhớ đến chùm khế ngọt, cánh diều bay, cầu tre lắt lẻo gập ghềnh, tô bún bò Huế, chén cơm bà Cả Đọi v.v... Nó làm nhớ đến dòng sông chảy êm ả như ca dao của mẹ ru con, của bà ru cháu, của chị ru em v.v... Nó làm ta nhớ đến mùa thu tựu trường với tiếng chim lãnh lót, mùa đông lạnh lẽo mưa rơi, mùa thu lá vàng bay tả tả và cuối cùng là mùa xuân nắng ấm tuyệt vời. Do đó, càng xa quê thì tâm hồn càng hướng về quê nhà với tấm lòng mộc mạc, chân tình nhất. Vì lẽ đó nên tôi trở về đầu tư cho đất nước là lẽ đương nhiên.

Trả lời như vậy ông thấy có đạt yêu cầu không?

Không thèm chờ Robert Tạch có ý kiến ý, Rền Vang vỗ đùi cái oạch:

- Thú thật, trả lời như vậy là vừa văn hoa lại vừa đạt yêu cầu chính trị. Danh tiếng của ông sẽ nổi như cồn. Còn câu thứ hai, nếu trả lời như moa, phải là thế này! Các bạn trẻ thân mến, khuyên các bạn thì tôi biết nên khuyên điều gì để phù hợp với thời đại mới? Tôi khuyên các bạn nên mạnh dạn tấn công vào lãnh vực khoa học kỹ thuật. Vì khoa học kỹ thuật là then chốt, là cốt lõi để đem lại cho nhân dân ta một đời sống hiện đại hóa, công nghiệp hóa. Muốn được như vậy thì các bạn phải học, học nữa, học mãi, học miết, học hoài, học

không mệt mỏi vì càng học thì càng thấy mình nhỏ bé trước đại dương kiến thức của nhân loại. Và cuối cùng thì các bạn trẻ phải giữ gìn vệ sinh thật tốt. Được chưa Robert Tạch? Tuyệt vời quá phải không ông? Thôi uống tiếp đi!

Robert Tạch vợ va vợ vẫn hỏi lại:

- Sao lại giữ gìn vệ sinh thật tốt?

Nhà văn cười khanh khách như cù nách bà đầm:

- Một trong những vấn đề nhức nhối nhất của nhân loại là bệnh Sida - căn bệnh thế kỷ đang tràn lan trên toàn thế giới, đe dọa tính mạng của hàng chục triệu con người. Vì sao người ta bị Sida. Vì quan hệ tình dục một cách bừa bãi. Một chồng một vợ khỏi sợ Sida. Vậy nói giữ gìn vệ sinh thật tốt là ta nói một cách khái quát, tổng quát để ngăn ngừa căn bệnh này!

Robert Tạch gật gù:

- Được lắm. Ông nói khéo lắm.

Nhà văn héch mũi lên nói tiếp:

- Nhưng chưa hết đâu ông ạ! Còn câu hỏi này nữa. Câu này cực kỳ quan trọng. Nó sẽ bật đèn xanh về phía công luận cho công việc làm ăn của ông sau này.

Robert Tạch bỗng giật thót người, cứ như đĩa phải vôi. Y sực tỉnh như sáo và dỏng tai lên. Giọng Rền Vang rành rọt:

- Thưa ông, vì sao công ty Lucky của ông lại mở thẩm mỹ viện Dậy Thì tại Việt Nam?

Robert Tạch điếng người, vậy là gã nhà văn kiêm nhà báo này lại chõ mũi vào công việc làm ăn của y rồi. Tại sao gã lại biết? Không lẽ trả lời là vì lợi nhuận? Câu trả lời đó xoàng quá! Robert Tạch bèn đáp bừa:

- Vì công ty Luky muốn làm đẹp nhan sắc của người phụ nữ.

Không ngờ câu trả lời vô thường vô phạt đó lại được nhà văn tán thưởng:

- Tuyệt lắm! Câu trả lời hay lắm! Nó sẽ gây ấn tượng mạnh mẽ cho bất kỳ đàn bà nào, dù đơn mọn đào tơ hay góa chồng. Tất tần tật đều tung hô ông vạn tuế. Họ tung hô ông lên chín tầng xanh, vì mục đích công ty của ông cao thượng quá. Chúc mừng ông. Uống tiếp! Các bà “ba xê” sẽ là fan ái mộ ông!

Vừa nâng ly lên, Robert Tạch hỏi:

- Đàn bà “ba xê” là sao? Tôi chưa hiểu.

- À! Đó là những người bị chồng chê, chồng chửi, chồng chét nưòm nưọp vây quanh ông. Vậy thôi. Uống đi!

Họ lại nâng ly lên. Những lon bia được ném rào rào xuống sàn nhà. Lúc đó, đột ngột có một người thò đầu vào. Công an chăng? Bỏ mẹ rồi. Công an hỏi thăm thì phiền toái lắm.

- Cóm à?

Trả lời câu hỏi của Robert Tạch là tiếng nói đanh thép của Rền Vang:

- Sợ đéch gì! Bọn mình đi thực tế để tìm tư liệu viết văn, viết báo thì chẳng sợ ai cả.

Thế nhưng cái đầu thò vào đã uốn éo uốn ẹo và mềm mỏng thưa:

- Thưa anh, em là nhà thơ Rồn Rảng xin được ra mắt trình diện với quý anh.

Robert Tạch và Rền Vang chẳng hiểu ắt giáp gì cả. Rồn Rảng là ai vậy cà? Hấn nói tiếp:

- Chắc mấy anh không biết đến em, nhưng em thì biết mấy anh rất rõ. Anh là nhà văn Rền Vang, còn anh là đại diện cho công ty Luky. Em xin được chào bàn.

Nói xong, hắn quay cái đầu ra ngoài hét lên như chỗ đồng không mông quạnh:

- Bia đâu! Cho ngay nửa thùng!

Gớm! Chỉ nửa thùng bia mà cứ quát to như gọi cả nhà máy bia không bằng. Hắn gạt tấm rèm qua một bên và bước hắn vào bên trong:

- Xin cho phép em được bắt tay làm quen với hai ông anh. Được làm quen với những người tiếng tăm như thế này là một điều cực kỳ vinh dự cho em. Và em xin tự giới thiệu: Em, nhà thơ Rồn Rảng kiêm giám đốc công ty mai táng Thiên Thu!

Vừa dứt lời thì hắn đã đặt đít xuống ghế ngồi. Nhà văn Rền Vang đang đắm chiêu suy nghĩ, y tìm tòi trong trí nhớ về nhà thơ Rồn Rảng. Lý lịch của hắn trong sạch không? Phải đề cao cảnh giác. Không có gì phiền phức và dễ bị chụp mũ nhất là khi ngồi uống bia với bọn nhà thơ. Chỉ cần hắn cao hứng đọc vài câu thơ đen mà công an văn hóa nghe được thì tiêu tủng cuộc đời. Sự liên lụy bao giờ cũng có nguyên nhân của nó. Nhà thơ Rồn Rảng ngồi vào bàn thì mồm mép như tép nhảy:

- Xin được chào bàn với quý anh. Xưa nay ông bà chúng ta đã dạy một câu rất chí tình trong bàn nhậu là “vào ba ra bảy”. Có nghĩa là khi người ta đã ngồi nhậu, anh vào sau thì phải uống ba ly để “chào sân”, còn nếu muốn về trước thì phải uống bảy ly để “tạ từ huynh đệ”. Đó là đạo lý và bản lĩnh của người thanh niên trong thời đại mới. Em xin phép được thực hiện nghĩa vụ của mình.

Lập tức, bia được hắn đổ tràn trề vào ly và uống ừng ực một cách đầy đặn cảm. Trí nhớ của nhà văn Rền Vang đang quay cuồng. Rồn Rảng! Rồn Rảng! Mà là ai ở trên cuộc đời này? Mà là ai ở trong Hội Văn vẻ? Rền Vang bóp trán suy nghĩ. Chợt trong đầu của

y lóe lên ánh sáng. Chà! Nhớ ra rồi! Mà là Rồn Rảng đấy à? ĐỒ cắc kè!

Đúng vậy, nhà thơ Rồn Rảng chỉ là thứ cắc kè mà thôi. Có thể kể về lý lịch của hắn như sau: Hắn sinh ra trong một gia đình có truyền thống làm hòm. Muốn cho hòm bán chạy, hắn phải mong người khác ngும் củ tỏi, hoặc đứt bóng, hoặc bị Diêm vương cắt hộ khẩu, hoặc viễn du Tiên cảnh, hoặc hồn về chín suối, hoặc trực văn Tây phương, hoặc về miền Cực lạc... Nói tóm lại, hắn mong người ta ngàn thu yên nghỉ. Thử hỏi lúc ấy, lúc quy tiên trở về nơi suối vàng ai không cần đến cái hòm? Dù có gọi bằng bất cứ ngôn từ huê mỹ nào – nào là qua đời, tắt thở, tạ thế, hy sinh, từ trần, khuất bóng, yên nghỉ, băng hà, thác, chầu trời, nghèo v.v... thì ai ai cũng mong được mai táng hoặc an táng với cái hòm sơn màu đỏ của bình chữa lửa, chứ có ai mong mình được bó chiếu đem chôn đâu! Do đó, có người chết thì Rồn Rảng còn bán được hòm. Nghề này đếch có lúc nào sợ thất nghiệp cả. Ai mà không yên nghỉ nơi tuyền đài? Điều đó tất nhiên thôi. Nhưng để cạnh tranh và quảng cáo cho sản phẩm của mình, Rồn Rảng cho dán trên tất cả hòm do hắn sản xuất: *“Đây! công ty mai táng Thiên Thu, chuyên làm hòm bền chắc, đẹp, giá thành phù hợp với túi tiền người mua. Hòm! Hòm! Ai ai cũng cần có một cái hòm! Xin liên hệ tại công ty tại đường Y, mua tại đây quý vị sẽ không làm hàng giả mạo và có phiếu bảo hành vô thời hạn. Nếu mua với số lượng nhiều thì quý vị sẽ được chiết khấu hoa hồng cao. Đặc biệt khi mua một cái hòm, quý vị còn được tặng thêm một tập thơ “Ngã ba chú Ía” để đọc nơi chín suối - do giám đốc công ty tức nhà thơ Rồn Rảng kính tặng”*.

Rồn Rảng trở thành nhà thơ tự bao giờ vậy? Trả lời cho câu hỏi này thật không dễ dàng một chút nào.

Vào một buổi chiều mưa xám xịt. Lá vàng rơi tơi tả. Sau khi bị vợ chửi một trận tả tơi vì tội ăn cắp tiền cho gái, ông giám đốc công ty mai táng là Rồn Rảng buồn bã ra quán cóc ngồi lai rai cà phê đen. Chao ơi! Trên đời này còn có mùi vị nào thơm tho, quyến rũ như cà phê đen? Nó đen như cứt chồn nhưng hương vị lại đậm đà. Nó đắng như thuốc chuột nhưng lại bịn rịn không nguôi. Nói tóm lại,

nó đã làm Rồn Rảng mê mẩn tâm thần. Vừa nhâm nhi từng hớp, hấn lại ngược mặt nhìn lên bầu trời.

Sấm! Chớp! Xoè xoẹt mưa gió! Náo nùng thay!

Chớp! Sấm! Mưa gió xoè xoẹt! Náo nùng thay!

Náo nùng thay là thân phận người đàn ông vừa bị vợ nguyên rủa. Tâm hồn ông giám đốc công ty mai táng thổn thức. Lúc thổn thức lên đến cực độ thì trong đầu óc Rồn Rảng bật lên tiếng gọi của thi ca. Hấn vung tay đập bàn:

- Phải trở thành thi sĩ!

Thi sĩ là Thượng đế, là kẻ tự do nhất nhất trên đời này, cho dù vợ hấn có chửi vì tội ăn cắp tiền cho gái thì hấn cũng cóc sợ! Xem trong sử sách xưa nay, chưa hề có thi sĩ nào sợ vợ cả. Vua chúa sợ vợ. Giám đốc sợ vợ. Chứ thi sĩ là ông trời con, vậy có gì phải sợ vợ? Hấn suy nghĩ như vậy và quyết định phải trở thành thi sĩ. Nhưng trở thành thi sĩ bằng cách nào thì hấn chưa biết. Bởi lý do đơn giản là hấn không biết viết đúng chính tả, không biết viết câu văn đúng ngữ pháp, chứ đừng nói là biết làm thơ. Không lẽ bí hay sao? Hấn ức lắm. Hấn trả tiền cà phê và trở về nhà. Hấn dần mặt vợ hấn bằng cách bỏ bữa cơm chiều. Hấn tìm những quyển sách như “*Bí quyết làm thơ*”, “*Ngôn ngữ và triết học của thơ*”, “*Nhà thơ bàn về nghề thơ*”, v.v... rồi leo lên giường trùm chăn lại đọc. Càng đọc hấn càng thấy trí tuệ của mình được các bậc tiền bối trong nghề thơ khai sáng. Hấn sướng quá hấn rên hừ hừ. Hấn rên hừ hừ có nghĩa là hấn cũng đang tập làm thơ. Suốt một đêm rên hừ hừ như chó chui gầm chạn, thế là sáng mai một bài thơ đã chui tọt ra. Bài thơ như sau:

Trời thì mưa còn tôi thì buồn

Vợ tôi ghen như bình chữa lửa

Xịt vào đời tôi

Những tiếng chửi

Ôi tiếng chửi không màu sắc

Không âm thanh

Không mùi vị

Ôi biển đã mất

Tình yêu đã mất

Vợ tôi ghen điệu slow bóng tối

Chiều mimôsa tôi khỏa thân tím

Tôi chỉ thềm ôm vào lòng

Cái bình chữa lửa

Đó là bài thơ đầu tay của nhà thơ Rồn Rảng. Lập tức, vợ hắn đã xé vụn ra như cám và cho vào bếp lửa. Đích thị là vợ hắn ghen. Không ghen sao được khi mà đức ông chồng công khai ôm bình chữa lửa vào lòng, chứ không thềm ôm ba mươi sáu cái nồn nường của người vợ! Nhưng hắn không cần. Bài thơ ấy hắn đã nhớ như in trong óc rồi. Chỉ có thể cưỡng bức con người về mặt thể xác, chứ không thể đàn áp về mặt tư tưởng. Rồn Rảng kên kên cái mặt mẹt lên trời mà nói với vợ một câu đầy tính triết học như thế. Vợ hắn nghe xong chỉ biết sầm mặt xuống khóc tức tưởi. Cái thằng đa tình này mà trở thành thi sĩ thì từ đây, đàn bà góa chồng, con gái mất trinh, thiếu nữ chuyên cảm sừng chồng sẽ mê tít hắn. Hắn sẽ bỏ bê vợ con mà chạy theo những con ngựa kia thôi. Càng nghĩ đến tình cảnh khốn nạn đó vợ hắn càng khóc.

Trớ trêu thay! Khi vợ càng khóc thì trong tâm hồn hắn lại dâng lên cuộn cuộn cảm xúc về thơ. Hắn làm thơ ào ào như thác lũ. Đến nước này thì vợ hắn đâm ra sợ hắn một phép, không dám than phiền gì về hắn nữa. Than phiền hắn, chỉ có mang nhục vào thân vì hắn sẽ trả thù bằng thơ. Lối trả thù ấy trí thức và thâm hiểm biết

chùng nào. Phàm ở đời, khi người vợ sợ chồng, kính nể chồng, cung cúc phục vụ cho chồng thì thằng chồng lại đối xử với vợ như một miếng giẻ chùi nồi. Đó là trường hợp vợ chồng nhà thơ Rồn Rảng.

Nhưng nói gì thì nói. Dù trong những buổi trà dư tửu hậu, bạn bè có bốc ông giám đốc công ty mai táng Thiên Thu lên chín tầng mây xanh là thi hào, thi bá, thi sĩ, thi thơ thì thơ Rồn Rảng vẫn không được một tờ báo nào chọn đăng. Hắn điên tiết lên mà tuyên bố rằng:

- Hừ! biên tập chỉ là một bọn đồ ky tài năng, đầy mưu mô nham hiểm để ém nhem cây bút trẻ. Là một lũ bất tài sống nhờ vào cơ chế bao cấp mà thôi. Tớ đếch thèm in thơ trên báo, tớ sẽ bỏ tiền ra in một mình tớ một tập thơ. Thời buổi kinh tế thị trường mà. Khi đó sẽ biết ai là đá, biết ai là vàng!

Lời tuyên bố xanh rờn ấy không biết bây giờ có ai còn nhớ không? Nhưng thật sự thì hắn cũng bỏ tiền ra cho đánh vi tính tập thơ mang cái tựa rất hình sự "*Ngã ba chú Ía*" và bây giờ bất cứ chỗ nào hắn cũng đều tự xưng hô một cách rất lịch thiệp, khiêm tốn:

- Tôi là nhà thơ Rồn Rảng kiêm giám đốc công ty mai táng Thiên Thu.

Đêm nay trong quán bia Quắc Càn Câu, nhà thơ Rồn Rảng đã tìm đến nhà văn Rền Vang và đại diện của công ty Luky để làm gì? Rền Vang hất hàm hỏi một cách trích thượng:

- Xin lỗi, ông vào bàn chúng tôi để làm gì?

Rồn Rảng không trả lời mà chìa ngay gói ba số 5:

- Dạ, mời anh hút một điếu cho ấm lòng.

Nhà văn nhanh nhẹn rút ngay hai điếu đang chìa ra, gã bỏ tọt vào trong túi một cách cẩn thận.

- Dạ, mời vị đại diện của công ty Luky.

Robert Tạch hững hờ cầm điều thuốc và gắn lên môi. Nhà thơ đầy tài năng của chúng ta vội vàng bật lửa. Khói thuốc bay nghi ngút. Rền Vang nhìn thấy thái độ lẳng xăng ấy đâm ra bực bội:

- Ông cần gì ở chúng tôi? Thưa ông Rồn Rảng!

Hắn cười ỏn ẻn như quan thị:

- Em muốn làm quen với hai anh thôi ạ! Em là độc giả trung thành của báo *Mầm Non*. Tất cả những bài ký tên Rền Vang thì em đều đọc một cách nghiêm túc. Em rất kính phục anh, trong thời buổi này đầy tiêu cực, tham nhũng, đầy tệ nạn xã hội nhưng anh lại đi tìm và biểu dương nhân tố mới, những nhân tố hình thành trong một xã hội mới. Em rất quý trọng ngòi bút trung thực của anh.

Lời nói ngọt như mía lùi, nói ngọt lọt đến xương đã làm Rền Vang hể hả, sung sướng. Y bèn cười một cách độ lượng:

- Cám ơn nhà thơ! Chúng mình vô trăm phần trăm đi nghe! Ông có bài thơ tình hay đọc nghe chơi!

- Dạ, em sẵn sàng. Thiếu gì thì thiếu, chứ đối với em đời sống này không thể thiếu thơ. Em có thể bỏ vợ chứ không thể bỏ nàng thơ được.

Ba cái ly cụng vào nhau. Uống. Rót. Và uống. Nhà văn nói:

- Xin giới thiệu với nhà thơ Rồn Rảng đây là anh Robert Tạch, đại diện cho công ty Luky.

Hắn chớp chớp mắt một cách đầy cảm động:

- Dạ, văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình. Tên tuổi của anh Robert Tạch, em đã biết từ lâu. Bằng sự nhạy cảm của một nhà thơ nên hoạt động của công ty này từ lâu đã làm em chú ý đến. Vì nó đã tuân theo câu châm ngôn nhân bản của thời đại này: "*Sắc đẹp của phụ nữ là bài ca hùng vĩ và diễm tuyệt của Thượng đế*". Thử hỏi, không

có phụ nữ thì làm sao có anh hùng và nhà thơ? Không có phụ nữ thì chẳng khác gì trái đất không có ánh nắng mặt trời, như uống bia không có đá, như hút thuốc lại không có lửa, như ăn thịt bò bít-tết mà thiếu dao, nĩa...

Robert Tạch nghe hẳn nói như thế bỗng giật mình! Làm sao mà hẳn lại biết rành rọt về hoạt động của công ty Luky thế? Mặc dầu mang tiếng là một công ty chuyên về sản xuất hóa mỹ phẩm, nhưng thực chất đây chỉ là một thẩm mỹ viện. Robert Tạch đứng ra làm đại diện để nhận máy móc, thuốc men gửi về và kiêm luôn nghề bác sĩ. Còn lại những y sĩ, y tá lẫn người phục vụ thì y tuyển tại đây. Thời buổi này, cứ là công ty nước ngoài với những tấm bằng ghi tiếng Tây, tiếng u là thiên hạ khoái rồi. Hơn nữa cái nghề giải phẫu sắc đẹp là cái nghề hái ra tiền. Làm đẹp là một nhu cầu tất nhiên của con cháu bà Eva vậy! công ty này ở tận Mỹ quốc với nhiệm vụ sản xuất ra nước hoa chữa bệnh hôi nách, thuốc trị ghẻ, mụn, lác, lang ben, hắc lào... Họ muốn mở rộng thị trường nên đã cử Robert Tạch sang Việt Nam mở văn phòng đại diện để giao dịch và quảng cáo sản phẩm. Nhưng vốn là người thông minh nên y đã mở luôn dịch vụ sửa sắc đẹp - dù chưa được sự đồng ý của phía Việt Nam. Robert Tạch làm lén lút như thế tại sao bọn nhà báo Rền Vang, bọn nhà thơ này lại biết tổng tông tong? Thấy vẻ mặt trầm ngâm nghĩ ngợi của Robert Tạch, nhà thơ bèn nhỏ nhẹ phát biểu:

- Thưa anh, giải phẫu thẩm mỹ chính là gây ra một vết thương, nhưng đó là một vết thương đẹp. Một vết thương cần phải có để làm rực rỡ thêm nhan sắc kiều kỳ của người phụ nữ!

Đúng là một nhà thơ đầy tài năng, định nghĩa về nghề nghiệp của mình đầy hình tượng và chính xác quá. Robert Tạch lẩm nhẩm lại để ghi câu nói đó vào trong bộ nhớ. Không khí bắt đầu có phần cởi mở vì nhờ men rượu bia, và nhất là nhờ tài nói chuyện duyên dáng của nhà thơ Rồn Rảng. Trong khi đó, nhà văn Rền Vang chỉ còn biết lắc đầu mà than thào: Trời đã sinh ra Chu Du sao còn để thêm Gia Cát Lượng? Trong làng văn nghệ sĩ đã có Rền Vang sao còn tòi tên thằng Rồn Rảng. Trời ơi là trời ạ!

Nghĩ vậy, Rền Vang liền nói:

- Vô trăm phần trăm nghen? Vô cạ ly để chúc mừng buổi gặp gỡ tình cờ này.

Những ly bia chạm vào nhau nghe rất vui. Vui miệng nên họ nốc cạ. Vui tai nên họ mở thêm bia. Lợi dụng lúc họ đang vui nên những cô gái ngồi bên cạnh đã bỏ trốn sạch sành sanh.

Đêm đã về khuya. Họ đã say mềm người. Ai nấy lệt bà lệt bệt, lếch tha lếch thếch, lếch xà lếch xệch. Nhà thơ Rồn Rảng lè nhè lèo nhèo:

- Anh nhà văn, nhà viết à! Xin anh cho em cái địa chỉ để ngày mai em mời anh đi ăn sáng!

Vừa nói đến chữ “ăn sáng”, hấn quặn người lại nôn thốc nôn tháo. Dù vậy, hấn cũng gắng gượng nói tiếp:

- Dạ, em mời anh ăn sáng ạ!

Hấn lại vặn người nôn ọe. Những bia, những thức ăn trộn vào nhau thi đua nhau tuôn ra khỏi mồm của nhà thơ. Một bãi chua lè vung ra tung tóe. Ai nấy đều lợm giọng. Nhà thơ dựa người vào ghế với chiếc cổ trọ ra phía sau. Rền Vang hét đồng dạc:

- Tính tiền đi các em!

Chỉ một phút sau có người đem biên lai tính tiền vào. Robert Tạch cầm lấy biên lai. Hấn rút trong túi áo cái máy tính điện tử để tính lại tiền cho chính xác. Khi hấn vừa rút tiền ra thì nhà văn Rền Vang - vốn là người khinh thường tiền bạc vì chỉ đem ngôn ngữ phục vụ cho lý tưởng - liền nói:

- Được rồi ông! Ông đưa tiền đây cho moa để moa ra ngoài quầy trả cho lịch sự.

Robert Tạch trao tiền cho Rền Vang. Nhà văn cẩn thận đếm lại từng tờ một:

- Ông ạ! Ông đổi lại giùm tờ này. Rách quá!

Robert Tạch đồng ý đổi lại tờ rách. Nhà văn lại đếm từng tờ một:

- Ông ơi! Còn tiền boa nữa chứ. Cho mỗi em vài trăm ngàn để trọn tình trọn nghĩa ông ạ!

Robert Tạch lại rút thêm tiền trao cho Rền Vàng. Rền Vàng cầm tiền và bước ra quầy, y nói lè nhèo như mèo vạt đồng rơm:

- Cô chủ quán ạ! Bạn chí thân, chí tình và kết nghĩa huynh đệ với anh đây là nhà thơ Rỗ Rỗ. Anh ta mời bọn anh đến đây, nhưng anh ta say quá. Bởi vậy, bọn anh đành phải nhờ em một việc.

Cô chủ quán nhanh nhẩu vì muốn tống khứ những ông khách này:

- Dạ, có chuyện gì mà anh cần nhờ đến em?

- Em gọi giùm anh chiếc xích lô để đưa bạn anh về nhà.

Cô gái cười hí hí:

- Dạ, chuyện đó có gì là khó đâu. Khách quen mà anh. Nhưng sao không gọi taxi hả anh?

Nhà văn hài lòng lấy tay xoa xoa vào cằm với những sợi râu lún phún:

- Không cần đâu. Bạn anh vốn là người bình dân lại là thi sĩ nên luôn thích ngắm cảnh trăng thanh gió mát lúc về khuya. Xích lô thuận tiện hơn. Vậy là xong nhé! Bọn anh về nhen. Chúc em ngủ ngon!

Nói xong, y quay gót bước đi. Có tiếng gọi giật lại. Tiếng gọi làm lì như đi anh hàng thịt:

- Tiền nhậu đâu mà không thấy trả?

Nhà văn quay lại:

- Tiền gì nữa? Em giữ lại chiếc xe của nhà thơ Rồn Rảng, mai bạn anh đem tiền đến chuộc lại xe chứ có gì ầm ĩ vậy cưng?

Đúng vậy, chẳng có gì mà ầm ĩ cả. Tất cả mọi cuộc nhậu đều kết thúc tốt đẹp nếu người ta biết bắt đầu một cách tốt đẹp. Nhà văn bước vào bàn thì đã thấy Robert Tạch gục mặt ngủ trên bàn:

- Dậy thôi! Về! Móa chở ông về.

Vừa vỗ vai gọi bạn, nhà văn vừa đưa tay sờ lại túi quần sau. Xấp tiền của Robert Tạch đã nằm trọn trong túi, mà lẽ ra Rền Vàng phải trả chầu nhậu này. Đổng tiền dày cộm đã làm y vui sướng. Vừa được nhậu vừa được tiền. Đời, thế mà vui.

Trong khi đó, nhà thơ Rồn Rảng đã say. Say lả cò bợ. Say khướt. Say bết nhè. Say bí tỉ. Tóm lại là hẳn say đúng như chủ trương mà chủ nhân quán nhậu đã đặt cho cái tên hết sức mỹ miều "*Quắc Cắn Cẩu*". Cổ trọ ra phía sau thành ghé, nhà thơ Rồn Rảng cất tiếng ngáy khò khò...

Chương ba

Người ngoan cái lưỡi cũng ngoan

Ngoan như bác sĩ ly phang bể đầu!

Bài phỏng vấn “*Lòng yêu nước của một Việt kiều*” sau khi đăng báo *Mầm Non*, đã gây được dư luận. Nói cách khác là khi gương mặt của Robert Tạch nằm chình ình trên trang báo, các bà mệnh phụ phu nhân thuộc loại sồn sồn bắt đầu chú ý đến công ty Luky. Những câu trả lời rất bay bướm của một Việt kiều nặng lòng với quê hương đã làm họ động tình trắc ẩn. Sự việc này cũng giống như đêm khuya nằm tênh hênh trong chăn êm nệm ấm, nghe tiếng mèo động đực trên mái nhà mà họ lại thiếu vòng tay của đức lang quân để vỗ về ôm ấp. Còn sự cô đơn nào lớn hơn nữa? Những câu trả lời của ông đại diện công ty Luky đã vỗ về sự cô đơn của họ. Câu hỏi: “*Vì sao công ty Luky mở thẩm mỹ viện tại Việt Nam?*”. Trả lời: “*Vì công ty Luky luôn luôn quan tâm đến sắc đẹp của người phụ nữ. Phụ nữ sinh ra để làm đẹp vũ trụ, đã là phụ nữ thì phải đẹp. Đẹp để kêu gọi làm đàn ông say mê là nhiệm vụ cao quý của người đàn bà*”.

Câu trả lời thật nồng nàn và quyến rũ. Do đó, những lá thư được ướp bằng hương, được viết bằng son đã nhờ cánh nhạn gửi tới tập đến văn phòng của Robert Tạch. Gã sướng. Gã vui. Cái khôn đồ dòn ra mặt. Mặt gã tươi như hoa. Gã thềm cảm ơn nhà văn Rền Vang đã sáng tác ra bài phỏng vấn khéo quá. Nhưng đèn bù lại công lao của Rền Vang thì cũng chẳng nhiều nhận gì!

Trước khi nộp bài cho Ban biên tập duyệt, Rền Vang đã đích thân tìm đến Robert Tạch đưa cho Robert Tạch đọc trước. Y chỉ nói:

- Moa thức suốt một đêm để hoàn thành bài này. Vì moa quý ông. Moa thương ông. Tuy nhiên moa có một đề nghị nhỏ là ông ký giùm moa vài kỳ quảng cáo trên báo moa. Moa kiếm được vài chục phần trăm. Moa cần tiền để sống mà cống hiến cho sự nghiệp đổi mới

của báo chí, để đấu tranh cho công bằng xã hội. Ông giúp giùm moa nhé!

Người khôn nói vói, đưa đại đánh đòn, Rền Vang nghĩ thầm:

“Mày không chấp nhận đề nghị của tao thì tùy mày. Bài phỏng vấn này tao xé ra vứt sọt rác cũng được. Rồi sau đó thì mày đừng trách nhé. Ông bươi móc công ty mày làm mỹ viện lén lút thì mày có đỡ nổi không?”

Robert Tạch suy nghĩ một hồi rồi đáp:

- Quảng cáo nhưng quảng cáo cái gì bây giờ? Trong chương trình hoạt động thì công ty Luky có “hứa” ủng hộ tiền để xây dựng nhà trường ở ngoại thành, xây nhà cho trẻ em khuyết tật v.v... nhưng bây giờ chưa làm được gì cả. Biết quảng cáo cái gì đây?

Nhà văn nghĩ thầm: “Mày hứa cũng giống như cá trê chui ống. Bớ ai mà tin những điều viễn vông vẽ vời trong bài diễn văn của mày đâu!”. Nhà văn bèn uốn câu cho vừa miệng cá:

- Thì ông quảng cáo về hoạt động thẩm mỹ viện của ông vậy.

Robert Tạch tưng hửng như mèo bị cắt tai:

- Trời đất ơi! Thẩm mỹ viện chưa có giấy phép, ai mà dám quảng cáo. Vạch áo cho người xem lưng à?

Rền Vang dùng mưu con đĩ, trí học trò mà rằng:

- Ông khờ quá! Trong bài trả lời phỏng vấn của moa, ông có nói đến thẩm mỹ viện là gì?

Robert Tạch im xo như con bò bị mất. Nhà văn thông thả nói tiếp:

- Moa nói thật với ông. Một khi tờ báo nào chịu quảng cáo về hoạt động của công ty đó, hoặc sản phẩm của công ty đó thì nó phải có trách nhiệm “bao che” cho công ty đó. Không lẽ nó đã nhận tiền của

công ty mà còn đi bươi móc công ty đó à. Làm như vậy là trái với đạo đức của người Á Đông! Ông cứ yên tâm, Robert Tạch ơi!

Gã biết mình không thể từ chối lời đề nghị hết sức khôn khéo của Rền Vang, gã đã bị Rền Vang lèo lái từng bước. Gã biết rằng, nếu từ chối thì Rền Vang sẽ không ngần ngại gì mà không thọc ngòi bút vào công ty Luky. Bọn nhà báo một khi đã thù ai thì cắn rồn lòi ruột người ta. Nó đâm bị thóc, nó chọc bị gạo. Nó bươi cái này. Nó móc cái kia. Mệt lắm. Nó có tờ báo trong tay nó viết vung vít, làm sao mà mình “cãi” lại được? Bằng sự thông minh và từng trải, Robert Tạch ý thức được như vậy. Gã thầm nghĩ: “Được thôi. Đã leo lưng cọp thì leo luôn vậy. Mà cần đăng quảng cáo để có tiền thì tao cũng cần quảng cáo để câu khách. Hai bên cùng có lợi. Ngán gì”. Thế là một hợp đồng đã được hai bên cùng đặt bút xuống ký. Dù trong bụng chứa toàn dao găm và súng lục, nhưng ngoài mặt thì hai bên cùng tỏ ra hể hả, vui vẻ. Nói như cổ nhân thì “cầm tâm tú khẩu” vậy. Lời nói đôi bên đẹp như thêu như gấm. Robert Tạch khiêm tốn:

- Nè ông nhà văn nhà báo, tôi dốt chữ hơn ông, ông nhiều chữ nhiều nghĩa thì ông soạn giúp tôi cái nội dung quảng cáo nhé!

Rền Vang lịch lãm mà rằng:

- Được! Moa sẽ soạn cho ông bằng cảm xúc của một nhà văn. Đừng tưởng viết quảng cáo chỉ có số điện thoại, địa chỉ, tên công ty mà nó phải được viết bằng loại văn du dương, êm ái để kích thích trí tò mò của khách hàng. Moa soạn ngay lúc này cho ông. Nếu ông thấy được thì moa đem về in luôn.

Rền Vang lấy ra một tờ giấy trắng, y hút điều thuốc để tìm cảm xúc và viết một cách thận trọng: *“THẨM MỸ VIỆN Dậy Thì thuộc công ty Luky. Địa chỉ X. Bác sĩ phụ trách là Tiến sĩ Y khoa Robert Tạch. Giải phẫu thẩm mỹ toàn diện: Xâm mi mắt, vành môi, lông mày, uốn tóc, tẩy ố, trị mụn, nám, da dị ứng, tẩy sẹo, mặt rỗ... nhằm tạo vẻ đẹp tự nhiên giúp các bạn gái tươi trẻ lại. Đặc biệt: Cần tuyển thêm nữ bác sĩ, nha sĩ đang thất nghiệp với điều kiện phải có hộ khẩu tại thành phố. Cần tuyển nữ nhân viên có trình độ tốt nghiệp đại học với điều kiện ngoại hình phải đẹp. Xin lưu ý: Thẩm mỹ viện Dậy Thì*

có uy tín trên hai mươi năm tại hải ngoại, nay mở chi nhánh lần đầu tiên tại thành phố với toàn bộ máy móc ngoại nhập. Các nơi khác mang tên Dậy Thì đều giả mạo. Xin các bạn gái nhớ rõ địa chỉ: X. Trân trọng kính mời". Viết xong Rền Vang chuyển giấy cho Robert Tạch:

- Ông xem lại giùm. Viết nội dung như thế này là bằng văn chương của một người đã từng được kết nạp vào Hội Văn về đây nhé!

Robert Tạch nheo nheo mắt đọc:

- Chết mẹ rồi! Ông ghi học vị của tôi là Tiến sĩ Y khoa? Nghe ghê quá.

Nhà văn cười xuề xòa:

- Ghê cái gì đâu ông? Ai kiểm tra bằng cấp của ông mà ông sợ? Giải phẫu thẩm mỹ làm đéch gì gây ra tai biến chết người được? Không có chết chóc thì không có kiện tụng. Không có kiện tụng thì có ai kiểm tra giấy tờ của ông nào? Moa là hội viên Hội Văn về có chân trong Hội nhà báo đứng sau lưng ông, ủng hộ ông thì việc gì ông phải sợ? Ông tưởng moa nói đùa à? Chỉ khi nào ông đòi đa nguyên đa đảng thì có cho vàng, moa cũng không dám chơi với ông, còn ông cứ làm ăn lương thiện vì sắc đẹp phụ nữ thì moa sẵn sàng ủng hộ ông.

Hắn đã nói vậy thì sợ gì nữa? Hắn là người của chế độ này, chắc hắn nói đúng. Mình từ nước ngoài về thì làm sao rành luật, rành lệo bằng hắn được. Robert Tạch cảm thấy yên tâm bèn gật đầu và đưa lại nội dung quảng cáo cho nhà văn:

- Ủ, nội dung này cũng được. Ông cứ cho in. In xong kỳ nào thì ông đến lấy tiền kỳ đó.

Nhà văn Rền Vang giật nảy người như đĩa phải vôi:

- Thôi mà Robert Tạch, ông đã giúp moa thì giúp cho trót. Ông cho nhận tiền trước luôn một lần đi. Không lẽ moa ôm tiền mà không in

cho ông à? Hợp đồng đã ký rồi. Ông đem ra kiện thì moa chỉ có nước đi tù mà thôi. Cho nhận tiền trước ghen ông?

- Thôi được, tôi đưa trước cho ông năm chục phần trăm nhé!

Nhà văn đành miễn cưỡng chấp nhận yêu cầu đó. Đồ keo kiệt. Bùn xỉn. Tính toán từng đồng! Thôi kệ. Mọi việc đã diễn ra suôn sẻ. Do đó, nếu tinh ý, người đọc sẽ thấy ở trang hai có đăng bài phỏng vấn Robert Tạch thì trang mười hai có đăng quảng cáo về thẩm mỹ viện thuộc công ty Luky. Sau khi báo phát hành rộng rãi lập tức có nhiều đơn từ, nhiều phụ nữ đảm đang trong việc dùng roi vọt để dạy dỗ chồng nên người, nhiều bà sồn sồn trung hậu thủy chung trong việc cấm sùng chồng đã đến xin làm việc tại văn phòng Robert Tạch. Nhưng nhiều nhất vẫn là những cô gái trời bắt xấu. Họ cần gặp Tiến sĩ Y khoa Robert Tạch giải phẫu cho họ. Họ cần phải đẹp. Bởi vì sắc đẹp là vũ khí sắc bén nhất của phụ nữ. Không có sắc đẹp thì chẳng khác nào ra chiến trường mà không cầm theo vũ khí? Nói tóm lại, phụ nữ phải đẹp.

Do công việc đang ăn nên làm ra nên Robert Tạch còn tuyển mộ thêm một ít bác sĩ, nha sĩ tại thành phố đang thất nghiệp. Vậy là xong. Còn các cô nữ nhân viên thì hiếm gì! Chỉ cần may cho họ một bộ quần áo mới, cho ăn một bữa cơm trưa và tháng trả vài triệu là đội quân thất nghiệp sẽ ùa vào thẩm mỹ viện này ngay thôi. Nhưng điều làm cho Robert Tạch tốn nhiều thời gian nhất vẫn là kiến thức về giải phẫu thẩm mỹ, gã phải đọc nhiều sách thì mới có thể lòe được những cô gái nhẹ dạ. Đó là những cô gái không bằng lòng tại sao gò má mình cao quá, mũi của mình lại thấp quá, ngực của mình sao xệ quá, mắt của mình sao nhỏ quá v.v... Sáng nay, có một người đàn bà gõ cửa vào thẩm mỹ viện Dậy Thì. Robert Tạch rất lịch thiệp:

- Xin mời bà ngồi ghé. Bà có điều gì cần đến công ty của chúng tôi?

Người đàn bà không lấy gì làm duyên dáng đã bển lển như cô gái mười tám vừa mới dậy thì đêm qua rụt rè ngồi xuống ghé:

- Dạ, thưa ông Tiến sĩ Y khoa! Qua báo chí tôi được biết về thẩm mỹ viện của ông. Tôi muốn đến ông để sửa lại mắt.

Robert Tạch lắng tai nghe và không vội trả lời. Gã đang tìm những lời lẽ thật hoa mỹ để rót mật vào tai bệnh nhân. Đây là điều mà gã học tập được từ nhà văn Rền Vàng. Phải nói thật hoa mỹ, thật nồng nàn thì mới chinh phục được người khác. Bằng một mớ chữ nghĩa được đọc trong sách “*Kỹ năng làm đẹp*”, “*Để trở thành phụ nữ đẹp toàn diện trong vòng 24 tiếng đồng hồ*” v.v... gã bắt đầu tuôn ra lời lời hoa gấm:

- Mời bà uống nước. Tôi mê người yêu tôi nhất ở đôi mắt, ở tia nhìn dịu vợ. Tia nhìn đó đã làm xao xuyến tôi ngay từ phút giây gặp gỡ ban đầu. Tia nhìn đó như có mãnh lực xoáy vào lòng người, ngấm vào xương vào tủy. Chỉ một tia nhìn đó thôi tôi cũng chết cả cõi lòng. Tôi còn thấy gì nữa đâu! Tôi còn làm chủ được lòng mình nữa đâu! Tôi đã bị chinh phục. Tôi không còn là tôi nữa. Cũng từ giây phút mà ánh mắt như màu khói lam lúc ban đầu và chuyển sang màu tím sẫm đã làm tôi ngây ngất. Đẹp nhất là lúc đôi mắt của người phụ nữ nhìn thẳng vào mắt tôi...

Gã dừng lời lại để nhìn vào người đàn bà đang ngồi đối diện. Thị bẽn lẽn với đôi mắt hi hí chớp chớp như thẹn thùng, như ngại ngùng. Quả là tin đồn không sai, Tiến sĩ Y khoa này rất rành tâm lý phụ nữ. Chao ơi! Lời nói dịu dàng làm sao! Ngọt ngào làm sao! Do đó, thị ngồi yên để bác sĩ khám mắt.

- Xin bà ngồi yên để tôi xem lại đôi mắt của bà. Vâng, nó hơi nhỏ so với toàn gương mặt của bà. Cần phải giải phẫu để trả lại vẻ đẹp ban đầu của tạo hóa.

Hai ngón tay của gã vạch mí mắt của người đàn bà một cách cẩn thận. Mùi nước hoa thơm quá! Nồng nàn quá! Gã bị hương phấn son của người đàn bà quyến rũ. Gã đưa tay vuốt nhẹ xuống má bầu bĩnh ấy. Gã nuốt nước bọt:

- Bà đẹp quá! Bà phải sửa lại đôi mắt thì bà sẽ là một thiên thần mà các hoa khôi, hoa hậu, mẫu hậu cũng phải thềm thuồng và ganh tỵ.

Thị sung sướng ớn ớn:

- Cám ơn ông quá khen!

Gã lại nuốt nước bọt:

- Mời bà vào trong phòng.

Thị rụt rè hỏi lại:

- Thưa ông, phí tổn khoảng bao nhiêu ạ?

Gã nheo mắt cười tình:

- Xin bà yên tâm. Và cứ vào trong phòng sẽ có bác sĩ của tôi tính toán cho bà bằng giá phải chăng!

- Cám ơn ông!

Gã muốn níu người đàn bà ngồi lại một chút nữa:

- Bà đừng nói lời khách sáo ấy. Giải phẫu thẩm mỹ là gây ra một vết thương, nhưng đó là một vết thương đẹp. Tôi hy vọng các bác sĩ, nhân viên phục vụ của tôi sẽ làm bà hài lòng. Và thưa bà...

Thị hỏi lại:

- Có chuyện gì vậy?

Gã lại nuốt nước bọt. Có nên hỏi thẳng ra hay không? Gã xoa xoa tay lên mái tóc của mình và áp bàn tay vào ngực trái:

- Thưa bà, tôi gây cho bà một vết thương đẹp. Nhưng ngược lại bây giờ, tại đây, tại chỗ này, vào lúc này bà cũng đã gây cho tôi một vết thương ẩn sâu trong tâm hồn.

Lối nói ví von mà gã đọc được trong sách không được người đàn bà chú ý. Bởi lối nói văn hoa ấy không làm cho người đối diện hiểu nổi. Thị chỉ gật đầu. Và bước vào phòng trong. Robert Tạch đứng nhìn

theo ngẩn ngơ. Còn sót lại đây đâu một mùi hương thơm tho và cũng hết sức quyến rũ. Gã lại nuốt nước bọt một lần nữa.

Robert Tạch ngồi thừ người ra. Và như một thói quen, hể ngồi một mình là gã lại ngả người ra ghé dựa để thiu thiu ngủ. Gã ngủ một cách dễ dàng. Sáng nay cũng vậy, trong căn phòng tiếp khách còn thoang thoang thơm mùi nước hoa của bà khách đến sửa mắt, gã lại ngủ.

Giấc mơ lại hiện về trong tâm tưởng của Robert Tạch. Gã thấy mình nhỏ bé lại với tuổi thơ nhiều cơ cực. Bố mẹ mất sớm nên Robert Tạch được người chú đem về nuôi. Gia đình người chú nghèo quá, nên gã không được học hành cho đến nơi đến chốn. Lên mười tuổi gã bắt đầu đi giang hồ với người chú. Đó là những chuyến đi bán thuốc mà người ta thường hay gọi là “bọn bán thuốc Sơn Đông mãi võ”. Đi đến một đoạn đường nào đó, chỉ cần có một khoảng đất trống là hai chú cháu dừng lại. Họ trưng bày ra những loại thuốc chữa các bệnh về da liễu như hắc lào, ghẻ ngứa, giang mai, lậu v.v... Cầm từng chai lọ đựng thuốc, người chú của gã bắt đầu lên giọng quảng cáo.

Cam đoan sau khi nghe xong, người ta có cảm tưởng đây là thần dược có thể trị bá bệnh. Tiếng quảng cáo sang sảng của người chú đã lôi được khách hiếu kỳ ùn ùn đến xem. Và muốn giữ chân khách, người chú phải múa máy tay chân, biểu diễn những đường võ tuyệt chiêu rồi nuốt lửa, nhai ly thủy tinh, dùng đầu đập gạch, dùng ngón tay xuyên qua trái dứa.... Khách chen chân đứng xem và vỗ tay hoan nghênh ầm ĩ, la ó tán thưởng cứ như đang xem xiếc. Biểu diễn một hồi thấm mệt, người chú lại gân cổ lên quảng cáo thuốc. Đồ mò hôi ra để kiếm miếng cơm là chuyện không dễ dàng một chút nào. Khi đó, gã còn nhỏ quá. Chưa đủ khôn ngoan để khỏe mồm dẻo mép như người chú. Gã chỉ đem thuốc trao cho khách rồi nhận tiền. Gã lấy làm tiếc tại sao mình không miệng lưỡi, không nở mồm mỏng mép. Công việc này chỉ tốn nước bọt mà thôi. Mồm mép đỡ chân tay. Thuốc này có chữa được bệnh không, có trời mà biết. Nhưng thu về thì cũng bộn tiền lắm chứ. Gã còn nghe rõ tiếng rao lảnh lớt của người chú:

- Thưa bà con cô bác! Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện thấy thương liền! Hôm nay do cơ duyên trời đất nên chúng tôi được phục vụ cho quý vị. Thuốc của chúng tôi là thuốc gia truyền, có uy tín khắp lục tỉnh năm châu. Chúng tôi chỉ dám đem đến cho bà con sức khỏe, nếu bà con thực tâm thành ý dùng thuốc của chúng tôi. Ghẻ là gì? Thưa bà con, ghẻ là bệnh ngoài da hay lây, do một loại ký sinh trùng gọi là cái ghẻ gây nên. Giống này khi bám vào da thì đào những đường hầm dưới da, ở đấy rồi sinh đẻ. Ghẻ hay bị ở đâu? Thưa bà con, ghẻ hay bị ở bàn tay, kẽ ngón tay, dưới háng, trên bụng, trong nách. Ghẻ truyền từ người này sang người khác do ngủ chung, mặc quần áo chung, bắt tay với người có bệnh ghẻ. Để đề phòng bệnh ghẻ thì chúng ta phải làm gì? Thưa bà con cô bác, trăm nghe không bằng một thấy. Xin bà con thử mua dùng thuốc gia truyền của chúng tôi. Đảm bảo chỉ cần xức vào một lần là những con ghẻ sẽ biến hết trên thân thể quý vị. Da dẻ quý vị trở nên hồng hào, xinh đẹp v.v...

Khách nghe bùi tai nên cũng chen chân mua lấy vài lọ thuốc trị bệnh ghẻ. Đến năm gần mười tám tuổi, người chú đột ngột chết. Bất tài vô tướng nên gã không thể nối nghiệp được. Gã không thể làm nghề bán thuốc Sơn Đông mãi võ được. Gã xin vào làm ở cơ sở hóa mỹ phẩm, chuyên sản xuất kem đánh răng, dầu gội đầu, dầu trị chí, trị hôi nách. Ông chủ là người đàn ông béo phục phịch thường cầm những chiếc gậy phang vào đầu, nếu gã làm không đúng ý. Đầu của Robert Tạch nhiều vết sẹo là do những lần bị đòn tàn nhẫn như vậy. Gã cẩn trọng chịu đựng. Cho mãi đến năm 1975, thời thế đã thay đổi. Vợ chồng ông chủ lén lút vượt biên. Nhân cơ hội, vắng chủ nhà gà bươi xó bếp. Gã bươi xó bếp cũng kiếm được một ít tiền mà lặn lưng làm vốn. Tuổi thơ cơ cực nên trong đầu gã lúc nào cũng nuôi chí làm giàu. Gã ước mơ sau một đêm nằm ngủ thì mình biến thành tỷ phú. Có tiếng động mạnh. Gã bừng mắt dậy.

- Chào ông Tiến sĩ Y khoa.

Gã dụi mắt. À! Người đàn bà xinh đẹp sửa mắt:

- Thưa bà, nhân viên của tôi làm cho bà hài lòng chứ!

- Cám ơn ông. Thẩm mỹ viện của ông thật tuyệt.
- Bác sĩ hẹn với bà như thế nào?
- Dạ, ông ta hẹn hai ngày sau nữa đến cắt mí mắt.

Giọng nói của người đàn bà đã mê hoặc gã. Gã nuốt nước bọt. Đây đây thoang thoang mùi nước hoa vừa rẻ tiền vừa cao cấp. Rẻ tiền vì nó thơm nồng. Cao cấp vì nó quyến rũ. Robert Tạch buột miệng nói:

- Thưa bà, buổi sáng hôm nay rất đẹp. Mời bà ngồi lại đây một chút!
- Vâng.

Robert Tạch chợt nhớ đến nhà văn Rền Vàng, phải áp dụng nghệ thuật tán tỉnh của nhà văn trong trường hợp này. Gã uốn lưỡi bảy lần. Để nói. Để tuôn ra những lời lẽ dịu ngọt nhằm chinh phục người đàn bà này. Vừa có học vị, vừa là Việt kiều thì tại sao không kéo thị vào vòng tay của mình? Phải bày tỏ cho thị biết là mình rất am hiểu về phẫu thuật thẩm mỹ. Có làm được như vậy, thị mới tôn trọng kiến thức của mình, từ chỗ tôn trọng kiến thức sẽ tôn trọng lời tỏ tình của mình. Suy nghĩ chín chắn và đạo đức như vậy, gã bắt đầu ba hoa:

- Mời bà dùng ly trà thơm. Trà này ngon lắm.
- Vâng. Cám ơn ông.
- Tôi được người ta tặng cho hơn một ký trà này vì lý do như sau. Một cô gái đáng thương, vì muốn sửa sắc đẹp nhưng lại tin vào bọn lang băm nên đã gây ra những tai biến nghiêm trọng. Cô ta đã đến một thẩm mỹ viện nọ để tạo hình lại gương mặt. Cô ta được bác sĩ chích vào má những mũi nhỏ silicon và hẹn cứ bốn ngày thì đến chích một lần. Vài ngày sau khi được chích mũi thuốc đầu tiên, gò má cô ta căng lên, trông đẹp hẳn ra. Nhưng chỉ một năm sau, khuôn mặt cô ta bắt đầu biến dạng. Gương mặt và mí mắt sưng đỏ lên, gò má cứng lại.

Người đàn bà kêu lên hoảng hốt:

- Trời! Ôi trời!

Gã cười hiền lành:

- Xin bà bình tĩnh để tôi nói tiếp. Những hậu quả trên là do silicon sau khi được tiêm vào da đã bao quanh các sợi dây thần kinh, tạo thành những mô sẹo dưới da và làm nứt các mạch máu.

- Trời! Ôi trời!

- Vâng, đó là những chỗ làm thẩm mỹ không có tay nghề. Chứ tôi và các bác sĩ ở đây khi du học tại Huê Kỳ đã được đào tạo chuyên môn tại những trường đại học cao cấp, thậm chí còn đi huấn luyện ở bệnh viện Boucicaut tại Paris.

Nghe Robert Tạch múa mép bốc phét như thế, người đàn bà đã nhìn gã bằng con mắt khác. Con mắt có những tia nhìn kính trọng hơn. Bằng chứng là mắt của thị chớp chớp rất thẹn thùng và lưu luyến! Gã quyết định tấn công tiếp:

- Thưa bà, còn có một trường hợp khác nữa. Xin bà ghi nhớ rằng, các thủ thuật tạo hình ở mũi đôi khi làm cho khoang mũi bị hẹp lại, gây rối loạn hô hấp hoặc gây nhiễm khuẩn ở các sụn. Có một cô gái mười sáu tuổi đến một thẩm mỹ viện nọ để sửa lại sống mũi cao như nữ hoàng Cleopatra. Sau một tuần được bác sĩ phẫu thuật, cô ta bị sốt chảy nước mũi và đau nhức liên tu bất tận. Không chịu nổi, cô ta phải năn nỉ bác sĩ lấy chất độn ở sống mũi. Hỡi ôi! Đau đớn thay chiếc mũi cô ta bây giờ đã trở thành... mũi tẹt! Thưa bà, hai trường hợp trên, nạn nhân đều đến nhờ chúng tôi và chúng tôi đã giúp họ xinh đẹp tuyệt vời!

Người đàn bà gật gù thán phục:

- Các ông giỏi quá!

- Vâng, thưa bà những người tu nghiệp ở nước ngoài bao giờ cũng có tay nghề hơn các bác sĩ nội địa. Không những học về nghệ thuật phẫu thuật thẩm mỹ, chúng tôi còn được học quan niệm về cái đẹp. Theo quan niệm của phương Tây, thân thể của đàn bà là sản phẩm siêu cấp của Thượng đế. Sản phẩm đó, cái quý nhất là...

Gã ngừng lại thăm dò. Người đàn bà vừa tò mò vừa hồi hộp:

- Thưa ông, ông nói tiếp đi! Nhưng đừng nói sỗ sàng rằng cái đó là...

Gã cả cười một cách kín đáo:

- Xin bà bình tâm. Đó chính là... cái lưới! Vâng, tôi xin nhấn mạnh đó chính là cái lưới!

- Ủa! Ủa! Tôi chưa nghe ai nói thế bao giờ.

Gã bắt đầu uốn lưới nói về giá trị của cái lưới. Bất chợt gã lại nhớ đến hình ảnh của ông chú năm xưa, khi còn đi bán thuốc Sơn Đông mãi võ. Ông chú của gã quảng cáo rất hay, thường bắt đầu bằng câu:

- Thưa quý vị, thưa bà con cô bác!

Gã hít thở thật chậm:

- Thưa bà, lưới không xương thì nhiều đường lát léo. Ngoài nhiệm vụ trong vấn đề giao tiếp, nghĩa là nói, cái lưới còn đóng một vai trò quan trọng trong tình yêu của loài người. Nó là bộ phận gợi tình nhất của hai kẻ yêu nhau. Nếu quý vị, xin lỗi, thưa bà, nếu bà năng sử dụng tới lưới thì nó sẽ trở nên uyển chuyển lạ lùng và quyến rũ vô cùng. Xin thứ lỗi cho tôi được hỏi, bà đã hôn một người đàn ông nào chưa? Rồi! Bà thấy sao? Có phải là chiếc lưới của người đàn ông đã làm bà lao đao ngậy ngát không nào?

Gã đứng dậy và bước sang phía ghế của người đàn bà đang lắng tai nghe như uống từng lời của gã. Gã nuốt nước bọt. Mùi nước hoa

thơm nồng nàn quá! Quyến rũ quá!

- Thưa bà, tôi xin cống hiến cho bà một bài thực tập để làm gia tăng sự mềm mại để uốn dẻo của cái lưỡi. Đó là gì? Thưa bà, đó là vấn đề phải kéo dài thêm chiều dài của cái lưỡi. Bà hãy tin lời của tôi. Nếu bà kiên nhẫn tập luyện thì khi bà hôn một người đàn ông, người đó sẽ không bao giờ có thể thoát lời từ biệt bởi cái hôn của bà đã làm người đó mê mẫn, ngây ngất đến tột cùng của sự thăng hoa trong tình yêu thánh thiện!

Vừa nói, gã vừa chồm người sát đến gương mặt diễm kiều của người đàn bà.

- Bài thực tập như thế này nhé. Rất đơn giản, nhưng vô cùng hiệu nghiệm. Buổi sáng khi thức dậy, bà hãy đưa lưỡi ra ngoài, càng xa càng tốt. Rồi lại đưa vào bên trong, càng sâu càng hay. Làm như vậy năm lần. Đưa lưỡi xuống tận cằm, năm lần. Bà nhớ chưa? Sau đó, bà rà lưỡi trên hai bờ môi trên năm lần và hai bờ môi dưới cũng năm lần. Kiên nhẫn làm trong vòng một tháng, bà sẽ thấy được công dụng tuyệt hảo của nó. Bây giờ bà thử nhé!

Người đàn bà bằng lòng kính trọng, bằng sự kính nể về kiến thức uyên bác của Tiến sĩ Y khoa Robert Tạch nên đã vâng theo lời gã. Bà ta nhắm mắt lại và bắt đầu đưa lưỡi ra ngoài. Gã muốn đứng tim. Chao ơi! Chiếc lưỡi thon và dài. Đẹp quá! Gã nuốt nước bọt. Bỗng gã liếc nhìn đột ngột cúi xuống và liếc nhìn đặt cái mồm của mình vào miệng người đàn bà. Gã nói lấp lửng:

- Bà đẹp quá! Cho tôi... tôi được... hôn bà.

Người đàn bà giật nảy người, sao lại kỳ cục như thế này. Thị choáng váng vì hành động sàm sỡ diễn ra quá sức đột ngột. Thị giật run người. À! Thì ra mày cũng thuộc loại lang băm đây mà! Hai tay của Robert Tạch bấu chặt lấy cái cổ trắng ngần của người đẹp, thị kêu ứ ớ. Không kêu to lên được vì cái lưỡi của Robert Tạch đã gắn chặt vào miệng của thị rồi. Lập tức, nạn nhân của “*bài thực tập về cái lưỡi*” đã vươn tay nhặt lấy cái ly trên bàn. Thị đập thật mạnh vào đầu của gã. Gã kêu rú lên:

- Ôi trời đất ơi! Chết tôi.

Máu từ đầu gã phun ra tung tóe! Người đàn bà đã thoát được vòng tay của gã và vọt chạy khỏi cửa. Gã ngồi bịch xuống ghé rên rĩ. Đến lúc bác sĩ và các cô nhân viên phục vụ chạy ra hoảng hốt:

- Sao vậy anh Ba?

Gã đưa tay xoa đuổi mọi người. Không nói năng gì cả. Mọi người đều ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đã xảy ra với một Tiến sĩ Y khoa!

Chương bốn

Bị vợ đánh cho gãy răng

Phen này cậy đến nhà văn giúp mình

Nhà thơ **Rồn Rảng** đang ngồi bó gối trước nhà. Hắn đang đốt thuốc liên tục, cái mồm như ống khói đen xì. Khói huyền ơi! Mày hãy bay lên trời xanh mà gọi cho tao những thi tứ bất hủ. Văn học sử rồi đây sẽ trân trọng ghi tên Rồn Rảng: “Ông vốn là nhà sản xuất và thiết kế các loại hòm từ phong cách hiện đại đến cổ điển, và nhờ tài năng bẩm sinh nên đã để lại cho đời những vần thơ trác tuyệt. Tác phẩm chính: Tập thơ Ngã ba chú Ía...”. Chỉ mới tưởng tượng ra như thế, nhà thơ tài năng của chúng ta đã sượng rêm người. Hắn lại hít thật sâu vào lồng ngực để tìm ra một tứ thơ. Nhưng nàng thơ lâu nay vốn là mục đàn bà kênh kiệu, đồng đa đồng đánh, khệnh khà khệnh khạng. Hắn đã trải lòng mình trước trang giấy mới, nhưng nàng thơ vẫn không đến. Hắn vò đầu, bứt tai tìm từng chữ. Hắn vo tròn, bóp dẹp từng câu. Ấy vậy mà vẫn không ra thơ. Làm thơ sao khó vậy hờ trời? Mỗi ngày không sản xuất ra một bài thơ là tôi ăn không ngon, ngủ không yên. Đã nhiều lần Rồn Rảng tuyên bố như vậy. Hắn căng thẳng đầu óc để “truy kích” nàng thơ. A ha! Hắn sắp chụp được cổ áo của nàng rồi. Đó là lúc trong đầu hắn gợn lên hình ảnh rất thơ:

Tan trường em đi học về

Tôi điên tôi đứng bên lề mắt em

“*Lề mắt em*”, đó là một cách dùng chữ của thiên tài. Lề mắt em hoàn toàn khác với giữa mắt em, khác với trong mắt em, khác với trước mắt em. Hay thật! Hắn sượng lên và hát thì thầm như đong đưa tâm hồn theo cảm xúc của thi ca và âm nhạc. “*Từng từng từng nếu mai anh chết em có buồn không? Buồn là buồn nhiều khi không mà khóc. Hai người chia tay sao chẳng nói điều chi từng... từng...*”

tưng...". Đang lúc cao hứng tốt độ như vậy thì có một bàn tay nắm lấy vai hắn:

- Anh làm gì mà thù người ra như sắp chết vậy? Viết gì vậy? Đưa đây!

Hắn quay người lại. Hắn giận điên người. Hắn ức lắm. Hắn gầm lên:

- Lại nữa. Cút xéo ngay để cho ông làm thơ. Đồ đàn bà vũ phu! Đồ đàn bà hãm hiếp thi hứng của đàn ông!

Ai mà lại bị nhà thơ Rồn Rảng miệt thị khùng khiếp vậy? Xin thưa, đó là phu nhân của nhà thơ, hay nói một cách bình dân hơn, người đàn bà đó chính là vợ của Rồn Rảng. Nghe chồng rủa mình như vậy, ả rú lên:

- Chồng lại theo con nào? Em này là em nào? Đồ già dịch. Chồng định dụ khị mấy em nữ sinh à? Đừng hòng!

Cơn giận dữ đã làm cho ả xé vụn bài thơ dang dở. ả gầm lên lồng lộn như sư tử Hà Đông:

- *Tan trường em đi học về. Nó về đâu là mặc xác nó. Chồng đi theo chồng tán tỉnh à? Tán tỉnh không được, chồng ăn cắp tiền của vợ để dụ khị nó à?*

Nhà thơ Rồn Rảng không phải tay vừa. Vỗ quýt dày thì móng tay nhọn. Hắn nhú môi nhọn mỏ:

- Đồ thị hiếu thấp hèn, thấp kém, thất học. Thơ ca là nghệ thuật cao quý nhất trên đời này. Người không yêu thơ thì không còn là người. Đồ người ngợm.

Hắn định nói nữa thì bất thần đã bị vợ dang cánh tay tát một cái nẩy lửa:

- Im ngay! Đã bỏ bịch trai gái, viết thư tình lãng nhãng mà còn cãi chày cãi cối nữa à? Im hòng ngay!

Hắn đưa tay quệt lấy mồm. Có chiếc răng lung lay. Trước đây, vợ hắn sợ hắn vì sợ hắn sẽ trả thù bằng thơ. Sẽ rêu rao trên báo. Nhưng càng ngày càng không thấy báo nào đăng thơ Rồn Rảng, ả đâm ra lờn mặt. Báo chí không in thơ thì có chớ nào biết đến sự trả thù của Rồn Rảng. ả không sợ nữa. Một khi người đàn bà không còn sợ chồng thì họ trở nên siêng năng trong việc dạy dỗ đức lang quân nên người. Dạy dỗ có nhiều cách. Có thể là chửi rửa. Có thể là đấm đá. Vợ Rồn Rảng dạy chồng bằng cách thứ hai. Hắn mảnh khảnh, ốm yếu như con gà dịch nên không dám chống đỡ lại quyền cước của vợ. Hắn ngồi im re. Hắn nuốt hận vào trong lòng. Hắn bày tỏ sự khinh miệt vợ bằng cách nhổ một bãi nước bọt xuống đất. Bãi nước bọt đỏ màu máu. Có chiếc răng lung lay.

- Chồng nhổ nước bọt vào mặt vợ đấy à?

Hắn lập tức chối phắt:

- Đâu có!

- Đâu có cái gì! Vô nhà ngay! Đi vô nhà ngay!

Vợ hắn bảo hắn phải vào nhà. Thôi vĩnh biệt nàng thơ yêu dấu. Hắn đứng lên ngoan ngoãn theo lời dạy dỗ của vợ, bỗng nghe tiếng kêu mừng rỡ:

- Rồn Rảng! Chào nhà thơ của lứa tuổi mới lớn.

Người có giọng oang oang như chuông đồng, không ai khác hơn là nhà văn kiêm nhà báo Rền Vàng. Vợ của hắn bực bội đáp:

- Lại thơ với thần nữa rồi!

Nói xong ả quay phắt vào trong nhà.

Nghe tiếng gọi, nhà thơ của chúng ta vội vàng lấy tay áo lau miệng sạch sẽ. Hắn sửa lại cổ áo và làm bộ mặt thật tươi tỉnh:

- Chào anh Rền Vàng. Máy khi rờng đến nhà tôm. Em chào anh!

Nhà văn lịch lãm đưa bàn tay ra bắt lấy tay của nhà thơ:

- Chúc mừng nhà thơ còn nhiều năng lực để sáng tạo văn học nghệ thuật. Thơ ca của ông sẽ làm rạng rỡ cho đất nước Đại Cồ Việt này. Moa chúc mừng ông!

Hai bàn tay siết chặt vào nhau.

- Bọn mình uống cà phê ghen. Em xin phép được mời anh.

- Ừ! Được uống cà phê với nhà thơ là một vinh dự lớn.

Hai người cùng bước qua quán cà phê bên kia đường. Trên những vòm cây trong veo tiếng chim hót. Nhà thơ thấy tâm hồn mình thanh thản lạ lùng. Hắn quên đi cú tát như trời giáng của vợ. Hắn quên hết. Bây giờ chỉ còn lại thời gian của thơ ca mà thôi.

Sau khi uống một hớp cà phê cho thật tinh tảo, đầu óc của nhà thơ đậm ra sáng suốt lạ thường. Hắn phải trả thù vợ bằng cách nào đây? Phải trả thù! Phải trả thù? Nhưng thật tinh tế, thật có văn hóa! Rõn Rạng nhủ thầm như vậy. Tại sao mình lại không nhờ đến nhà báo Rền Vàng? Hắn rụt rè nói:

- Thưa anh, trăm sự nhờ anh. Không biết anh có giúp đỡ cho em không?

- Ông nhờ moa cái gì vậy?

Hắn gãi đầu e thẹn như con gái bước lên xe hoa về nhà chồng:

- Dạ, không giấu gì anh. Em sáng tác rất nhiều thơ. Những bài thơ này em rất tâm đắc, nhưng bọn biên tập bây giờ không có năng khiếu về thơ, không biết thưởng thức thơ, nên chẳng có tờ báo nào đăng cả. Nhờ anh đăng giúp giùm em vài bài ạ!

Thoạt mới nghe qua, nhà văn Rền Vàng đã biết tồng tọng tong sự việc, y nghĩ trong bụng:

- Mẹ kiếp! Thơ mà y như phình bụng cóc, như chó đái bờ rào mà cũng xưng là thơ với thần. Đúng là mặt tái mét nói phét thánh thần!

Ban đầu, nhà văn dự định đến đây để “bơm” Rồn Rảng lên mây xanh, nhằm mục đích gạ gẫm hắn dẫn đi uống bia chơi. Chứ hắn lại nhờ đăng thơ thì phiền toái quá. Nếu có đem về, Ban biên tập cũng vứt sọt rác thôi. Không in giùm được bài thơ nào cho Rồn Rảng thì mất uy tín, mà in được cũng chẳng lợi lộc gì. Phiền toái quá! Nhà văn liền đánh trống lảng:

- Ông Rồn Rảng ạ! Moa nói thật với ông nhé! Thi sĩ làm thơ không phải vì để được đăng trên báo. Đăng trên báo thì vinh dự cái gì? Thi được ăn cái giải gì? Chẳng được cái gì cả. Nếu thích thì ông cứ bỏ tiền ra in tập thơ là xong tất.

Hắn ngắt lời:

- Em biết vậy rồi! Nhưng em muốn có thơ in trên báo để em trả thù...

- Trả thù ai? Trả thù cái gì? Trả thù tại đâu? Vì sao lại trả thù?

Rồn Rảng nói như rồng cuốn:

- Em cần trả thù vợ em. Nó chính là...

Thế là Rồn Rảng há mồm tuôn ra bao nỗi uất ức lẫn ầm ức. Bao nhiêu thói hư tật xấu trên đời này đều được nhà thơ dồn vào cho vợ. Nhà văn Rền Vang ngồi nghe rất sượng tai. Phàm trên cõi trần gian này không có gì sung sướng cho bằng, vào buổi sáng đẹp trời, uống cà phê lại được nghe thằng bạn nói xấu về vợ của hắn. Nếu Kim Thánh Thán đại nhân có sống lại, rơi vào trường hợp này, hắn ngài cũng vỗ đùi đen đét như khi đọc một đoạn văn hay trong *Tây Sương ký* bèn ngửa cổ lên trời mà nói rằng: “*Há cũng chẳng sượng sao!*”. Sượng lắm chứ, nên khi nghe xong, nhà văn Rền Vang liền nói:

- Có tiền mua mâm thì đâm cho thủng. Moa rất thương ông. Moa thông cảm cho hoàn cảnh trở trêu của ông. Thay vì in thơ giùm cho ông, moa hiến cho ông cái kế này nhé!

Nhà văn cẩn thận nhìn tám hướng bốn phương để xem có ai nghe trộm không, rồi cúi đầu sát vào tai nhà thơ và thì thầm. Gương mặt của Rền Vàng đỏ như vông đồng như tiết, cứ thì thầm, thì thầm. Sau đó, y thân mật nói:

- Ông có bao giờ nghe nói đến nhà viết sử Tư Mã Thiên chưa?

Rồn Rảng thành thật:

- Ông Tư này là ai vậy? Em chưa nghe nói đến bao giờ cả!

Y cười hề hề:

- Đây là một nhà viết sử lớn nhất của Trung Hoa, tên gọi là Tư Mã Thiên.

- Nhưng ông Tư này có ăn nhậu gì đến kế hoạch của anh em mình đâu?

- Ông biết một mà không biết mười. Moa kể cho ông nghe thêm một chuyện nữa để chứng minh cho tầm quan trọng của kế hoạch bọn mình nhé!

Nhà thơ cúi đầu bái phục:

- Vâng, em xin lắng nghe.

Nhà văn trầm ngâm giây lát rồi nói trợn như cháo chảy:

- Đây là một câu chuyện do nhà viết sử Tư Mã Thiên viết lại: “Vệ Linh Công trên đường sang nước Tấn, có dừng chân nghỉ trên bờ sông Bộc. Nửa đêm ông nghe thấy có tiếng đàn réo rắt. Ông hỏi những người tùy tùng nhưng tất cả đều cung kính thưa rằng họ không nghe thấy gì cả. Vệ Linh Công bèn gọi quan thái sử coi về nhạc là Sư Quyên đến và nói: “Ta nghe có tiếng đàn, nhưng khi ta

hỏi đám tùy tùng thì không ai nghe thấy. Vậy xem ra tiếng đàn ấy là của thần linh hay ma quỷ? Người hãy ghi lại điệu nhạc ấy cho ta”. Sư Quyên vâng lời ngồi xuống ngay ngắn, đặt đàn trước mặt, ông lắng nghe và ghi lại điệu nhạc. Sáng hôm sau ông thưa: “Tôi đã ghi được điệu nhạc ấy đây rồi, nhưng chưa thuộc. Xin chúa công cho tôi một đêm nữa để học thuộc”. Vệ Linh Công ưng thuận, và thế là lại qua một đêm nữa. Sáng hôm sau Sư Quyên thưa là đã thuộc điệu nhạc. Thế rồi mọi người rời chỗ nghỉ đi đến nước Tấn. Họ được Tấn Bình Công tiếp đón và mở tiệc chiêu đãi trên một sàn đài.

Khi mọi người đã ngà ngà say, Vệ Linh Công nói: “Trên đường đến đây tôi có nghe một khúc nhạc mới, xin tấu lên để chư vị thưởng thức”. Vệ Linh Công liền bảo Sư Quyên ngồi xuống cạnh Sư Khoáng, đặt đàn trước mặt và bắt đầu gảy điệu nhạc ấy. Nhưng Sư Quyên gảy chưa hết nửa bài, thì Sư Khoáng đã đặt tay lên phím đàn để làm tắt tiếng đàn và nói: “Đây là nhạc của một quốc gia suy vong ta chớ nên nghe”. Tấn Bình Công hỏi: “Gốc gác của bản nhạc này như thế nào?”. Sư Khoáng đáp: “Bản nhạc này là do Sư Diên làm ra để mua vui cho bạo chúa Trụ. Khi vua Vũ đánh bại Trụ, Sư Diên chạy trốn về phía Đông, rồi trầm mình xuống sông Bộc. Do đó, khúc nhạc này hẳn đã được nghe trên bờ sông ấy. Ai là người đầu tiên nghe được khúc nhạc này thì nước người ấy sẽ bị chia cắt”. Tấn Bình Công nói: “Ta rất yêu âm nhạc. Ta muốn nghe hết bản nhạc này”. Thế là Sư Quyên bèn tấu toàn bộ bản nhạc. Tấn Bình Công lại hỏi: “Có bản nhạc nào ghê gớm hơn bản nhạc này không?”. Sư Khoáng đáp: “Thưa còn”. Tấn Bình Công nói: “Người có thể gảy cho ta nghe được không?”. Vị học giả này đáp: “Đức độ và phẩm hạnh của chúa công chưa đủ lớn để nghe những bản nhạc đó. Tôi không dám gảy hầu chúa công”. Nhưng Tấn Bình Công vẫn nài ép: “Ta yêu âm nhạc vô cùng. Ta muốn nghe những bản nhạc đó”. Thế là Sư Khoáng đành lấy đàn ra gảy.

Khi ông gảy lần thứ nhất, mười sáu con hạc đen bay đến và đáp xuống cổng điện. Khi ông gảy lần thứ hai, đàn hạc vươn cổ ra và kêu lên, rồi dang cánh và bắt đầu múa. Tấn Bình Công thích thú ngây ngất, rời chỗ ngồi đến chúc rượu Sư Khoáng. Khi trở về chỗ ngồi, ông hỏi: “Liệu có bản nhạc nào ghê gớm hơn bản nhạc này

không?”. Sư Khoáng đáp: “Thưa còn, có những bản nhạc ngày xưa Hoàng đế đã hòa tấu để quần hội thánh thần. Nhưng đức độ của chúa công chưa đủ lớn để nghe những bản nhạc đó. Nếu chúa công cứ nghe, e rằng thiệt mạng”. Tấn Bình Công nói: “Ta già rồi và ta say mê âm nhạc vô cùng. Ta muốn nghe những bản nhạc đó”. Thế là Sư Khoáng đành lấy đàn ra gảy. Khúc thứ nhất mây trắng nổi lên phía Tây Bắc. Tiếp theo khúc nữa, giông bão nổi lên, rồi mưa tuôn như thác, mái nhà bay hết ngói. Mọi người có mặt đều bỏ chạy. Và Tấn Bình Công khiếp sợ, ngã quỵ xuống gần cửa. Sau đó, nước Tấn bị một trận hạn hán thiêu cháy hết mặt đất trong ba năm liền”.

Vừa kể xong, Rền Vang tặc lưỡi bình phẩm:

- Đây ông thấy chưa? Moa là người học rộng hiểu nhiều nên mới biết chuyện này. Ông cứ xem đây mà lường tác dụng của âm nhạc.

Rồn Rảng gật gù:

- Hay quá! Chà! Hay quá! Anh đã khai tâm mở trí cho em hiểu về giá trị vô biên của âm nhạc. Em muôn đời cảm ơn anh.

Bỏ mặc ngoài tai những lời khen ngợi vuốt đuôi của nhà thơ cắc kè, Rền Vang vẫn giữ bộ mặt nghiêm trang:

- Moa thương ông thì moa mới hiến kế cho ông. Nè, ông nhà thơ!

- Dạ, có em.

Nhà văn bắt đầu lấy giọng ê a ề à:

- Moa buồn quá ông ạ! Nhà thơ có tài năng như ông, mỗi ngày sản xuất ra một bài thơ mà bị vợ khinh thường thì buồn quá! Hay là...

Rồn Rảng hấp tấp:

- Thưa anh, hay là như thế nào ạ?

- Thì ông biết đó. Moa rất buồn cho nhân tình thế thái. Moa đang buồn mà ông cũng đang buồn. Vậy bọn mình uống vài lon bia cho

vui nghen?

Rền Vang đánh trúng tâm lý người đối diện, nên đề xuất đó đã được chấp thuận ngay. Rồn Rảng hưng phấn:

- Gặp tri kỷ thì có uống một ngàn lít rượu cũng không say. Chú hướng gì gặp tri kỷ đang có tâm sự buồn.

Hấn quát lên:

- Bia đâu! Cho nửa thùng!

Bia được đem ra. Hai người ngồi với nhau rất tương đắc. Chén vào lời ra. Trông thật là tri âm, tri ngộ, tri kỷ. Khi men bia đã làm hai người ngà ngà say thì Rền Vang mới trịnh trọng nói:

- Trong nghệ thuật, xưa nay nhạc được xếp vào hàng thứ nhất. Người ta đã từng nói: “Cầm, kỳ, thi, tửu” là gì? Do đó, moa bàn với ông như thế này...

Bao nhiêu nỗi uất ức về sự hà hiếp của vợ đang dồn nén trong ngực, ngực đập thành thịch như trống chầu, Rồn Rảng kính cẩn:

- Vâng, em đang lắng tai nghe những lời vàng ngọc của anh.

Nhà văn nói như rựa chém xuống đất:

- Trong nghệ thuật trả thù vợ có ba mươi sáu chước, nhưng tuyệt chiêu nhất vẫn là chước dùng âm nhạc để dạy vợ nên người. Tại sao ông lại không nghĩ rằng, những bài thơ của ông đều có thể đem phổ thành nhạc? Nhạc sẽ chấp cánh cho thơ bay tít lên chín tầng không gian.

Rồn Rảng gãi đầu thật thà:

- Em đâu có biết về nhạc nhột gì đâu!

Nhà văn quát lớn:

- Ông ngu lắm. Thời kinh tế thị trường không phải làm điều mình muốn mà phải làm theo điều người khác muốn. Ông hiểu chứ! Ông đưa thơ lẫn đưa tiền cho nhạc sĩ thì người ta sẽ làm theo ý muốn của ông.

Nhà thơ khịt mũi:

- Dạ, em đâu có quen với nhạc sĩ.

Lúc bấy giờ Rền Vàng mới cười một cách sảng khoái:

- Moa, nhà văn Rền Vàng sẽ giúp ông làm quen. Trên đời này chỉ có gây thù chuốc oán là khó. Chứ quen nhau thì có gì là khó. Đúng không nhà thơ của tuổi mới lớn?

Nói xong Rền Vàng lại cười khanh khách. Thấy vậy, Rồn Rảng cũng cất tiếng cười phụ họa theo. Thật là tri âm, tri ngộ, tri kỷ. Đời, thế mà vui.

Chương năm

Tiền trao cháo múc thừa anh,

Thơ đem phổ nhạc nổi danh mấy hồi!

Cầm tờ đơn khiếu nại của độc giả phản ánh về tư cách đạo đức của Tiến sĩ Y khoa Robert Tạch, nhà văn Rền Vang lo sốt vó. Như thế này còn ra cái thể thống gì nữa. Bài báo phỏng vấn của y viết trân trọng như thế, đứng đắn như thế mà bây giờ thì... như bông hoa lài cặm bãi cứt trâu. Không khéo Ban biên tập truy hỏi về mối quan hệ giữa y với Robert Tạch thì cũng phiền toái lắm. Nhà văn hoặc nhà báo phải chịu trách nhiệm trước tòa án lương tâm về những điều anh đã viết. Nhưng lương tâm của Rền Vang không có răng nên y không sợ nó cắn rứt. Y chỉ sợ lần sau nộp bài lên cho Ban biên tập bị các sếp “gác” lại thì toi công sức. Sao mà thằng Robert Tạch này lại ngu đến thế. Trên đời này hiếm mẹ gì gái. Cứ ăn bánh trả tiền là xong tất. Việc gì phải rở đến những con mẹ nạ dòng, đứ đả đứ đờn với những bà sồn sồn? Nhà văn Rền Vang bực mình lắm. Y phải đến thẩm mỹ viện Luky để máng như tát nước vào mặt Robert Tạch cho bỏ ghét.

Y ngồi lên xe. Y phóng như điên. Xe chạy lướt trong gió. Y đang hậm hực. Y hình dung đến gương mặt đầy thịt của Robert Tạch là y đã thấy điên tiết. Đồ mặt như mặt thớt, mặt phèn phẹt như cái mâm. Đồ mặt rỗ như tổ ong bầu. Đồ mặt người dạ thú! Y phóng xe như điên. Chết mẹ rồi! Đền đồ! Không kịp nữa rồi. Y vượt qua đèn đỏ. Có tiếng còi của công an đường phố rượt theo bên tai. Chạy luôn hay dừng lại? Cứ dừng lại chứ sợ gì? Y ngoan ngoãn dừng xe lại.

- Mời anh dựng xe lên trên lề đường. Anh cho kiểm tra giấy xe!

Nhà văn Rền Vang liếc mắt nhìn người đang thực hiện nhiệm vụ. Gương mặt trẻ măng vậy mà cũng đeo quân hàm Trung sĩ rồi sao? Thay vì phải móc thẻ xe thì gã lại móc ra gói ba số 5. Trong túi áo

của y bao giờ cũng có hai gói thuốc. Một loại nội địa dùng để quan hệ với bạn bè, còn loại ngoại nhập chỉ sử dụng khi thật cần thiết. Như lúc này.

- Dạ, mời anh hút điếu thuốc cho vui. Bọn mình cũng là con em của chế độ này mà.

Người chiến sĩ công an trả lời thẳng thừng:

- Cám ơn anh, tôi không biết hút thuốc!

Y đút ngay gói thuốc vào túi. Y móc ra thẻ nhà báo:

- Xin anh thông cảm giùm. Anh là công an. Tôi là nhà báo. Bọn mình đều là người canh gác cho sự bình yên của chế độ này. Do phải thực hiện gấp bài phóng sự về sự xâm nhập của Sida, nên tôi đã vượt qua đèn đỏ. Tôi biết lỗi của tôi. Thưa anh, Đức Khổng Tử có nói rằng: “Một kẻ làm lỗi khi đã tự nhận lỗi của mình thì kẻ đó sẽ không bao giờ tái phạm”. Có đúng vậy không? Thưa anh...

Cứ “thưa anh” một cách mềm mỏng và giả dối như thế, nhà văn Rền Vang biết rằng anh công an sẽ không phạt. Sẽ cho đi. Tâm lý của người chiến sĩ khi thực hiện nhiệm vụ là họ mong muốn không xảy ra một sự cố gì để tuyến đường giao thông được an toàn. Cứ mềm mỏng là được việc. Còn “sừng cồ” lại, chỉ có thiệt thòi mà thôi. Anh công an trả lời:

- Tôi biết vậy rồi. Nhưng anh là nhà báo, là người tuyên truyền chủ trương, đường lối, chính sách của Đảng và Nhà nước. Anh không chấp hành luật thì sao mà làm gương cho quần chúng được? Yêu cầu anh cho kiểm tra thẻ xe!

Chà! Rắc rối quá! Nhà văn Rền Vang móc ra thẻ xe. Y bèn uốn cong cái lưỡi đúng bảy lần để tuôn ra những lời nói như rót mật vào tai:

- Giấy tờ của tôi đầy đủ. Chúng ta làm nhiệm vụ là vì ý thức tôn trọng nhân dân và bảo vệ Đảng. Cho nên, dù đồng lương có ít ỏi nhưng chúng ta vẫn vui vẻ thực hiện tốt nhiệm vụ của mình. Nhưng

bây giờ anh ghi biên lai phạt tôi. Tôi đồng ý thôi. Vì tôi sai phạm luật giao thông nên anh phạt. Điều đó đúng thôi. Nhưng anh nên thông cảm cho hoàn cảnh thu nhập của tôi. Cũng như anh thôi. Chẳng bao nhiêu cả. Đó là nghịch lý của cuộc đời này, những người như anh em mình lương hưởng chẳng bao nhiêu cả. Trong khi đó, bọn tham nhũng, bọn móc ngoặc thì tiền vô như nước. Nè, anh có thường xuyên đọc báo không? Tôi xin tặng cho anh tờ *Mâm Non*. Báo mới đây. Anh xem ở trang ba, có bài của tôi viết điều tra về vụ tham nhũng của giám đốc công ty X. đây nhé!

Nhà văn liền móc tờ báo trong túi xách dúi vào tay anh công an.

- Vậy nhé! Bọn mình đều là người của nhà nước cả. Tên anh là gì vậy? Hôm nào rảnh rồi mời anh đi uống cà phê cho vui. Tôi đi nhé. Xin phép được bắt tay anh.

Y liền cầm lấy bàn tay của người chiến sĩ công an và bóp mạnh ra vẻ thân thiết. Quả thật, anh công an cũng mềm lòng:

- Trả lại giấy tờ cho anh nè! Lần sau đừng có vi phạm nữa!

- Vâng, cảm ơn anh. Moa đi nhé!

Thế là y đạp máy và nhảy lên xe phóng tuốt. Một chùm khói đen sì để lại phía sau...

Xe đang phóng ngon lành, bỗng nhà văn sực nhớ. Nhớ đến một "dịch vụ" mà y đã ký kết với Rồn Rảng. Tại đâu nhỉ? À, nhớ ra rồi! Tại quán Quắc Cằn Câu. Y liền quay xe trực chỉ đến điểm hẹn. Hẹn mà một dịp khác Robert Tạch ơi! Moa còn phải "chủ trì" một cuộc họp có tầm vóc quan trọng của cả nước! Nhưng liệu chừng giờ này có còn sớm không? Y phóng xe đến nhà của Rồn Rảng.

Nhà thơ Rồn Rảng yêu mến của tuổi mới lớn - dù chưa có một bài thơ xuất hiện trên báo - đang ngồi nhìn dăm chiêu ra ngoài đường. Chao ơi! Chiều nay, lá vàng rơi rụng nhiều quá. Lá vàng tượng trưng cho mùa thu. Tâm hồn của hắn lại là mùa xuân. Bốn mùa đều là xuân tươi rói. Hắn vừa đặt bút viết:

Tôi tả lá vàng trong hồn tôi

Chiều khỏa thân Van Gogh

Nhạc và hoa

Tôi và em

Những linh hồn Picasso

Ôi chiếc bình chữa lửa

Rực lửa

Thân thể em

- Làm gì vậy? Ông không nhớ buổi hẹn chiều nay à?

Rõn Rảng ngẩng đầu lên:

- À! Em chào anh Rền Vang. Đang ngồi đây đợi anh. Mình đi nhé!

- Ừ!

Nhưng hắn không đi vội. Hắn đứng dậy bước vào nhà. Và bằng động tác khẽ khàng như một con mèo ăn vụng, hắn lấy chiếc chìa khóa cho vào ổ khóa. “Tách”. Tiếng kêu nhẹ nhàng vang lên thì cánh cửa tử bật ra. Sáng ngời trước mắt hắn là tiền. Mùi tiền thơm như tình yêu và sự nghiệp văn học. Hắn lấy ra một xấp và cẩn thận nhét vào túi quần. Hắn đẩy cánh cửa vào và khóa lại. Tim hắn đập nhanh hơn mọi ngày. Hắn hồi hộp lắm. Mồ hôi túa ra ướt cả lưng. Vậy là xong. Có tiền là có tất cả. Có tiền khôn như mại, không có tiền dại như vích. Bỗng có một bàn tay chụp lấy cổ áo hắn:

- Chồng làm gì ở đây?

Hắn quay lại. Trời đất! Lại vợ hắn. À đã phát hiện được hành động của hắn. À gần giọng:

- Lại ăn cắp tiền cho gái phải không?

Hắn chối phắt:

- Làm gì có chuyện đó!

- Vậy chồng vào đây làm gì?

Hắn ú ớ không trả lời được. Đây là chỗ vợ hắn mới có thẩm quyền vào mà thôi. Vợ hắn cất tiền. Mỗi ngày phát cho hắn vài chục ngàn bạc để ăn sáng, uống cà phê. Hắn cảm thấy nhục lắm. Không giữ được tiền, không làm ra tiền thì vợ cũng khinh. Ắ khinh ra mặt:

- Chồng đưa hai tay lên để vợ lục soát. Biết quá mà! Đồ đại gái! Bấc thang lên hỏi ông trời, có tiền cho gái có đòi được không? Có đòi được không?

Thế là bàn tay yếu điệu thực nữ của một người vợ đảm việc nước giỏi việc nhà bắt đầu rà soát. Thế này thì hỏng hết mọi sự. Đàn bà đá không qua ngọn cỏ, làm sao biết được kế hoạch vĩ đại này được. Hắn sợ quá! Không có tiền là không làm được gì cả. Hắn quần người lại. Hai cánh tay hắn bấu chặt vào túi quần sau. Cái túi đựng tiền mà hắn vừa lấy được. Đó là cơ nghiệp của hắn. Đó là ước mơ của hắn. Đó là sự may mắn sẽ đến với hắn. Hắn phải giữ. Giữ đến chết. Trong lúc đó, nhà văn Rền Vàng đang ngồi trên xe. Phì phèo điều thuốc trên môi. Sao lâu vậy? Bỗng nghe tiếng động mạnh, nhà văn giật mình. Một gương mặt tất tưởi đang chạy ra:

- Phóng xe nhanh lên anh Rền Vàng! Nhanh lên!

Chuyện gì đã xảy ra? Rồn Rảng nhảy lên xe. Nhà văn cũng rồ máy chạy mặc dù không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Chỉ còn lại một chùm khói đen sì và tiếng nguyền rủa sa sả của vợ Rồn Rảng vọng theo...

Khi họ đến quán Quắc Càn Câu thì chưa thấy ai cả. Năm nhân vật quan trọng mà họ đã hẹn chưa thấy đến. Họ đến quá sớm. Chưa vào quán rượu. Vì trong giờ hành chánh thì đây vẫn là một nhà trẻ. Chỉ khi nào nhà trẻ đóng cửa, đây mới trở thành chỗ bán bia. Các

cháu nhi đồng còn đang xếp hàng. Dưới sự bắt nhịp của cô giáo thì những đứa trẻ bắt đầu hát tập thể trước lúc ra về. Những tiếng hát lạnh lốt như chim chóc *“Em trồng giàn bông trước cửa trường em, em dành một cây cho cô giáo hiền. Giàn bông lên đưa chen sắc hương, nhưng ngọt ngào thơm là cây bông hồng là lá la...”*. Mỗi khi trẻ thơ cất tiếng hát, thì đó không còn là ngôn ngữ của loài người nữa mà là tiếng nói của thiên nhiên. Tiếng nói ấy sẽ làm cho tâm hồn con người trở nên thanh khiết. Cuộc đời này sẽ trở thành địa ngục, nếu một ngày kia trái đất này vắng tiếng hát trẻ thơ. Những đứa trẻ xếp hàng ngoan ngoãn và bắt đầu ra khỏi cổng trường. Bóng chiều chập choạng ngã xuống. Và cũng là lúc mà những cô gái nét na, duyên dáng chỉ sống về đêm bắt đầu tiến vào chiếm lĩnh mặt bằng. Mới đây thôi, tại đây, những đứa trẻ được cô giáo dạy cho những điều nhân, nghĩa. Để mai sau, lớn lên, biết sống như một người lương thiện. Thì giờ đây, những người lớn lại chui vào đây để làm những chuyện không lương thiện chút nào...

Ném mẩu thuốc tàn xuống đất và lấy gót chân đè bẹp gí đóm lửa nhỏ nhoi, nhà thơ Rồn Rảng đồng dặc:

- Mời anh vào quán. Bọn mình vào nhậu trước vài lon trong khi chờ đợi. Được không anh?

Nhà văn đáp:

- Sao lại không được?

Họ đẩy xe vào quán và chọn một chỗ ngồi tương đối kín đáo. Bia được đem ra. Rót tràn đầy. Uống. Rót tràn đầy. Uống. Khoảng mười lăm phút sau. Có tiếng máy xe ầm ầm phóng vào quán. Năm nhân vật mới xuất hiện. Nhà văn đứng lên giới thiệu một cách trân trọng:

- Mời mấy ông vào đây với moa!

Năm gương mặt trông rất quen, dường như Rồn Rảng đã gặp đâu đó rồi. Chắc ở trên mặt báo. Còn năm nhân vật mới không hề biết đến Rồn Rảng. Họ kên kiệu ngồi vào chung bàn và không thèm

liếc mắt nhìn hấn. Nhà thơ không để ý đến chi tiết đó, hấn cất giọng oang oang:

- Chủ quán đâu? Cho thêm ly. Thêm đá. Thêm bia.

Một phút sau có người thực hiện ngay yêu cầu của khách. Bia rót tràn đầy. Mồm mép tép nhảy của Rồn Rảng bắt đầu vận động:

- Xin được phép cụng ly với mấy anh. Em-xin được tự giới thiệu - nhà thơ Rồn Rảng kiêm giám đốc công ty mai táng Thiên Thu, tác giả tập thơ tình rục rủa *Ngã ba chú ía*. Mấy anh không biết đến tên tuổi của em, nhưng em thì biết đến mấy anh khá rõ. Thật là văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình. Xin cụng ly với mấy anh. Trăm phần trăm!

Trong khi nhà thơ ba hoa chích chòe thì nhạc sĩ A hỏi nhỏ nhà văn:

- Hấn đấy à?

Rền Vàng đáp:

- Ủ! Theo như kế hoạch thì vậy. Bây giờ, còn lại chi tiết như thế nào thì bọn ông bàn bạc thêm với hấn. Moa chỉ là nhân chứng của thời đại.

Những cái ly cụng vào nhau tạo thành âm thanh vui tai. Uống. Bia lại rót. Uống. Vui vẻ lắm. Thân tình lắm. Tri kỷ lắm. Nhà thơ lại nói:

- Thợ rèn có đe, ông nghề có bút. Anh em mình là nghệ sĩ thì khi nhậu phải có gái. Uống bia không có gái thì cũng trơ trẽn như thằng làm thơ không được kết nạp vào Hội Văn vẻ. Hì hì.

Mọi người vỗ tay tán thưởng câu nói hoa mỹ của hấn. Hấn sượng. Hấn định gọi gái vào ngồi chung bàn thì nhạc sĩ B ngăn lại:

- Không nên. Bây giờ ngồi đây để bàn chuyện quan trọng thì không nên có đàn bà.

Nhà văn đồng tình:

- Đúng vậy. Bất cứ nơi nào có đàn bà xía vô thì hồng hết đại sự. Bây giờ chúng ta bắt đầu bàn công chuyện làm ăn nhé!

Nhà văn Rền Vang sửa lại cổ áo, ngồi ngay thẳng và dọn bộ mặt tươi rói sang bộ mặt nghiêm trọng như phát biểu trên diễn đàn hội nghị:

- Thưa các bạn, thưa các đồng chí! Chúng ta là những người hoạt động trong lãnh vực văn học nghệ thuật. Là những văn nghệ sĩ đích thực. Văn nghệ sĩ cần phải miêu tả đúng cuộc đấu tranh giữa cái tốt và cái xấu, trong cuộc đấu tranh đó, cái tốt luôn luôn thắng cái xấu. Vì trong chế độ ta, cái tốt mạnh hơn cái xấu. Văn nghệ sĩ cũng có thể nêu lên một số cái xấu nào đó và dùng mọi phương tiện sắc bén của nghệ thuật để diễn hình hóa và vạch trần cái xấu đó không chút nề nang, nhân nhượng, làm cho người ta căm ghét cái xấu, nhưng phải làm sao tự toàn bộ tác phẩm phải toát ra được thái độ rõ rệt, đúng đắn đối với chế độ ta. Đó là thái độ nhiệt tình ủng hộ cái tốt và không bi quan, không thối phồng cái xấu, không bóp méo sự thật, không lẫn lộn hiện tượng với bản chất. Do đó, tập thơ đánh máy *Ngã ba chú Ía* của nhà thơ Rồn Rảng là một tập thơ cần phải được biểu dương vì nó không thối phồng cái xấu. Vậy biểu dương bằng cách nào? Tôi đề nghị các bạn nên đọc tập thơ này và tìm cách phổ nhạc cho nó. Một khi âm nhạc chấp cánh cho thơ thì thơ sẽ bay bổng. Công chúng sẽ tiếp nhận nồng nhiệt hơn. Điều đó vừa có lợi cho thơ vừa có ích cho nhạc.

Nhà văn Rền Vang nói một hơi dài, mọi người lắng tai nghe. Đâu đó, có tiếng ruồi bay vo ve. Có tiếng gãi chân. Có tiếng khạc đờm. Nhà văn nói tiếp:

- Đó là về mặt trách nhiệm của người nghệ sĩ. Nhưng ở trên đời này một khi làm một nhiệm vụ gì thì họ phải có một khoản bồi dưỡng thích đáng. Nhà thơ Rồn Rảng rất vui mừng khi các nhạc sĩ phổ nhạc từ tập thơ này và có nhã ý sẽ bồi dưỡng cho các bạn số tiền là...

Nghe nói đến tiền, không khí bắt đầu nhộn nhịp hẳn lên. Nhà thơ lấy ra những tập thơ đã được đánh vi tính sạch sẽ mà phân phát cho

các nhạc sĩ. Ngoài bìa ghi bốn chữ thật lớn “NGÃ BA CHÚ ÍA” và mở ngoặc đơn ghi thêm “*Thơ tình rục rủa và dịu êm của nhà thơ Rồn Rảng*”. Ngoài bìa cuối cùng thì có ghi như sau: “*Thơ là tuổi thơ của loài người còn sót lại. Tôi làm thơ từ lúc còn thơ dại. Lúc ấy, thả cánh diều bay lên bầu trời, tôi tưởng tượng đó là bài thơ được viết trên nền trời xanh. Tôi làm thơ khi vừa cưới vợ. Vợ tôi là người tôn thờ những vần thơ tôi đã viết. Cám ơn người vợ đầu áp tay gối đã động viên và khích lệ tôi hoàn thành tập thơ này*”. Phía dưới dòng chữ vô cùng khiêm tốn và văn chương ấy là một chữ ký. Chữ ký ngoằn ngoèo như cọng rau muống luộc nằm lướt thướt trên trang giấy. Các nhạc sĩ hào hứng mở tập thơ ra xem. Nhạc sĩ B, C, D nghĩ thầm:

- Thơ thần thế này phổ nhạc thì chó nó nghe lọt lỗ tai.

Nhạc sĩ A và E nghĩ thầm:

- Thơ gì trơ tráo như gáo múc dầu. Phổ nhạc kiểu nào đây hở trời?

Còn nhà thơ ngồi im thin thít như thịt nấu đông. Hắn đang lo lắng. Không biết các nhạc sĩ có đồng ý phổ thơ của mình hay không? Nếu họ đồng ý thì tuyệt. Những ca sĩ nổi tiếng như Đ.V.H, M.T, Đ.T, L.T, ... sẽ hát ở các tụ điểm văn hóa. Chỉ cần nghe giới thiệu: “Sau đây, thể theo lời yêu cầu của đông đảo quý ông, quý bà, nam phụ lão ấu yêu nhạc, tôi xin hát bài *Ngã ba chú ía* của nhạc sĩ A, phổ từ thơ của nhà thơ Rồn Rảng”. Chỉ cần nghe vậy thôi là đã sướng lắm rồi. Từ đó, trên đài truyền hình, trên đài phát thanh cũng sẽ ra rả phát nhạc phổ từ thơ của hắn. Hắn sẽ nổi danh: Vợ hắn sẽ không còn dám khinh thường hắn nữa. Trên đời này, kẻ nhiều tiền nhiều bạc cũng chưa hắn là hạnh phúc. Hạnh phúc chỉ có được khi mà anh nổi danh, nổi tiếng ầm ầm trên các phương tiện truyền thông đại chúng. Khi anh bước ra đường, lập tức có người chỉ trở, thì thầm với nhau:

- Nè nhà thơ đấy nhé! Trông ông ta cũng đẹp trai và to con như P.V.M, như L.Đ ấy nhỉ!

Danh hiệu nhà thơ oách lắm chứ. Không ai có thể được cấp danh hiệu ấy, ngoài nhân dân! Chỉ cần nhân dân biết đến anh, bà bán hột vịt lộn, cô bán bún riêu, gã đạp xích lô biết đến anh, thì đó là một phần thưởng vô giá. Rồn Rảng đang mơ đến một ngày được nổi danh như thế. Bỗng nhạc sĩ A nói:

- Nè nhà thơ Rồn Rảng, bọn tôi đồng ý phổ nhạc từ thơ anh. Nhưng anh bồi dưỡng cho mỗi người bao nhiêu?

Nhạc sĩ B nói thêm:

- Tập thơ này gồm có ba mươi bài thơ. Vậy mỗi người sẽ phổ nhạc sáu bài. Năm lần sáu ba mươi. Anh tính mỗi bài bao nhiêu?

Nhà thơ bóp trán suy nghĩ. Trả bao nhiêu nhỉ? Bọn nghệ sĩ này là chúa tự ái vật. Trả thấp quá, bọn hần sẽ nổi quạu, cái mặt quặm quặm ngay. Trả cao quá, bọn hần tưởng mình nhiều tiền mà vôi vĩnh thêm, cũng phiền. Trả bao nhiêu nhỉ? Để có thêm thời gian suy nghĩ, hần nói:

- Một lời đã nói ra thì ba ngựa đuổi theo cũng không kịp. Huống hồ gì chuyện này nhà văn Rền Vang đã nói rồi. Em xin mời mấy anh cung một trăm phần trăm!

Những cái ly được đưa lên chạm vào nhau. Uống. Bia lại rót tràn đầy. Nhà văn giục:

- Nói đi nhà thơ tài năng! Đây là chuyện sòng phẳng trong văn học nghệ thuật. Tứ hải giai huynh đệ. Bốn biển đều là anh em. Chẳng có gì ngại cả.

Nhà thơ suy nghĩ và đáp:

- Em chân thành cảm ơn nhà văn Rền Vang đã tạo điều kiện thuận lợi để có buổi gặp gỡ hôm nay. Em cảm ơn mấy anh nhạc sĩ đã quan tâm đến thơ em. Bây giờ em xin nói nhé, mỗi bài thơ phổ nhạc là một triệu đồng bồi dưỡng!

Bỗng có tiếng đánh rầm kêu lên như đại bác! Đồ keo kiệt, đồ bẩn thỉu! VẬY mà cũng đòi thơ với nhạc! Nhạc sĩ E cười nửa miệng:

- VẬY à? Thôi, bọn mình cạn ly này rồi chia tay nhé!

Nhà thơ RỒN RẮNG hoảng hốt, lính quỳnh thần tính nát thần hồn:

- Sao vậy? Sao vậy?

Nhà văn vỘI ĐỠ LỜI:

- Bình tĩnh lại nào nhạc sĩ E. Có gì thì anh em mình bàn thêm. Uống đi.

RỒN RẮNG lép nhép như gà mổ tép:

- Xin lỗi mấy anh. VẬY một bài thơ phổ nhạc em trả công một chỉ vàng.

Hắn không ngờ câu nói đó đã làm không khí của buổi nhậu trở nên sinh động vui vẻ hẳn lên. Nhạc sĩ D cười như nắc nẻ:

- Trăm phần trăm nghen. Uống cạn ly vì sự hôn phối tuyệt vời của thi ca và âm nhạc. Trăm phần trăm! Trăm phần trăm!

Mọi người hí ha hí hửng nâng ly và uống hào sảng như tráng sĩ Kinh Kha nốc mỹ tửu trước lúc quyết chí sang sông Dịch. Lại uống. Lại rót. Các nhạc sĩ bây giờ mới thật sự nói năng hoạt bát. Nhạc sĩ B nổ như pháo rang:

- Tiếc quá! Hôm nay chúng ta không cầm theo camera. Lẽ ra phải quay những thước phim đánh dấu buổi họp mặt thân tình này!

Nhạc sĩ A ngoác mồm:

- Tôi không ngờ thơ của RỒN RẮNG lại trác tuyệt, gợi cảm đến thế. Tôi đề nghị quý vị giữ yên lặng. Tuyệt đối im lặng. Để tôi ngâm một bài thơ của nhà thơ RỒN RẮNG. Bài thơ này đánh trúng vào tâm tư

tình cảm sâu thẳm trong tâm hồn âm nhạc của tôi. Chắc tôi phải khóc nức nở khi ngâm bài thơ này quá!

Thế là nhạc sĩ A đứng lên, một tay cầm ly bia, một tay cầm tập thơ và bắt đầu ngâm ỏn ẻn như quan thị cầm bị gậy:

Tan trường em đi học về

Tôi điên tôi đứng bên lề mắt em

Tan trường em đi học về

Tôi khùng tôi đứng giữa lề mắt em

Bài thơ có tựa đề “*Điên và Khùng*” được chấm dứt bằng tràng pháo tay âm ỉ như đổ vào nhà quan! Nhạc sĩ C nói bã bọt mép:

- Thơ Rồn Rảng là thơ tình của những cuộc tình đẹp nhất mọi thời gian, vượt qua mọi thời đại. Tôi sung sướng được sinh ra cùng thời đại với nhà thơ Rồn Rảng!

Ai nấy tranh nhau khen ngợi thơ Rồn Rảng không tiếc lời. Mặt hấn tươi như hoa. Hấn sung sướng như được trúng số độc đắc. Hấn quên đi hành động thô bạo của vợ khi định lấy lại tiền của hấn ăn cắp. Hấn quên hết. Hấn tưởng tượng như mình đã trở thành một vĩ nhân. Không vĩ nhân sao được khi mà thơ hấn được hàng triệu người biết đến qua những nốt đô, rê, mi, fa, sol! Đời, thế mà vui.

Chương sáu

Không phải kịch hoặc cải lương

Ấy là điện ảnh! Tô tường chưa anh?

Léo néo như mõ réo quan viên, đó là cái giọng của nhà thơ *Ngã ba chú Ía*, hẳn có quyền gọi vợ hẳn lắm chứ. Vì từ đây, hẳn đã trở thành một tác giả lừng danh. Thơ của hẳn đã được các nhạc sĩ phổ nhạc. Nhạc này được hát âm ỉ ở các tụ điểm, ở đài phát thanh và trên vô tuyến truyền hình. Nhưng nhà thơ của chúng ta vốn xuất thân từ tầng lớp lao động, nên hẳn rất thích nghe nhạc mình được hát từ những xe bán kẹo kéo.

Chiều nay, sau khi đem ra một xị rượu ngọc dương để ngồi uống lai rai và làm thơ thì điều may mắn đã đến. Đó là chiếc xe bán kẹo kéo đi ngang qua nhà hẳn. Từ trong chiếc máy rò rè đã phát ra tiếng nhạc lúng búng như thợ vụng mắt kim. Hẳn vỗ đùi đen đét:

- Tuyệt thật! Cái thằng nhạc sĩ A thật là có tâm hồn thưởng thức thơ. Nghe sướng cả con ráy!

Quả thật vậy, câu thơ hẳn viết *Tan trường em đi học về* thì nhạc sĩ đã phổ thành ca khúc với lời lẽ mùi mẫn hết sức! Cô ca sĩ đang gào lên trong máy của xe bán kẹo kéo: *“Em về ôi em về! Em về chách chách chùm em về! Ôi! Ôi! Em về chách chách chùm tan trường chùm chách chùm...”*. Nếu không am hiểu thơ ca một cách tường tận, hẳn nhạc sĩ A không đủ sức để hoàn thành một tuyệt tác như vậy. Nhà thơ ngồi nghe một cách đê mê. Từ sự quyến rũ của âm nhạc hẳn đắm ra mê cả cô ca sĩ này. Phải tìm đến nhà cô ca sĩ này thôi. Bây giờ, hẳn có quyền ưỡn ngực mà nói thật với vợ điều đó. Vợ hẳn đã sợ hẳn như sợ cọp. Khi hẳn chưa nổi tiếng, có quyền xoạc mồm ra rửa hẳn, chứ bây giờ thì đừng hòng! Đừng hòng mồm loa miệng cháo, mách lẻo đôi co. Chỉ cần hẳn đem vào nhạc thì chỉ còn có nước độn thổ. Đã vậy, mỗi tối trước khi đi ngủ nhà thơ nằm

vĩnh râu để lắng nghe tiếng hát từ cái miệng của vợ mình! Cái miệng trước đây đã từng nguyên rửa hấn, thì bây giờ, biết hát những lời yêu thương mùi mẫn từ lời thơ của hấn được phổ nhạc. Đây là đòn cân não mà hấn quyết định trừng trị vợ một cách êm ái nhất. Ban đầu, vợ hấn tưởng hấn đùa bèn hát ò e í e như thổi kèn trong đám ma - hấn trừng mắt mà rằng:

- Âm nhạc là tiếng lòng của thời thịnh trị. Trong một quốc gia khi âm nhạc cất lên thì gươm đao không còn. Trong một gia đình khi âm nhạc cất lên ca từ và giai điệu nhộn nhịp trữ tình *Em về ôi em về! Em về chách chách chùm em về! Ôi! Ôi!...* thì gia đình ấy mới tràn trề hạnh phúc. Em phải biết hát. Vâng, em phải biết hát. Còn gì thô bỉ hơn khi vợ của một nhà thơ lại không biết hát những bài hát phổ từ thơ của chồng mình? Em phải thành ca sĩ!

Vợ hấn lại tưởng hấn nói đùa. Chao ôi! Người đàn bà nào trên trái đất này cũng đều nhẹ dạ cả. Khi người chồng nói về siêu thực trong âm nhạc hiện đại, họ cứ tưởng đó là những tiếng xoong chảo khua rồn rảng. Khi người chồng nói về sự huyền bí của thi ca, họ cứ muốn đem bài thơ ấy đi chụm bếp! Vợ Rồn Rảng cần quái gì đến thi ca và âm nhạc, nhưng nhà thơ đâu có đùa, hấn nghiêm mặt lại mà rằng:

- Nếu em không trở thành ca sĩ để hát nhạc của anh, anh đành phải mê cô ca sĩ trên đài phát thanh thôi em ạ! Người ngoan xông khói, lời nói xông hương. Ngôn ngữ của âm nhạc là hương của cuộc đời này. Nếu em không là hương thì anh đành đem hương nơi đài phát thanh về...

Vợ hấn rất sợ điều đó xảy ra. Hạnh phúc gia đình thường tan vỡ khi người vợ không biết cách chiều chuộng người chồng. Bây giờ chồng mình mê tiếng hát thì mình phải làm sao đây? Với nỗi lo thắc thỏm, lo sốt vó, lo méo mặt như thế, vợ Rồn Rảng đành phải uốn éo cái lưỡi thật mỏng, thật dài, thật sắc để đẩy âm thanh lên trời cao, để đưa âm thanh xuống vực thẳm mà diễn tả ngôn ngữ trong âm nhạc của chồng mình. Cần cù bù thông minh. Có công mài sắt có ngày nên kim. Dần dần giọng ca của vợ Tư Tằm không đến nỗi làm ngứa tai người khác. Nhà thơ bảo:

- Giọng ca của em bây giờ có thể sánh với giọng oanh vàng của ca sĩ M.T, M.L, P.T... đấy nhé!

Nghe chồng khen thì bất cứ người phụ nữ nào cũng sướng phổng lỗ mũi. Lỗ tai của người phụ nữ sinh ra là để nghe những lời nói êm ái như mật, ngọt ngào như đường cát, mát như đường phèn. Khi được nghe như vậy, họ sẽ run lên, sẽ ngã người vào chồng mà thốt thức: “Em yêu anh. Em sống vì anh. Em chết cũng vì anh”. Thật là cảm động hết sức. Vậy là từng đêm, nếu đưa trẻ trước khi đi ngủ bị bố mẹ kiểm tra đã thuộc bài vở chưa thì vợ Rồn Rỗng lại bị nhà thơ kiểm tra có thuộc thêm bài hát nào của mình không. Thời gian thấm thoát trôi qua, như ngựa chạy, như tên bay, như bóng câu vùn vụt qua cửa sổ, Rồn Rỗng đã được thiên hạ biết đến như một nhạc sĩ tài năng.

Chiều nay, ngồi uống rượu ngọc dương, tâm hồn của Rồn Rỗng bỗng rộn ràng một niềm vui mới. Hình ảnh chiếc xe bán kẹo kéo cũ rích là thế, nghèo nàn là thế. Nhưng tại sao? Vâng, tại sao nó lại phát ra được những lời lẽ âm nhạc sang trọng đến thế, quý phái đến thế. Rõ ràng hình ảnh ấy, nếu có một chút rung động của nhà nhiếp ảnh, của nhà quay camera thì hẳn ta sẽ ghi lại được một hình ảnh tuyệt vời! Hình ảnh sống động! Hẳn bèn lật trong sổ tay để tìm người giải đáp cho một thắc mắc tình cờ vụt qua trí não đầy thơ của hẳn. Một thắc mắc sẽ làm rung chuyển cả nền văn học nghệ thuật của nước nhà. Hẳn tìm địa chỉ trong sổ tay. Hẳn tìm gương mặt người quen trong trí nhớ. Hẳn bóp trán suy tư. Hẳn vò tai suy tưởng. Ai? Ai sẽ giúp hẳn tìm ra câu giải đáp này?

Ai? Ai? Không ai cả!

Hẳn lại tìm! Lại moi óc ra mà tìm.

Ai? Ai? Không ai cả!

Tìm đến nước này mà không ra ai, thật là thất vọng, là chán ngán, là buồn bã! Hẳn bèn bước vào nhà. Gặp vợ đang loay hoay nấu cơm dưới bếp, hẳn bèn nói:

- Em ạ! Anh buồn quá! Anh đang có một nỗi niềm suy tư, em có thể giúp anh được không?

Vợ hắn đã chán ngấy những lời lẽ dấm dớ ú a ú ớ như thằng ngu mới ấy. Ầ không đáp. Hắn nói tiếp:

- Em hát giùm anh một đoạn trong bài *Tan trường* nhé, anh đang cần âm nhạc để hóa giải nỗi phiền muộn đang ngầy ngất trong tâm hồn. Hát đi em. Anh năn nỉ em. Hát đi em!

Vợ hắn vừa thổi lửa, vừa lật rau lại vừa vo gạo bèn bực bội:

- Lúc nào cũng nhạc với nhột. Anh đi tìm mấy ông nhạc sĩ hát cho mà nghe!

A, a ha! Thật tuyệt! Hắn sung sướng tột độ. Vậy là xong. Không ngờ vợ hắn vô tình đã tìm được lời giải đáp cho thắc mắc của hắn. Tại sao hắn không tìm đến nhạc sĩ? Đây là lãnh vực thuộc về âm nhạc thì phải bàn với nhạc sĩ. Điều đó giống như khi anh cầm lá mơ, củ riềng thì anh nhớ đến thịt chó! Anh cầm nước mắm gừng thì lại nhớ đến thịt vịt! Nhà thơ huýt sáo một cách vui vẻ. Ai dám bảo vợ mình không thông minh? Thông minh lắm chứ! Rồn Rảng quyết định đi tìm các nhạc sĩ.

Chiều nay, sao mà trời đầy gió thế kia! Gió ơi là gió!

Nhà thơ Rồn Rảng phóng xe xuống phố. Đó là một buổi chiều lộng gió vào cuối thu. Thời gian ấy, sau này các nhà văn học sử sẽ phải nhọc công tìm lại, ấy là lúc mấy giờ, mấy phút, mấy giây? Lúc đó, nhà thơ mặc áo màu gì? Đi dép gì? Trong ý tưởng có những tính toán gì? Điều này rất quan trọng cho những nhà phê bình, nghiên cứu văn học vì nó sẽ lý giải tại sao Rồn Rảng suýt đoạt giải Oscar của điện ảnh quốc tế.

Hắn vừa phóng xe vừa lẩm nhẩm những vần thơ trong đầu, bỗng hắn đâm sầm vào một chiếc xe đi ngược chiều. Bó khí! Còn gì là thơ nữa chứ! Rõ ràng là người trần mắt thịt. Mà không biết tao là nhà thơ đấy à? Rồn Rảng lồm cồm bò dậy, hắn ngược mắt lên nhìn

người đàn ông đi ngược chiều. Hắn ném vào mặt người đó một cái nhìn hết sức khinh bỉ. Nhưng lạ thay! Người đó lại nở một nụ cười ngược ngùng như xin lỗi, như ngưỡng mộ, như làm quen:

- Kính chào nhà thơ của thế hệ chúng tôi. Người đang mang tâm sự của thời đại đau buồn này vào thơ.

Ai vậy cà? Ai mà nói được những lời lẽ tuyệt như nước ốc vậy? Rồi Rõ ràng ngớ người ra chưa kịp hỏi thì người ấy đã ngả mũ kính chào:

- Xin tự giới thiệu, tôi - Lắc Lơ - một đạo diễn kỳ cựu của đoàn cải lương Nòng Súng. Xin bắt tay làm quen với nhà thơ.

Nói xong gã ta đưa bàn tay năm ngón to như những trái chuối sứ cầm lấy tay nhà thơ. Rõ ràng, mưu sự tại nhân nhưng thành sự tại thiên. Hắn mang tâm trạng đi tìm các nhạc sĩ thì không ngờ ông trời lại bắt hắn lại gặp đạo diễn. Thượng đế sắp xếp tất cả mọi hành động của chúng ta. Và chúng ta chẳng qua chỉ là những con rối của vòng quay định mệnh sinh tử trong một kiếp người mà thôi. Suy nghĩ vậy nên nhà thơ bèn nhoẻn nụ cười:

- Vâng, xin làm quen với ông Lắc Lơ.

Lúc bấy giờ trời nhiều gió. Gió đã thổi hai tâm hồn đồng điệu lại gần với nhau. Gần đến nỗi họ kéo nhau vào quán thịt chó bên cạnh lề đường để cùng nhau trút bầu tâm sự. Sau khi nhai chóp chép miếng dồi chó, nhà thơ uống thêm một ly rượu rồi nói:

- Nè ông đạo diễn, tôi đã từ lâu biết tiếng tăm của ông. Ông là một đạo diễn tài năng đã lấy của khán giả biết bao giọt lệ. Do đó, trong chiều hôm nay tôi tha thiết đề nghị ông hãy cộng tác với tôi!

Lắc Lơ cũng vừa húp xì xụp đĩa tiết canh chó, vừa hỏi lại:

- Thưa ông, ông định đem tiết mực thơ lên sân khấu cải lương à? Đó là một sáng kiến táo bạo và vô cùng độc đáo. Tôi hoàn toàn ủng hộ ông trên con đường bon chen đến với nghệ thuật.

Nhà thơ tặc lưỡi nghĩ thầm trong bụng: “Đồ lấu lưỡi! Tao đâu có thèm! Tao cần là cần thứ khác kia”.

Dù vậy, nhà thơ vẫn ôn tồn:

- Thế này ông ạ, tôi đang có ý định thành lập một nhóm làm phim.

Nhà đạo diễn tròn tròn con mắt trắng dã, tưởng nghe lầm:

- Lập một hãng phim à?

- Vâng, đó là ý định của tôi. Tôi muốn mượn ông viết kịch bản điện ảnh và phân cảnh điện ảnh theo nội dung tập thơ *Ngã ba chú lá* của tôi. Vợ tôi sẽ là người thủ vai chính!

Nhà đạo diễn lại một lần nữa kinh ngạc, miếng dồi chó bị đội ngược ra khỏi họng:

- Vậy, vậy à? Viết kịch bản theo nội dung của tập thơ? Lần đầu tiên tôi nghe được chuyện này.

Rồn Rảng hào hứng cười:

- Tôi là người đầu tiên nghĩ đến chuyện này. Văn học nghệ thuật là gì nếu không phải là lãnh vực mà người nghệ sĩ tự khai phá? Tôi là người đầu tiên khai phá ra hướng tìm kịch bản cho điện ảnh. Ông hãy cộng tác với tôi. Sự thành công này sẽ đưa ông đến đỉnh cao của vinh quang.

Có lẽ, do mùi rựa mặn thơm cháy mũi, nên Lắc Lơ còn ngần ngại chưa trả lời. Gã lại gấp liên tiếp nhiều miếng tọng vào miệng, nhai ngấu nghiến. Thấy vậy Rồn Rảng liền nói:

- Cho thêm một đĩa rựa mặn! Mau lên. Thêm một xị nữa! Nay ông đạo diễn, tôi mong ông đừng ngại. Tập thơ này đã được những nhạc sĩ phổ nhạc hết trội rồi. Điều đó chứng minh cho giá trị của tập thơ. Nếu cần khi dàn dựng ông cứ lấy nhạc đó làm nền cũng không sao! Ông cứ viết kịch bản giùm tôi. Chẳng có gì phải ngại ngùng cả.

Khi nào cháo múc thì tiền trao. Vậy thôi. Chuyện kinh tế thị trường mà ông đạo diễn.

Nhà đạo diễn gật gù với ý kiến đó. Sợ quái gì, biết đâu nhờ làm đạo diễn lẫn viết kịch bản cho Rồn Rảng mà mình sẽ trở nên nổi tiếng thêm! Rồn Rảng nói tiếp:

- Ông đồng ý nhé! Nhưng khi trình làng thì kịch bản phải ghi tên tôi! Đạo diễn thì ghi tên ông. Vậy là sòng phẳng. Trong quá trình viết kịch bản, ông cần bao nhiêu tiền, tôi sẽ chi cho ông. Đồng ý nhé! Vậy cụng ly cho tình cảm của chúng ta thêm gắn bó!

Nhà thơ nhắm mắt lại, hấn đang mơ tưởng đến cảnh xe kẹo kéo, cảnh vợ hấn ghen tuông, cảnh tan trường, cảnh hôn hít nhau sau bếp, trên giường ngủ, v.v... được đưa lên hình ảnh trong phim. Chao ơi! Lúc đó thiên hạ sẽ chen chân, sẽ rách áo, sẽ chửi thề để mua cho bằng được cái vé vào xem bộ phim trữ tình hiện đại *Ngã ba chú Ía*. Thiên hạ sẽ khóc, sẽ cười theo những tình tiết trong bộ phim này. Sướng thật!

Vậy mà, nhà đạo diễn vừa lấy cây tăm xỉa răng lại hỏi một cách một câu rất ngu:

- Tôi hỏi thật ông nhé! Điều vừa rồi là ông nói thật hay nói đùa?

Suýt nữa nhà thơ đã buông ra tiếng chửi thề, hấn nghĩ thầm:

“Trên đời này sao có nhiều thằng ngu quá vậy? Khi mình nói thật, hấn ngỡ nói đùa, khi nói đùa, lại ngỡ nói thật. Sao mà ngu vậy hở trời!”

Trong khi đó, nhà đạo diễn Lắc Lơ đang lật lại trong trí nhớ về danh tiếng của Rồn Rảng. Dường như trước đây đã có tờ báo nào đó viết về nhà thơ này đại khái như sau: “Ông Rồn Rảng vừa làm một pha kỳ quặc. Vốn là giám đốc của công ty mai táng hay nói một cách văn hoa là nhà làm hòm và khi có tiền, ông ta bèn xỉa tiền ra để chơi với các nhạc sĩ A, B, C, D, E. Rượu vào thì lời ra. Lời của nghệ sĩ vốn là lời thơ. Nên thơ phổ nhạc đã ra đời. Trong tay sẵn có đồng

tiền, ông ta đã thuê ca sĩ hát âm ỉ với phối âm phối khí rất rồn rảng. Trên album của loại nhạc này đã in ảnh ông ta cởi áo vắt vai, cái mặt hầm hầm nhìn thiên hạ như đe như dọa: - Kẻ nào dám chõ miêng vào lạt bàn, tao ném bia què cẳng!”

Chính nhờ cái hình phơi cái mặt bèn bẹt như bánh giày nên lúc dựng xe Lắc Lơ mới biết là mình dựng... Rồn Rảng! Chứ thật sự chưa bao giờ Lắc Lơ đọc một bài thơ nào của hắn. Bây giờ hắn đã thẳng thắn đề nghị như vậy, tính sao đây? Chưa nghe nhà thơ trả lời câu hỏi rất ngu của mình, nhà đạo diễn bèn hỏi lại:

- Tôi hỏi thật ông nhé! Điều vừa rồi ông nói thật hay nói đùa?

Một câu chẳng ra quái gì mà lại hỏi đến hai lần, ai lại không bực mình chứ? Nhưng nhà thơ vốn là người điềm đạ, ăn một nói hòn, thật thà như đếm, thường xuyên ăn chay niệm Phật nên trả lời:

- Ông đạo diễn, tôi đã nói vãi bọt mép vậy mà ông cũng không tin tôi sao? Trong xã hội có giai cấp, có kẻ áp bức bóc lột và người bị áp bức bóc lột thì cuộc đấu tranh giai cấp nhất định sẽ xảy ra. Cuộc đấu tranh giai cấp ấy dội vào trong tất cả các lãnh vực của hệ tư tưởng trong đó có sáng tác kịch bản điện ảnh. Thời buổi này, mỗi người phải phấn đấu làm thêm nghề tay trái. Ông là đạo diễn, ông cũng phải nên biết sáng tác kịch bản. Tôi là nhà thơ, tôi cũng phải biết đóng phim! Có làm được như vậy, chúng ta mới thúc đẩy nền điện ảnh nước Nam ta sánh vai được với các cường quốc năm châu. Ông hơi là ông! Tôi thề là tôi nói thật!

Nghe Rồn Rảng thề thốt như vậy, lúc bấy giờ nhà đạo diễn mới tin là chuyện thật. Từ buổi chiều ngồi ăn thịt chó này, cuộc đời của họ bắt đầu rẽ sang một hướng mới. Trời vẫn còn đầy gió. Gió ơ là gió! Gió đã thổi những tâm hồn đồng điệu gần với nhau. Vừa lấy cây tăm để xỉa móng tay cho sạch sẽ, nhà thơ đã thân mật vỗ vai nhà đạo diễn:

- Trong kịch bản điện ảnh phải có hình ảnh người nông dân xuất hiện nghen!

Lắc Lơ ngạc nhiên:

- Tại sao? Không lẽ trong thơ của ông có những đoạn diễn tả người nông dân tình nguyện vào hợp tác xã à?

Rồn Rảng như xầm vớ được gậy, liền đáp ngay:

- Đúng vậy. Tôi không thể tưởng tượng được trong một tác phẩm có tính nhân dân, tính dân tộc mà lại thiếu đi hình ảnh người nông dân.

Quả thật, nhà đạo diễn phải ngồi ngay ngắn lại để tìm hiểu một vấn đề mà hẳn cảm thấy hoàn toàn mới lạ! Xưa nay trên sân khấu cải lương, Lắc Lơ chỉ chuyên dựng những vai vua chúa, trung thần, nịnh thần với cảnh vật bài trí diễm lệ vàng son, chứ có bao giờ xuất hiện anh chàng nông dân chân lấm tay bùn mặc quần xà lỏn, mồm ngậm điếu thuốc rê Gò Vấp đâu! Rồn Rảng nói như chém rựa xuống đất:

- Trong lao động, trong sinh hoạt hàng ngày, con người luôn luôn muốn và luôn luôn cảm thấy nhu cầu tự biểu hiện mình, nhu cầu biểu thị thái độ, nhu cầu tái tạo hiện thực bằng trí nhớ và bằng tưởng tượng. Những nhu cầu ấy là động lực phát sinh ra văn học nghệ thuật. Đất nước chúng ta là đất nước của nền văn minh lúa nước. Thử hỏi lúa gắn liền với cái gì?

Bị hỏi đột ngột như vậy, nhà đạo diễn của đoàn Nòng Súng dậm ra ú ớ không biết phải trả lời thế nào cả. Nhà thơ bèn nói tiếp:

- Lúa gắn liền với nông dân. Có nông dân là có lúa. Hoặc nói một cách khác lúa tồn tại, phát triển là nhờ bàn tay lao động của người nông dân. Thử hỏi, lúa là gì? Lúa là gạo. Gạo là gì? Gạo là lương thực số một trong đời sống của con người. Vì sự sống còn của loài người, nên chúng ta phải mang ơn người làm ra lúa gạo. Người đó chính là giai cấp nông dân. Cho nên trong kịch bản điện ảnh cũng phải xuất hiện hình ảnh người nông dân.

Chà! Đây là một lý luận tuyệt vời, nhà thơ cảm thấy rất đối tự hào về mình. Nhờ những miếng dôi chó, những miếng rựa mận hay nhờ cái

gì mà mình lại nói chuyện duyên dáng đến thế? Điều ấy chỉ một mình Rồn Rảng mới biết.

Thuở hàn vi, lúc còn nghèo rớt mồng tơi, còn phải đạp xe chở bong bóng đi bán dạo, lúc chưa biết đến những vần thơ trác tuyệt, chưa biết đến bia rượu và những lời nguyện rửa độc địa của vợ, có nghĩa là còn độc thân với mồm mép như tép nhảy Rồn Rảng đã được bầu làm phó tổ dân phố. Trong những lần họp tổ dân phố, Rồn Rảng là người phải đọc xã luận cho nhân dân trong tổ am hiểu tình hình thế giới và trong nước. Nhờ vậy, vốn hiểu biết của hắn dần dần được bồi đắp. Nếu phù sa làm xanh tươi đồng ruộng cần cỗi thì những lần đọc báo như thế cũng đã đắp bồi cho hắn thêm kiến thức của một đầu óc rộng tuếch. Cho nên dù không biết Tư Mã Thiên là ai hoặc có nhầm với ông Tư chuyên bán đồ nhậu thì những lời phát biểu hôm nay cũng làm cho đạo diễn Lắc Lơ phục lặn:

- Những điều ông nói thật chí lí. Tôi bái phục ông. Khi viết kịch bản điện ảnh, tôi sẽ cố gắng cho nhân vật chính là nông dân, vậy mới là kinh tế thị trường.

Dù nói vậy nhưng nhà đạo diễn cũng cảm thấy hoang mang, gã ta lơ đãng nhìn ra đường phố với những xe chạy xuôi ngược khói mịt mù. Còn nhà thơ thì hưng phấn lắm:

- Ông cứ cộng tác với tôi là ngon cơm rồi. Báo chí đã viết bài về tôi. Nhạc sĩ đã phổ thơ tôi. Các ca sĩ thời danh cũng đã hát những ca khúc đó. Bây giờ ông cùng tôi làm phim là hợp lý nhất. Đừng ngại gì cả.

Lắc Lơ đáp:

- Tôi đâu có ngại gì đâu mà ông nói thế?

Rồn Rảng mặt rần như sành:

- Tôi nói là nói vậy thôi, thật sự trong thời buổi này người ta cần gì? Cần danh à? Tôi đã có danh rồi. Hàng ngàn cuốn băng cassette, VCD phổ thơ của tôi có in hình tôi đã tung ra thị trường, thử hỏi ai

mà không biết tôi? Cần tiền à? Tôi có tiền, nếu cần phải bán đại hạ giá hòm để có kinh phí làm phim, tôi cũng sẵn sàng. Tôi tình nguyện dâng hiến đời mình cho nghệ thuật thứ bảy.

Nghe những lời tuyên bố hùng hồn, đạo diễn cảm thấy hài lòng. Nhưng dường như cũng chưa nói hết những tri thức mà mình hiểu biết, Rồn Rảng bèn ngoác mồm ra:

- Ông ạ! Như ông đã biết đấy! Tôi là người không cần tiền, không cần danh, nhưng tôi muốn cống hiến tài năng của mình để nâng nền điện ảnh nước nhà lên tầm cao quốc tế. Điện ảnh là gì? Tôi định nghĩa cho ông nghe nhé! Cái gì mà không phải thuộc thể loại kịch nói hoặc cải lương, chèo, hát bội thì đó là điện ảnh. Đúng chưa nào? Dù không được học trường lớp như ông, nhưng hiểu biết của tôi về điện ảnh không phải hạng bét. Đúng không nào?

Đạo diễn Lắc Lơ không tin vào tai mình nữa. Gã xây xẩm mặt mày. Nhưng gã dần được lòng mình, bởi gã sực nhớ những bữa cơm chiều đầy rau muống luộc với bầy con nheo nhóc của gã. Gã im lặng. Im lặng thỏa hiệp với sự ngu ngốc của kẻ có tiền đang cần đến gã. Lâu nay, người ta vẫn nói mạnh vì gạo bạo vì tiền. Rồn Rảng có đủ sức mạnh ấy, hẳn sẽ là người thành công trong thời buổi này. Bất giác mùi hơi chua từ bao tử ợ lên cuống họng. Gã muốn buồn nôn. Không rõ buồn nôn vì rượu, thịt chó hay vì mớ hiểu biết hổ lốn, đầu cua tai nheo của Rồn Rảng! Kinh tế thị trường mà lỵ. Mạnh vì gạo bạo vì tiền. Gã đập tay xuống bàn:

- Được! Làm phim! Tôi sẽ viết kịch bản với ông!

Trời sụp hẳn xuống. Tối đen. Đèn đường mọc lên. Nhấp nháy sáng. Đầu óc linh hoạt của nhà đạo diễn đang nghĩ ra những tình huống, những nhân vật cho bộ phim điện ảnh có cái tên rất hiện thực "*Ngã ba chú í*". Bỗng đạo diễn Lắc Lơ ợ lên một cái nghe rõ mồn một và chỉ kịp cầm mặt xuống đất, lập tức gã há mồm nôn thốc nôn tháo.

Lúc ấy trời đầy gió. Gió ơi là gió. Gió đã thổi hai tâm hồn đồng điệu lại với nhau. Nhà thơ Rồn Rảng vỗ vai Lắc Lơ cả cười:

- Đời, thế mà vui.

Chương bảy

Chớ nghe quân tử ì òn

Mà rồi có lúc bị đòn đánh ghen!

Gã **Robert Tạch** ngồi im re khi nghe nhà văn Rền Vang mắng như tát nước vào mặt. Gã im lặng với hình ảnh người đàn bà lớn vồn trong trí óc. Tại sao gã lại hành động ngu ngốc như vậy? Gã cũng không lý giải được. May ra nhà phân tâm học Freud mới giải thích được. Nhà văn Rền Vang hỏi bằng cái giọng rất xác xược:

- Ông có biết Freud không?

Robert Tạch đáp:

- Freud là ai? Tôi không biết. Chẳng lẽ đó là tên thánh của con mẹ đã tố cáo tôi à?

Vậy là nhà Tiến sĩ Y khoa này dốt đặc cán mai, Rền Vang bèn nói một cách hùng hồn:

- Moa nói cho ông biết nhé! Freud là một nhà phân tâm học vĩ đại của nhân loại. Chính ông ta mới là người phân tích được hành động điên rồ của ông mà thôi. Không gọi là điên rồ sao được, khi người ta vào sửa mắt, ông chỉ muốn lột truồng người ta ra! Không điên rồ là gì?

Robert Tạch nhăn mặt:

- Tôi hiểu rồi! Ông nói nhiều quá!

- Moa nói nhiều là vì moa thương ông. Moa xem ông như một người ruột thịt. Này! Freud là ông thánh đấy nhé! Theo ông ta, ý thức bị chi phối bởi tiềm thức. Nội dung của tiềm thức là libido. Libido là gì? Xin thưa, đó là bản năng nhục dục. Mỗi người đàn ông đều có một con

lợn lòng, con lợn này sẵn sàng xổng chuồng để thỏa mãn bản năng nhục dục. Lẽ ra khi khám mắt cho người đàn bà đó, ông phải nhốt con lợn lòng ấy lại. Thế mà ông lại thả nó đi rong! Bậy thật! May mà gặp tôi, nếu cái đờn khiếu nại này rơi vào tay người khác, thử hỏi cái thẩm mỹ viện của ông có bị đóng cửa không nào?

Robert Tạch không trả lời. Gã câm như thóc.

Nhà văn Rền Vang nói một hơi cho thật hả hê, sau đó y móc trong túi một điều thuốc. Gắn lên môi. Quẹt lửa đốt cháy. Khói thuốc bay tỏa trong căn phòng. Y chưa kịp rít hơi thứ hai thì có tiếng gõ cốc cốc như cốc nhẩy bờ rào. Robert Tạch lên tiếng:

- Ai? Xin đẩy cửa vào!

Người đẩy cửa vào đã xuất hiện ngay trước mặt. Robert Tạch tái nhợt mặt mày, gã suýt té xỉu. Gã lắp bắp:

- Vâng! Chào bà! Mời bà ngồi!

Độc giả yêu mến của tôi, xin bình tĩnh. Người đàn bà vừa mới xuất hiện là ai mà đã làm cho Robert Tạch nát thần tính lính quýnh thần hồn vậy? Đó là nạn nhân của *"bài thực tập về cái lưỡi"* đã đến tìm gã. Hôm nay, trông bà ta cũng xinh đẹp không kém lần đầu tiên đến Thẩm mỹ viện Dậy Thì của công ty Luky. Cũng mùi nước hoa ấy. Cũng bộ quần áo chim cò sặc sỡ ấy. Và quái lạ! Trên môi của bà ta cũng nở một nụ cười thật tươi như bông cúc lợn, chứ không hề cau có gì cả. Điều đó giúp cho Robert Tạch cảm thấy yên tâm. Nhưng chỉ trong nháy mắt, gã đứng dậy và lén vào nhà trong! Chả đại. Ngồi đực mặt ra, biết đâu lại ò ề í éo cãi vã vì chuyện hôm nọ thì méo mặt anh hùng. Thế là gã vọt ra sân, nổ máy xe dông thẳng. Hành động láo liên như chó ăn vụng bột của Robert Tạch không qua mắt được Rền Vang.

Trong lúc đó, nhà văn đầy bản lĩnh của chúng ta vẫn ngồi im lặng. Y gật gù trong cuống họng: "Thằng Robert Tạch vậy mà điệu nghệ, hẳn rời khỏi nhà thật đúng lúc". Y lại rít thêm một hơi thuốc lá vào lồng ngực, nhằm lấy can đảm mà nhìn người đàn bà một cách đăm

đuổi. Chao ơi! Người đẹp này vác xác tới thì ông Táo trên gác bếp cũng nhảy xuống đất, chứ đừng nói gì đến thằng đại gái Robert Tạch. Đúng là nạ dòng trang điểm, gái tơ mắt chồng. Chao ơi! Đôi mắt thị lúng liếng, đôi mắt thị liếc ngọt như dao cau đã làm nhà văn suýt đứng tim. Trong đầu óc của y bỗng rộn ràng những ngôn ngữ mới, tư tưởng mới hết sức quyết liệt! Y rít thêm một hơi thuốc lá nữa, không thở ra đằng miệng mà thở ra bằng hai lỗ mũi:

- Thưa bà, ngọn gió nào đã đẩy đưa bà đến đây?

Người đàn bà hấp háy đôi môi định trả lời, nhưng y liền gạt ngang:

- Tôi van xin bà hãy lặng yên cho tôi được lắng nghe trái tim của chính tôi đang loạn nhịp, đang đu đưa theo nhịp Rumba vì lần đầu tiên được hầu chuyện với bà. Trời cao có mắt. Trời đã cho bà làn trắng nõn nà như trứng gà bóc lại còn cho thêm ngón tay dài e ấp tựa búp măng non. Quả là người hiếm có. Tôi thừa biết hôm nay, gió mát trăng thanh, nắng hồng tươi đẹp, bà đến đây để dạy Robert Tạch một bài học về đạo đức y học. Đúng không?

Người đàn bà buột miệng:

- Sao ông lại biết?

Rền Vang cả cười:

- Chuyện đó không đáng để bà quan tâm. Sự tiết hạnh khả phong lẫn liệt của bà thừa sức để dạy cho Robert Tạch một bài học đích đáng. Nhưng...

- Nhưng gì, thưa ông?

Đột ngột y đứng thẳng dậy và cúi chào hết sức lịch lãm:

- Xin được tự giới thiệu với bà, tôi là nhà văn Rền Vang, bạn thân của Tiến sĩ Y khoa Robert Tạch.

Lời nói dịu dàng của nhà văn như một dòng điện đã làm thân thể người đàn bà run rẩy:

- Ông là nhà văn Rền Vang?

- Vâng, chính tôi. Trong thời buổi này có lắm kẻ mạo danh người khác để làm điều xằng bậy, tôi xin bà vui lòng cầm đọc Chứng minh Nhân dân của tôi.

Nói xong, Rền Vang liền rút trong túi áo cái thẻ hội viên Hội Văn về chìa ngay vào mặt người đàn bà một cách kiêu hãnh và kính cẩn. Phong cách của nhà văn Rền Vang lịch thiệp như chàng hiệp sĩ Hamlet lúc cầu xin tình yêu với công nương Ophelia trong bi kịch của Shakespeare. Thị ta đã bị phong cách hiệp sĩ ấy hớp hồn. Trước khi rời khỏi nhà, thị dồn nén biết bao bực bội, ầm ứ những tưởng khi gặp Robert Tạch, sẽ xối xả tuôn ra cho hả giận. Vậy mà gặp nhà văn Rền Vang, mọi toan tính ấy lại đột ngột đổi thay. Thay vào nỗi căm giận ấy là niềm trác ẩn trong tình cảm vừa dâng lên dồn dập trong trái tim non nớt và đa cảm của thị. Ấy là lúc kỷ niệm thời son trẻ lại ùa về...

Cách đây hơn hai mươi năm, có nghĩa là lúc đó thị mới tròn tròn mười chín cái xuân xanh. Cái tuổi phơi phới những ước mơ và hy vọng, thị nhìn cuộc đời thấy toàn một màu xanh lá cây và thị đã yêu. Tình yêu là một liều thuốc độc mà không ai có đủ can đảm để chối từ. Yêu và được yêu đó là một ca khúc, dù nhạc công có chơi tồi nhất thì người ta vẫn nghe mãi không biết chán. Người yêu người và sống để yêu nhau. Chân lý này đúng đắn như định lý từ một điểm ngoài đường thẳng người ta chỉ có thể kẻ được một và chỉ một đường thẳng mà thôi. Trên đường thẳng thông dong đi đến với tình ái, bao giờ cũng có nhiều hoa thơm và trái ngọt. Ăn trái ngọt riết rồi cũng chán nên khi yêu nhau người ta khoái thử ăn trái đắng, trái cấm cũng là lẽ thường tình vậy.

Người đầu tiên dụ dỗ thị ăn trái cấm đầu đời không ai khác mà chính là một nhà văn. Nhưng thôi, chúng ta hãy tôn trọng kỷ niệm của một người đàn bà tiết hạnh khả phong này. Thị đang nhớ đến lúc rời bỏ tuổi hoa niên để bước qua chẵn chiếu đàn bà. Nếu tái hiện lại cảnh động phòng hoa chúc bằng ngôn ngữ điện ảnh thì nhà đạo diễn Lắc Lơ sẽ phân cảnh như sau:

Đêm tối. Bóng trắng nhợt nhạt. Dòng suối chảy róc rách. Có một đôi nam nữ - là thị ta lúc mười chín tuổi đang ngồi bên tình quân - họ ngồi bên cạnh dòng suối, hôn nhau đắm đuối, gió thổi bay làn tóc rối. Mặc dù đêm tối, nhưng vẫn vọng lên tiếng nói: “Tình lang ơi! Anh đừng nói dối. Tình của anh đối với em là tình đầu mà cũng là tình cuối, sao hôm kia em thấy anh đi chơi với cô A Muối?”. Đáp: “Nàng ơi! Đừng nghi oan cho anh mà có tội. Anh thề chỉ yêu có một mình nàng thôi. Người ta có thể đi bằng đầu gối, nhưng không ai có thể bước bằng đôi chân phạm tội”. Lại có thêm giọng nói: “Em tin anh. Tóc em dài nên gió bay bối rối, anh hãy trải tóc em làm chần gối chấp nối tình dài...”. *Chuyển cảnh*. Đôi nam nữ nằm bên cạnh dòng suối. *Chuyển cảnh*. Bóng trắng chập chờn trong mây: Đột ngột có tiếng thở phì phò, có tiếng rên siết, có tiếng kêu than, có tiếng suối róc rách, có tiếng cây cỏ cựa mình. *Chuyển cảnh*. Người con trai nằm ểnh ợt ra như cái xác không hồn. Còn người con gái ngồi ôm mặt khóc rầm rút. Nếu đạo diễn Lắc Lơ phân cảnh được như thế thì đã tái hiện thành công cuộc đời của thị ta hai mươi năm về trước.

Bây giờ thị đang ngồi đây và lấy ra chiếc khăn mu-xoa lau nhẹ dòng lệ đang chực trào ra khỏi mí mắt:

- Thưa ông Rền Vàng! Nghe đến tên tuổi và nghề nghiệp của ông, tôi lại nhớ đến thời con gái dậy thì của tôi.

Nhà văn hỏi lại một cách chân thành:

- Thưa bà, tôi không hiểu những điều bà muốn nói.

Thị ta đáp:

- Người yêu đầu đời của tôi cũng là một nhà văn.

Rền Vàng kêu lên:

- Ủa! Người yêu của bà cũng là một nhà văn?

- Vâng, anh ta là một nhà văn.

- Xin bà cho biết quý danh của anh ta.

Thị cười chua chát mà rằng:

- Không nên nói xấu về một người không tốt, khi kẻ đó đã vắng mặt. Nói một cách khiêm tốn và đầy tình cảm, anh ấy là một gã sỗ khanh!

Nói đến đây, như không ngăn được dòng ký ức như thác lũ đang ủa về trong lòng, thị ta lại khóc rầm rức. Nhà văn vội buông lời an ủi:

- Thưa bà, bà không nên để dòng lệ buồn làm ướt đẫm đôi mắt đẹp.

Bà ta ngược mắt lên chớp chớp một cách đầy thẹn thùng như những nhân vật trinh nữ trong tiểu thuyết tân thời:

- Thưa ông nhà văn, ông quá khen tôi.

Nhà văn vuốt lại mái tóc cho gọn gàng, không thể lơ thôi như cá trôi xổ ruột mà có thể tán tỉnh được người đàn bà này:

- Xin bà vui lòng bỏ qua chuyện cũ. Gợi nhớ lại những kỷ niệm đau buồn để làm gì? Điều đó hoàn toàn không có lợi ích gì cả.

Thị nghe vậy bèn nghĩ thầm trong bụng: “Sao lại không có ích? Nhắc lại chuyện cũ để cảnh giác với bọn nhà văn chứ”. Đúng vậy, ngày xưa khi còn trẻ người non dạ, thị đã tin và đã trao. Cuối cùng, thị mất cả chì lẫn chài. Gã sỗ khanh của mối tình đầu đã hùng dũng quát mã truy phong. Nỗi đờn đau ấy còn ám ảnh thị cho đến bây giờ. Thế mới biết, khi sắp chui xuống đất để hóa thành người thiên cổ, người ta cũng không quên được mối tình đầu. Thấy thị suy nghĩ vẫn vơ, nhà văn bèn nói:

- Nếu bà đồng ý thì tôi có thể xem cho bà một quẻ về tình duyên, tiền tài và danh vọng.

Thị ngạc nhiên:

- Ông Rền Vàng! Ông cũng biết xem bói nữa sao?

Bất cứ người đàn bà nào trên trái đất này cũng đều nhẹ dạ và cả tin. Một trong những thú vui của họ là thích được xem bói, thích nghe người khác kể về quá khứ vị lai đời mình, dù biết tông tông tong bói ra ma quét nhà ra rác. Thế mà họ vẫn thích. Thậm chí họ còn tin sái cổ nữa là khác. Nhà văn đáp:

- Vâng, tôi có dành một chút thời gian để nghiên cứu về khoa chiêm tinh. Đừng vội cho nó là mê tín. Thừa bà, tử vi tướng pháp là một khoa học. Bộ môn khoa học này, tôi may mắn được am hiểu chút ít.

Vừa nói nhà văn vừa mở cờ trong bụng. Sương rợn. Cá đã cắn câu. Chỉ cần khéo léo một chút là có thể câu được con cá mập, chớ có hấp tấp. Y tự nhủ rồi tăng hăng:

- Thừa bà, xin bà vui lòng xòe bàn tay phải. Nam tả nữ hữu. Tôi sẽ xem cho bà đường tình duyên.

Người đàn bà liền đưa cánh tay về phía nhà văn và xòe rộng bàn tay. Lúc này Rền Vang thấy thời gian như ngừng trôi. Mọi âu lo, tính toán của đời thường đều là chuyện vặt. Chỉ có bàn tay của bà góa phụ này mới là đáng kể. Không đáng kể sao được khi mà những ngón tay nhỏ nhắn như búp măng và móng tay được sơn đỏ chói một cách lịch lãm. Nhà văn cầm tay người đàn bà một cách thận trọng, y ưỡn ngực ra để hít vào phổi một mùi nước hoa thơm tho có pha lẫn một chút hôi nách. Điều đó có là cái quái gì đâu. Nếu Tây Thi bị bệnh hôi nách, chắc hẳn Phạm Lãi cũng không ngần ngại gì mà không yêu. Nhà văn lắng lơ hát í a trong cổ họng giọng rò rè rất tình tứ:

- *Cổ tay em trắng lại tròn, để cho ai nắm đã mòn một bên ò í e....*

Thị nôn nóng:

- Bàn tay của tôi như thế nào ông nhà văn?

Y cười một cách hiền lành:

- Vâng, xin bà đừng nôn nóng, không nên nôn nóng một điều gì cả. Xưa kia bên Tàu có Quách nguyên soái. Trên lưng Quách có ám tướng mọc hai cái bướu nhỏ trông giống hình con chim tước. Một nhà sư thấy vậy liền phán một câu xanh rờn: “Ngày nào hai con chim tước trên lưng ngài đậu gần nhau, ngày đó ngài sẽ nắm được thiên hạ”. Quả nhiên hai cái bướu đó ngày càng lớn. Vì nhớ lời của nhà sư nên Quách luôn tìm cách xoa nắn cho hai cái bướu xê dịch lại gần nhau. Quách đã sai một người cháu vợ là Sài Vinh bất cứ đêm ngày lúc nào rỗi rảnh là xoa nắn và ấn hai cái bướu lại gần nhau. Sài Vinh vì có chân mạng đế vương nên làm có kết quả. Một hôm Sài Vinh mừng rỡ reo lên: “Ngài ơi! Hai con chim tước đậu lại gần nhau rồi. Thúc hạ còn đợi gì nữa mà không làm việc đại sự để giành lấy thiên hạ?”. Quách liền ra lệnh tiến binh làm phản nhà vua và chiếm ngôi rỗng. Vì không có con trai nên Quách lập Sài Vinh làm thái tử. Hỡi ôi! Quách chỉ làm vua được ba năm thì chết bất đắc kỳ tử. Vì sao? Trường hợp của Quách cũng chẳng khác gì đứa nhỏ trong bào thai bị sinh thiếu tháng, tuy Quách có số làm vua nhưng đã cãi lại thiên mệnh nên không hưởng lâu bền trên ngôi vị. Do đó, xin bà cứ yên tâm, đừng nôn nóng, tôi sẽ xem tình duyên, địa vị cho bà.

Nói xong, nhà văn Rền Vàng nuốt nước bọt. Mùi nước hoa vẫn bay thoang thoảng. Y lại hát ì ò trong cuống họng:

- Trúc xinh trúc mọc sân đình, em xinh em đứng một mình cũng xinh...

Thị ta khen:

- Ông có giọng hát cũng hay lắm!

Y cười thẹn thùng như thằng ăn vụng bị bắt quả tang:

- Thưa bà, tôi hát cũng bình thường thôi. Nhưng hát hay không bằng hay hát.

Rồi y đánh trống lảng:

- Tướng diện và đường chỉ tay là môn phản ánh nội tâm và ý thức theo khoa tướng số. Thừa bà, đường chỉ bốn mạng của bà chẻ ra làm hai. Loại này mang nặng tình cảm của người mẹ hiền từ, phúc hậu. Cá tính của bà dễ cảm động, dù là kịch *“Trong nhà ngoài phố”* trên ti vi, bà cũng rơi nước mắt một cách dễ dàng.

Thị ta reo lên:

- Đúng! Ông nói đúng quá! Tôi là người rất mau nước mắt. Chỉ cần gợi nhớ lại những mối tình xa xưa là nước mắt của tôi rơi lã chã...

Nhà văn hào hứng nói tiếp:

- Đường hôn nhân đứt đoạn mà nối tiếp nhau đôi ba đường là cưới hỏi nhằm chỗ không đàng hoàng. Đúng không nào?

Thị thẹn thùng đáp:

- Đúng quá ông Rền Vang ạ!

Rền Vang gật gù:

- Xin cảm ơn bà đã có lời khen.

Y nâng niu bàn tay, vuốt ve nhẹ nhàng và liến láu:

- Trong tướng pháp Á Đông, “tứ chi” tượng trưng cho bốn mùa trong một năm. Tay chân mỗi thứ có hai phần tượng trưng cho thời tiết tám lần thay đổi, ta gọi “bát tiết” vậy. “Tứ chi” hợp với đầu để trở thành “ngũ hành”. Thừa bà, cốt cách quý phái là tay chân nên ngay thẳng để bốn mùa được hanh thông, “ngũ hành” phải xúng nhau để vạn vật được sinh hóa. Do đó, tay ai cong khum khum, chân đi khập khễnh thì không thể nào có cuộc đời tốt đẹp được. Ai tay dài quá gối là bậc kỳ tài trong thiên hạ.

Thừa bà, tay được chia làm hai phần: Từ vai đến khuỷu là long cốt, từ khuỷu đến cổ tay là hổ cốt. Theo ý nghĩa đó, long phải thẳng hổ nghĩa là phần trên phải dài, phần dưới phải ngắn thì mới quý. Nếu ngược lại là người trí óc chậm chạp, chỉ để người khác sai khiến,

ngoài ra phần hổ cốt nơi bắt tay phải tròn trịa thì mới tốt. Tướng pháp Á Đông có tinh thần tổng hợp, nên khi xem bàn tay của bà thì tôi cũng rất chú trọng đến những ngón tay. Một bàn tay tốt thì da nên trắng, những ngón tay nên dài và thịt nên mềm. Các ngón tay, ồ may quá, những ngón tay của bà khít với nhau nên bà là người giữ được tiền.

Thưa bà, sách *Ma Y Thuật Tướng* có chép rằng, tôi xin phép được kể lại để làm quà cho bà. Ngày xưa, Vương Khắc Chính chết vô tự. Nhà lại tu Phật nên có con gái quỳ lạy trước bàn thờ. Trần Đoàn tiên sinh vào viếng, lúc ra nói với mọi người: “Tôi chưa trông thấy mặt con gái họ Vương, nhưng đã trông thấy bàn tay người con gái lúc cầm nhang. Bàn tay rất quý, nếu con trai sẽ trở thành thi bá, nếu con gái sẽ là mệnh phụ phu nhân”. Quả thật vậy, về sau khi Tấn Văn Công lên ngôi, con gái họ Vương được nạp vào cung và được phong là Quận phu nhân. Chính vì vậy, bàn tay đẹp có thể gỡ được những điểm xấu của gương mặt.

Rền Vang dừng lời ba hoa lại, y chép miệng:

- Bàn tay của bà thật tuyệt vời. Xin hẹn lúc khác tôi sẽ xem nữa, mong bà đồng ý.

Đang nghe sướng như được ăn cơm ráo cháo như, nên thị ứ chịu:

- Mấy khi mà chúng ta gặp nhau. Vậy mong ông cứ tiếp tục.

Vừa nói người đàn bà tiết hạnh vừa ngả người về phía y, Rền Vang hả hê lắm. Y liếc mắt nhìn về phía đùi của người đàn bà, chiếc quần dài bằng lụa sa tanh bóng lộn một cách khiêu khích đã khiến y liêu lĩnh:

- Thưa bà, một khi xem tay thì, xin lỗi bà, tôi xin phép được xem đến chân. Vì chân dùng để nâng đỡ cho cơ thể, trên liền với thân mình, dưới tiếp với vạn vật nên dù ở chỗ thấp nhất cũng có công dụng rất lớn. Cũng như tay, chân có đùi, bắt chân và bàn chân. Xin bà thảng chân ra...

Thế là người đàn bà không ngần ngại gì mà không làm theo ý của Rền Vàng. Trái tim của phụ nữ nằm ở lỗ tai, một khi tai nghe đã bùi thì cửa vào trái tim sẽ rộng mở. Rền Vàng run run cầm lấy bàn chân của thị. Y nuốt nước bọt. Để tỏ ra một trí thức đứng đắn, y bèn đổi thế ngồi thẳng và nghiêm nghị như nói với chính mình:

- Đùi đàn ông cũng như đùi đàn bà đều nên mập mập, rắn chắc. Đùi gầy, eo nhỏ theo Trần Đoàn tiên sinh là một trong bảy mươi hai tướng ti tiện của đàn bà, nên mới có câu rằng: *“Đùi gầy, eo nhỏ thì bốn tẩu không ngừng”*. Chân phải cân xứng với thân hình, nên mới có câu rằng: *“Thân trên nặng, chân dưới nhẹ là suốt đời phiêu bạt”*. Thừa bà, bàn chân không nên dài và mỏng quá. Dài quá thì tính tình hay buông thả, còn mỏng quá thì sức chịu đựng kém, yếu đuối. Bàn chân cần vuông, dày và cân xứng với người. Dày nhưng phía dưới không được phẳng lì như tấm ván mà phải lõm vào gan bàn chân mới tốt.

Rền Vàng nói như mê, như say, y ngắm soi và vuốt ve bàn chân thị không ngừng, nhưng nhớ đến cái lý đã phang vào đầu Robert Tạch nên y thận trọng rụt rè. Y ngược nhìn thị một cách đăm đúi:

- Thừa bà, thông thường người ta không thích nốt ruồi ở bàn tay, vì *“nốt ruồi ở tay đi vay cả đời”*, nhưng nó mọc ở một chỗ khác thì người ta rất ưa chuộng. Bà có biết mọc chỗ nào thì nốt ruồi đó được người ta yêu quý không?

Thị chớp mắt:

- Ông hỏi kỳ kỳ sao ấy.

Rền Vàng vẫn nghiêm nghị nét mặt:

- Tôi không hề có ý xấu gì đâu. Tôi hỏi thật đấy. Bất cứ chỗ nào trong thân thể của người đàn bà cũng không thể giấu được người xem tướng. Tôi xem tướng của bà một cách chu đáo nên mới hỏi câu đó. Thừa bà, tôi xin hỏi lại bà có biết nốt ruồi mọc ở chỗ nào thì cực tốt cho người phụ nữ?

Thị then thùng:

- Dạ, tôi không biết. Ông hỏi kỳ quá hén.

- Có gì là kỳ đâu. Nốt ruồi càng ẩn chỗ kín bao nhiêu thì nó lại càng quý bấy nhiêu. Vậy tôi xin báo cho bà biết một tin mừng...

Nghe nói vậy, thị reo lên với con mắt sáng lóng lánh:

- Xin ông cứ nói, tôi đang lắng nghe.

Rền Vang giả vờ ho khục khặc. Chao ôi! Mùi nước hoa thoang thoang đã làm y say đắm thị. Đôi khi mùi hương lạ cũng đủ sức đánh thức mọi giác quan của người khác phái. Mọi giác quan của Rền Vang đang hoạt động cuồng nhiệt. Y như con hổ đói, y muốn nhảy vào vồ lấy miếng mồi đang có trước mặt để nhai ngấu nghiến. Nhưng y tự dằn lòng mình:

- Thưa bà, nốt ruồi ở chân của bà là những nốt ruồi quý lắm. Bà sẽ là giàu sang nứt đổ đổ vách.

Thị lại reo lên:

- Thật à? Sao lâu nay tôi không biết?

Thế là thị co chân lại để xem dưới bàn chân của mình có nốt ruồi không? Dường như cũng có một nốt ruồi nhỏ, có đúng vậy không hay là di chứng của bệnh ghẻ ruồi? Cần quái gì, cứ cho đó là nốt ruồi thì cũng được. Thị đâm ra tin những lời của Rền Vang sai cổ:

- Ông giỏi quá!

Thế là, bằng sự nhẹ dạ và cả tin, thị ta đã kể lại cho Rền Vang nghe những mối tình đi qua cuộc đời thị. Nhà văn ngồi nghe sượng lỗ tai. Sượng như những lúc bước vào quán hớt tóc nằm ngả người cho bọn thợ ráy tai bằng chiếc lông gà. Một khi người đàn bà đã chọn anh làm tri kỷ để trút hết tâm sự, có nghĩa một nửa linh hồn của họ đã trao cho anh. Còn một nửa kia, chỉ bằng dẻo mồm dẻo miệng là

anh có thể chiếm đoạt được thôi. Suy nghĩ một cách đầy trách nhiệm và đứng đắn như thế, nhà văn Rền Vang liền nói:

- Thưa bà, tôi rất đau lòng về những chuyện tình trong cuộc đời bà. Nếu được bà chọn làm người chia sẻ nỗi khổ đau đó, thì ngay từ bây giờ, tôi xin mời bà cùng tôi vào công viên Vó Ngựa Chung Tình. Chúng ta cần một chút khí trời, một bóng cây xanh, một tiếng chim hót để tâm hồn được nhẹ nhàng. Thời tiết đẹp như thế này mà không ra công viên Vó Ngựa Chung Tình thì thật đáng tiếc như ăn thịt chó mà lại quên món dồi trường. Có đúng vậy không thưa bà?

Thị chớp mắt thẹn thùng như gái mới lớn:

- Tôi đi chơi với ông, có gì phiền toái cho ông không?

Rền Vang hào hứng:

- Đó là một vinh dự cho tôi. Tôi là người triệt để thực hiện lối sống ngày nay: Tiêu thụ hữu hiệu; xóa bỏ khác biệt giữa sản xuất và tiêu thụ; an ninh tối đa, quy tắc tối thiểu. Vâng, an ninh tối đa.

Thị cười:

- Sẽ không có những trò đánh ghen vợ vẫn chứ?

- Vâng, thưa bà, an ninh tối đa.

- Vậy thì được.

Trời râm mát. Gió thổi mát. Rền Vang cũng mát lòng mát dạ khi được chở người đàn bà xinh đẹp ngồi sau xe. Tâm hồn của nhà văn đang phơi phới. Y có cảm tưởng như mình đang được sao đào hoa chiếu thẳng vào số mệnh. Nếu nhà văn thường vận động trí não tưởng tượng những tình huống cho một cuốn tiểu thuyết thì bây giờ, y cũng đang tưởng tượng lúc vào công viên. Có thể người đàn bà này sẽ bằng lòng cho y dùng lời lẽ ngọt ngào để mơn trớn trái tim đang đau khổ vì tình. Trái tim ấy sẽ khỏe mạnh ngay. Sẽ reo lên những nhịp tình. Sẽ ngả người vào lòng của y. Sẽ cho y hôn đắm

đuổi. Trời ạ, bất cứ người đàn ông nào khi lần đầu tiên đi chơi với người đàn bà vừa quen biết, họ đã nghĩ ngay đến phòng ngủ. Điều đó không có gì lạ cả, bởi vì, dương vật của đàn ông như chiếc gậy của thằng ăn mày, hẳn sẽ thọc vào bất cứ chỗ nào mà hẳn thọc được. Suy nghĩ một cách biện chứng như thế, Rền Vang cười thâm trong cuống họng để bật ra tiếng nhạc được phổ từ thơ của thi sĩ Rồn Rảng:

- Em về ôi em về! Em về chách chách chùm em về! Ôi! Ôi! Em về chách chách chùm tan trường chùm chách chùm...

Chiếc xe lao vun vút. Chẳng mấy chốc họ đến điểm hẹn của tình yêu, ấy là cái công viên Vó Ngựa Chung Tình rộng mênh mông.

Trong lúc họ dẫn nhau vào công viên để tìm không khí của tình yêu mèo mả gà đồng, trên bệ dưới dậu, lá gió cành chim thì lúc ấy cũng rất tình cờ... Thừa đọc giả yêu mến của tôi, chuyện này cũng rất bất ngờ như những tình huống mà các nhà văn hay bịa ra trong tiểu thuyết diễm tình hiện nay. Chẳng hạn, ông giám đốc X. đi uống bia ôm thì gặp con gái mình là gái phục vụ trong quán bia hoặc tệ hại hơn như... Mà thôi, viết văn chỉ toàn bịa ra tình huống thì chẳng thà đọc báo lá cải đăng toàn truyện vụ án, hình sự còn hấp dẫn hơn nhiều. Thừa đọc giả, khi nhà văn Rền Vang dẫn bạn tình vào công viên Vó Ngựa Chung Tình thì không rõ trời xui đất khiến như thế nào mà vợ nhà văn cũng có mặt rất kịp thời.

Nguyên nhân như thế này. Thay vì phải đi ra chợ mua những thịt cá, mắm muối lo toan bữa ăn ngon cho chồng, nàng lại sực nhớ rằng, đêm hôm qua trên truyền hình có quảng cáo về công viên này như sau: *"Sống trên đời, mọi đôi lứa cần gì nhất? Thừa, quý vị đó là sự chung tình! Đàn ông cần gì ở đàn bà? Chung tình! Đàn bà cần gì ở đàn ông? Chung tình! Vậy tại sao chúng ta không vào công viên Vó Ngựa Chung Tình? Quý vị khi bước vào Vó Ngựa Chung Tình sẽ tìm được cảm giác êm ái, thoáng mát, trong sạch mà không nơi đâu có được. Hãy vào Vó Ngựa Chung Tình! Ai ai cũng phải vào Vó Ngựa Chung Tình. Đến Vó Ngựa Chung Tình một lần sẽ nhớ một đời!"*. Chao ôi! Những lời quảng cáo tuyệt cú mèo như vậy, thử hỏi

làm sao nàng không chết mê chết mệt? Vậy là, nàng lên xe buýt tềch ngay ra công viên này.

Đúng vào lúc nhà văn tài năng vừa tuôn ra những lời mật ngọt bằng miệng, vừa vuốt ve thân thể mát rượi của người đàn bà bằng tay - thì sấm sét bắt đầu nổ ra. Rền Vang đâu biết rằng, từ lúc hai người bước vào cổng Vó Ngựa Chung Tình, nàng đã thấy. Nàng kinh ngạc với trái tim giãy đành đạch như con cá mắc cạn. Nhưng vốn là người phụ nữ nhu mì, đảm đang và đang là hội viên Hội bảo vệ bà mẹ và trẻ em nên nàng dần sự bực tức xuống bàn tay. Bàn tay nắm chặt lại như muốn bóp chết đôi mèo mả gà đồng kia. Nàng đứng nép vào gốc cây theo dõi như thám tử trong phim *Vụ án hồ Con Rùa*. Hỡi ôi! Rền Vang nào hay biết gì đâu. Y hí hửng một cách lịch lãm sòng đôi với người đàn bà vừa quen biết. Lạ Chúa, Chúa nhân từ đã cho con bắt được tay day được cánh cái sự ngoại tình này. Ngoại tình cũng giống như ăn vụng. Ăn vụng là một thói xấu mà những gã đàn ông đều muốn giữ làm bản lĩnh cho riêng mình. Đứng nép vào gốc cây, nàng căng mắt ra theo dõi...

Nhà báo kiêm nhà văn Rền Vang dẫn người đàn bà tiết hạnh ấy vào quán cà phê. Nơi ấy có những chiếc ghế được đặt trong bụi rậm, bóng cây che khuất, hơn thế nữa, phía trên lại có mái che kín đáo. Khi yêu nhau, người ta khoái chui vào những chỗ càng tối tăm chật chội, càng kín đáo, càng ít người trông thấy thì càng tốt, mặc dù nơi đó không mấy thơm tho và cũng không ít muỗi mòng rần rít. Cần quái gì. Bởi mùi da thịt nõn nường của người đàn bà mới quen biết đã làm người đàn ông quên tất cả. Rền Vang cũng vậy. Y đang quên tất cả. Quên đi những lần đi làm về, vợ móc túi lấy sạch sành sanh những đồng tiền cuối cùng. Quên những lần ngồi đực mặt ra để lắng nghe vợ xỉ vả vì những lá thư tình lãng nhãng. Y quên tất cả để cúi xuống hôn nhẹ nhàng vào đôi môi mọng hình trái tim đỏ rục của người tình. Lạ Chúa, nếu mèo mù vợ được cá rán ngon lành như thế nào, môi hôn làn này đối với Rền Vang cũng tuyệt vời như thế.

Nhưng y vừa mới cúi xuống thì bỗng có một bàn tay nắm ngược đầu tóc của y lôi lên:

- Mày! Mày cầm súng bà phải không? Đồ đểu cáng!

Thế là, vợ của Rền Vang đã dùng cảm co tay lại và đâm vào mặt người chồng yêu quý của mình. Mắt y nảy đom đóm. Mặt y tối sầm lại. Mũi y tung tóe máu. Y sượng sùng bắt gặp gương mặt đấng đấng sát khí của vợ, gương mặt ấy hung tợn như một hung thần mà y lại nhút nhát như một chú chuột nhắt. Chú chuột nhắt hất được cánh tay lực lưỡng, rắn chắc của vợ rồi ù té chạy. Ba mươi sáu chước chỉ có tẩu mã là thượng sách. Người đàn bà mà y vừa mới quen cũng bẽ bàng, hoảng hốt, không ngờ tai họa lại ập xuống nhanh chóng quá. Thấy tình lang bỏ chạy, thị cũng chạy. Bàn ghế ngã. Mái che sập. Ly cà phê bể. Huyền não như ong vỡ tổ. Vốn là người thường xuyên đọc văn của Rền Vang nên nàng đã réo lên nhíp nhàng và vang rền như văn phong trong những bài xã luận:

- Đồ mèo mả gà đồng, đồ giựt chồng người khác, đồ ba hoa khoác lác, đồ đàn bà thối tha như rác, đồ đàn ông bội bạc, bà bắt được mày thì bà vạc tận xương...

Cứ thế, vừa đuổi chồng, nàng vừa réo lên một cách rền rĩ như dĩ bị tiêm la. Rền Vang bỏ mặc tình nhân giữa lúc dầu sôi lửa bỏng, y co chân phóng ra chỗ gửi xe và nhanh chóng lấy xe téch mát. Y cảm thấy cay cay ở sống mũi và mẩn mẩn ở miệng. Y đưa tay quệt thì thấy đó là máu. Vợ y đánh y chảy máu mũi. Có hề gì đâu! Y phóng xe chạy vun vút. Thoát thân được là tốt lắm rồi. Đòi, thế mà vui.

Chương tám

Oằn tù tình! Oằn tù tình!â

Dù bị vợ đánh đập mình cũng... vui

Điều mà nhà văn Rền Vang lẫn Tiến sĩ Y khoa Robert Tạch không ngờ được, ấy là tên tuổi của nhà thơ Rồn Rảng càng ngày càng rồn rảng, nổi như cồn, lên như điều gặp gió, những xe bán kẹo kéo, những chỗ hô lô tô, những bến xe, những chợ búa... đâu đâu cũng nghe hát nhạc được phổ từ thơ Rồn Rảng. Nhưng vốn là một người không ngủ quên trên đỉnh vinh quang của chiến thắng, nên Rồn Rảng bắt đầu bước qua lĩnh vực điện ảnh. Kịch bản “*Ngã ba chú Ía*” đã được đạo diễn Lắc Lơ thực hiện xong. Để viết được kịch bản trác tuyệt đó, nhà đạo diễn tài ba phải đọc lại vài chục quyển tiểu thuyết diễm tình để lấy những tình huống của đời thường, phải có đánh ghen bằng nghệ thuật tạt át-xít, phải có cảnh nữ diễn viên tắm trong phòng tắm tráng gạch men bằng vòi sen nước chảy xối xả, phải có cảnh đua xe của bọn thanh niên nhí nhố mới lớn v.v...

Vào một buổi chiều gió thổi hiu hiu, đường phố rục rờ những ngọn đèn và trong bụng chứa toàn rau muống luộc, đạo diễn Lắc Lơ đã đi chiếc xe lộc cà lộc cọc đến tìm Rồn Rảng. Khi đến nơi, đạo diễn đã thấy nhà thơ Rồn Rảng đang ngồi uống bia với Rền Vang. Vốn là những người cùng hoạt động trong lĩnh vực văn nghệ, báo chí nên họ làm quen với nhau rất nhanh. Sau khi cầm kịch bản từ tay của Lắc Lơ, không thèm lật ra đọc một dòng nào cả, Rồn Rảng hát hàm hỏi:

- Ông vào sau, ông làm cạn ly đi! Tôi hỏi thật ông là trong này có nhân vật nông dân không?

Quái lạ, sao mà mày quan tâm đến nhân vật nông dân chân lấm tay bùn quá vậy? Lắc Lơ bèn nói như chém gạch:

- Tất nhiên là có!

Rồn Rảng cười hài lòng:

- Vậy thì được. Tôi hỏi ông câu thứ hai nhé! Trong này nhân vật nữ tính cách nét na, thù mị, đoan trang thì có đẹp không?

Đạo diễn gật gù:

- Có chứ! Ấy là nhân vật chính diện của kịch bản *Ngã ba chú ỉa*.

Nhà thơ cười lớn:

- Tốt lắm. Vợ của tôi phải là người đóng vai chính diện. Vậy là xong. Uống đi! Uống vì thành công của kịch bản điện ảnh mà nhóm làm phim Rồn Rảng sẽ thực hiện.

Ba cánh tay bầu chặt vào ly bia và chạm vào nhau. Mặt đỏ như gấc. Do bụng đói nên nhà đạo diễn cảm thấy chệnh choáng. Họ uống ừng ực. Bia tọt xuống bụng thì lời vọt ra khỏi miệng. Lời lẽ trong lúc uống bia bao giờ cũng táo bạo hơn lúc tỉnh táo. Còn riêng nhà văn Rền Vang ngồi cầm như hén, y không nói lời nào cả. Y đang buồn bực. Sau khi bị vợ bắt quả tang ngay tại công viên Vó Ngựa Chung Tình thì sự đi lại, công việc của y đã bị vợ kiểm soát chặt chẽ hơn trước. Một khi đàn bà đã có thái độ nghi ngờ anh thì anh hãy liệu hồn, không bao giờ anh có thể lấy được lại niềm tin nơi họ như lúc ban đầu. Trò đời là vậy, thử hỏi có gì nhục hơn cho nhà văn khi mọi sự đi, đứng, viết lách đều được đặt trong vòng kiểm soát của vợ? Khi đó, nhà văn viết văn theo chỉ thị của trái tim nhưng trái tim đã thuộc về vợ thì còn quái gì là bay bổng, lãng mạn và tình tứ! Rền Vang buồn lắm, y muốn uống cho thật say để quên hết mọi trở trêu đang xảy ra. Trong lúc ngồi im lặng, y quan sát những người đang ngồi chung bàn với mình. Dùng tiền mà sai khiến là để xem tánh liêm khiết của họ, còn cho họ uống rượu là để xem thái độ của họ. Thái độ của Rồn Rảng đã làm y giật mình qua câu nói:

- Vợ của tôi phải là người đóng vai chính.

Bấy giờ Rền Vang mới hỏi lại:

- Ông nhà thơ của tuổi mới lớn, moa hỏi thật ông nhé! Vợ của ông vốn là bà nội trợ, tài năng không có, nhan sắc cũng thường thường bậc trung, nhưng ông cho đóng vai chính là sao?

Nhà thơ cười ngặt cười nghéo:

- Thưa anh, vì em là người bỏ tiền ra để làm phim ạ.

Đúng vậy, người có tiền là người quyết định tất cả. Tiền không có thì ma cũng chẳng thèm nghe. Lại thật, mùi thơm của tờ giấy bạc bất cứ thời buổi nào cũng là tấm giấy thông hành giúp người ta chui tọt qua tất cả các cửa, kể cả việc bắt con lạc đà chui qua tròn kim. Nghe vậy, nhà văn nghiêm mặt:

- Có tiền là một chuyện, nhưng dư luận báo chí là một chuyện khác. Moa đưa ý kiến của ông lên mặt báo nhé!

Vậy là Rền Vang đã tung ra đòn quyết định đối với Rồn Rảng. Nhà thơ kiêm giám đốc công ty mai táng chẳng sợ cái gì ở trên đời này, hấn chỉ sợ dư luận báo chí. Mình làm ăn đàng hoàng, không buôn hàng lậu, hàng giả, không vi phạm luật pháp, không trốn những buổi họp của tổ dân phố, không trốn những đợt đi bầu cử cấp phường, không quyệt nợ, không huy động vốn rồi vỡ nợ, không chơi bời tiêm la, không trộm cắp, không đánh vợ sưng mặt... nghĩa là sống rất đúng theo nghĩa vụ của một người công dân thì chẳng sợ ai cả. Thế nhưng, phải sợ nhà báo. Ngòi bút của họ như chiếc lưỡi của đàn bà, có thể nói cong queo, queo bên này queo bên kia cũng đều có lý cả. Khôn ngoan là những ai không gây sự với bọn nhà báo. Suy nghĩ vậy, nên Rồn Rảng xuống giọng nhỏ nhẹ:

- Thôi mà anh Rền Vang, em có nói vậy nhưng không phải vậy.

- Không phải vậy là sao?

Nhà thơ gãi đầu:

- Trăm sự là nhờ vào anh. Anh em mình sống chết có nhau. Em được nổi tiếng cũng là nhờ anh môi giới giúp em gặp những nhạc

sĩ. Còn bây giờ làm phim cũng vậy, em cũng phải nhờ anh hỗ trợ về mặt thông tin, tuyên truyền trên báo chí chứ!

Nghe Rồn Rảng nói một cách thành thật, nhưng Rền Vang vẫn giữ nét mặt trầm ngâm:

- Tình cảm của ông đối moa thì moa ghi nhận, nhưng công luận đối xử với ông không phải bằng tình cảm mà bằng chất lượng kịch bản của ông, bằng bộ phim ông sản xuất có đạt đến chân, thiện, mỹ hay không?

Nói vậy, là Rền Vang đã dần sự cáu bực xuống. Y không cáu sao được khi mà thằng nhà thơ tép riu này dám qua mặt y. Tại sao hắn không thuê y viết kịch bản? Tại sao hắn lại tin tưởng đạo diễn Lắc Lơ hơn y? Tại sao? Rền Vang cũng đang thèm có điều kiện để viết kịch bản, để tên tuổi của mình được giăng trên những tấm vải treo trước rạp chiếu bóng. Khi đó, bất cứ đàn bà, con nít, thanh niên, nam phụ lão ấu, bà bán bún riêu, ông bán nước mía, cô bán hột vịt lộn, thằng bán vé số và v.v.... cũng đều biết đến tên y. Không có kịch bản thì đổ mà có phim. Do đó, y quan niệm rằng, tác giả viết kịch bản là cha đẻ ra những bộ phim, là yếu tố quan trọng vào bậc nhất, khi ấy, những đạo diễn, ngoại cảnh, diễn viên... cũng chỉ là những công cụ phục vụ cho kịch bản mà thôi. Nhưng nói toạc điều đó ra, còn quái gì là đức độ và bản lĩnh của nhà văn, nhà báo! Hơn nữa, còn có đạo diễn Lắc Lơ ngồi sờ sờ ra đó. Rền Vang vẫn không thay đổi nét mặt:

- Nhiệm vụ của báo chí là phải độc lập, không tuân theo bất cứ mệnh lệnh của cá nhân nào, phải công bằng, phải cương trực, phải có tinh thần trách nhiệm, phải đứng đắn, không rượng chề ba hoa. Lý do tồn tại của báo chí là để tiết lộ tin tức. Ông tưởng ông có tiền là có quyền làm mưa làm gió trong lĩnh vực văn học nghệ thuật à? Bộ phim của ông ra đời mà bị vài ba tờ báo chĩa mũi dùi vào công kích thì nó có chiếu được không? Không chiếu được thì làm sao ông thu được vốn? Ông muốn sạt nghiệp à?

Nhà thơ của lứa tuổi biết yêu bỗng xanh mặt:

- Sao vậy anh Rền Vàng? Em bao giờ cũng là em của anh, anh nữ nào nói cạn tài ráo máng với em như vậy?

Mặt nhà thơ buồn xo, hẳn thừa biết rằng, Rền Vàng với cương vị của mình có thể chọt hăng phim không cấp giấy phép để hẳn thực hiện bộ phim này. Đối với Rồn Rảng phải ra được bộ phim. Hẳn thêm làm phim như con ruồi thềm đĩa đậu xanh. Chỉ có làm phim thì mới nổi danh trong thời buổi này mà thôi. Mà vợ hẳn đóng vai chính thì ả mới chịu bỏ tiền ra để hẳn có vốn làm phim. Hẳn bèn đập bàn:

- Bia đâu! Bớ bà chủ quán bia đâu. Cho một thùng nữa!

Lạy trời bia sẽ làm cho nhà báo Rền Vàng nguôi giận. Bia đem ra. Rót tràn ly là uống. Nhà đạo diễn của chúng ta đã say mèm. Gã bỏ mặc ngoài tai những lời mà hai người đang tranh luận với nhau, gã chỉ nhớ rằng, chiều nay, vợ con của gã lại ngồi vật lộn với những cọng rau muống dai như giẻ rách để tổng những hạt cơm xuống cổ họng. Nhà gã nghèo quá. Gã nhận lời viết kịch bản rồi cho Rồn Rảng đứng chung tên, chẳng qua gã đang cần tiền. Thế mà, khi trao kịch bản theo hợp đồng, nhà thơ Rồn Rảng đếch nói gì đến tiền nong cả. Gã ngả người ra thành ghế, mắt nhắm lại mơ đến những cảnh tráng lệ và huy hoàng trên sân khấu cải lương mà gã đã đạo diễn. Những cung điện rực rỡ, những ông hoàng bà chúa trong xiêm y ngự trên ngai vàng không làm gã quên được chiếc giường tre ọp ẹp gây một chân mà mỗi đêm gã nằm bên vợ với mùi nước đáí trẻ con xông lên nghẹt mũi. Buồn quá, gã ư hử hát ì ò ì èo trong cuống họng sặc mùi bia. Nhà thơ Rồn Rảng cũng không thèm để ý đến gã, điều quan trọng lúc này là phải vượt ve tình cảm của nhà văn Rền Vàng. Điều này còn quan trọng hơn cả việc viết kịch bản của Lắc Lợ. Nhà thơ nói một cách lễ phép:

- Uống đi anh Rền Vàng! Bia Lên Cơn đã trở thành một loại biểu tượng của nước Đại Cồ Việt được nước ngoài biết đến. Vì nó có hai ưu thế là hương vị ngon và giá cả chấp nhận được. Tới nay nó đã trở thành một trong các loại bia ngon nhất châu Á và chiếm một vị trí trang trọng trong các quán ăn sang trọng của Việt Nam, bên cạnh các loại bia nổi tiếng như Dab (Đức), Tuborg (Đan Mạch), Heineken (Hà Lan), v.v... Dạ, mời anh!

Những lời nói nhăng nói cuội của Rồn Rảng càng làm Rền Vang điên tiết:

- Ông muốn đem bia ra để dọa tôi đó à?

- Em đâu dám. Miếng trầu là đầu câu chuyện. Ly bia là để anh em mình hiểu nhau hơn mà thôi.

Rền Vang hừ:

- Hiểu nhau à? Hiểu nhau cái gì khi ông làm phim mà moa chưa hề biết kịch bản của ông như thế nào cả! Nó có phản động và đòi trụ không?

Nghe nhà văn đàn anh nói vậy, vốn là người đã từng tính toán trong việc nâng giá của hòm đựng người chết nên Rồn Rảng đoán biết ngay là Rền Vang đang muốn cái gì! Hấn trả lời ngay:

- Anh là người đã đưa em vào văn học nghệ thuật thì lẽ nào anh lại không ủng hộ em việc làm phim. Kịch bản thì em đặt cho Lắc Lơ viết. Hấn viết như thế này này! Anh đọc lại giùm em!

Nhà thơ vội vàng chuyển ngay kịch bản có cái tên rất chợ búa *Ngã ba chú Ía* cho Rền Vang. Năm ngón tay to bè một cách nho nhã của nhà văn chìa ra cầm lấy kịch bản. Y lật ra từng trang đọc lướt qua... Lúc này không gian đang ồn ào xe cộ của phố xá bụi bặm, nhưng đối với Rồn Rảng thì thời gian lại ngưng đọng lại trên vầng trán. Hấn lăm lét như rắn rảo mòng năm quan sát thái độ của Rền Vang. Cho dù, hấn có thể khinh thường đạo diễn Lắc Lơ nhưng đối với Rền Vang thì hấn sợ một phép. Bởi lẽ thường tình Rền Vang biết tổng tông tông về lý do tại sao hấn trở thành nhà thơ nổi tiếng! Khổ lắm trời ạ! Một khi anh đã leo trây trệt lên đỉnh vinh quang nhưng phải biết che lấp quá khứ của mình. Luật chơi là vậy. Không ai chìa ra cái quá khứ không mấy hào nhoáng của mình cho người khác xem. Nhất là quá khứ của một nhà thơ lại kiếm sống bằng nghề làm hòm, lúc nào cũng phập phồng cầu mong có người dứt bóng! Dầu là chết với bất kỳ lý do gì. Cứ ngும் củ tỏi là được, nếu chẳng may thượng mã phong lại càng hay!

Rền Vang đắm chiêu đọc từng trang kịch bản của Lắc Lơ đã viết, không ngờ hần cũng tài hoa vậy sao? Có thể tóm tắt nội dung như thế này: Có một nông dân sau khi nhận tiền đền bù đất đai bị giải tỏa anh ta ôm tiền lên thành phố. Trên một chuyến xe buýt, anh ta làm quen với một cô ả bán bia tươi mát. Cô ta dẫn anh đi du hí những trò chơi của giới thượng lưu, nào là nghỉ ở resort, đi massage, chơi gôn v.v... Cuối cùng, anh ta bị các mỹ nhân vét sạch tiền. Không có tiền để về quê, anh ta lang thang vào công viên Vó Ngựa Chung Tình, tình cờ gặp người bạn cũ làm giám đốc của một cơ quan xuất nhập khẩu. Người bạn ấy lại dẫn anh ta đi uống bia ôm, không ngờ khi vào quán lại gặp cô ả đã quen trên xe buýt mà cô ả này lại chính là tình nhân của người bạn giám đốc. Vì tranh giành cô ả đó nên hai người xảy ra những chuyện xô xát với nhau, người sút trán, người bể đầu. Cuối cùng, công an đến giải quyết, anh ta náo nùng cất lên tiếng hát than thân trách phận rất trữ tình: *“Em về ôi em về! Em về chách chách chùm em về! Ôi! Ôi! Em về chách chách chùm tan trường chùm chách chùm...”*. Hết.

Chà! Cũng khá lắm đấy chứ! Phim này mà chiếu rộng rãi thì sẽ ăn khách lắm đây. Nào là cảnh đua xe, cảnh đánh nhau hộc máu mũi, cảnh khiêu vũ Lambada, cảnh bia ôm hú hí v.v... ai mà không khoái? Tuy nhiên, Rền Vang vẫn nghiêm nét mặt lẫn như sắt nguội:

- Không ổn đâu ông nhà thơ ạ! Ông vốn là thi sĩ nên tâm hồn bao giờ cũng ở trên mây, chẳng thực tế chút nào cả. Nhiều cảnh ăn chơi quá! Trong khi đất nước đang thực hiện chương trình xóa đói giảm nghèo, ông lại tung bộ phim như thế này ra thì rõ ràng đi ngược lại chủ trương của nhà nước. Do đó, kịch bản này phải sửa lại ông nhà thơ đầy mơ mộng ạ!

Mặt Rồn Rảng sáng rực:

- Thưa anh, phải sửa lại như thế nào ạ!

Rền Vang đáp:

- Theo moa, chúng ta trong thời đại của chủ nghĩa anh hùng cách mạng đã chiến thắng và đang chiến thắng. Đây là thời đại của

những hoài bão lớn và sáng tạo lớn của những tài năng đang phát triển. Chính vì thế, hiện thực lớn lao đang triển khai từng bước trên dải đất tươi sáng của Tổ quốc ta. Hiện thực đó là nguồn tư tưởng, nguồn nhận thức và nguồn tình cảm đang tiếp sức mạnh mẽ cho văn nghệ sĩ. Trong số văn nghệ sĩ đó, có cả người viết kịch bản phim nữa! Ông Rồn Rảng! Ông có hiểu không?

Dường như chỉ chờ câu hỏi ấy, nhà thơ vội mở toác miệng ra:

- Dạ! Em hiểu!

- Moa giữ kịch bản này nhé! Tối nay trước khi đi ngủ, moa sẽ đọc lại một cách chu đáo và sửa chữa để nâng cao tính tư tưởng, tính nhân dân, tính dân tộc cái kịch bản này. Được không?

Rồn Rảng sáng mắt:

- Vâng, được ạ! Trăm sự nhờ vào bàn tay khéo léo và tài hoa của anh. Nhờ tài tô điểm của anh, em tin rằng kịch bản này sẽ trở thành một bức tranh hoành tráng.

Nghe nhà thơ các ké bốc phét mình lên tận mây xanh, Rồn Vang cũng hả hê:

- Thôi được! Nào uống chút!

- Vâng, xin được cụng ly với anh.

Nhà đạo diễn tài ba đang nằm riu riu mắt ngủ cũng được gọi dậy. Họ lại cầm ly nâng lên. Ly nâng lên và uống ừng ực. Uống cho đến lúc gốc cây phía sau lưng đã đọng lại những vũng nước lênh láng. Nhìn vũng nước lênh láng ấy, người đang uống mới thấy khoái, vì bao nhiêu nước trong người đã được tống khứ ra ngoài. Nếu nhà khoa học đem thứ nước ấy vào công trình khoa học để phân tích, anh ta sẽ nhận thấy rằng, trong một lít nước ấy có đến tám mươi phần trăm mang mùi bia, hai mươi phần trăm còn lại mang mùi amoniac vậy.

Uống bia đã đời với nhau, lúc chia tay, nhà thơ không quên móc tiền trả nhuận bút kịch bản cho Lắc Lơ và tiền sửa chữa lại kịch bản cho Rền Vang. Nhà văn nhét kịch bản vào túi quần và đứng lên. Còn Rồn Rảng vì say quá nên cứ nằm ểnh ra trên ghế và ru ngủ chính mình bằng âm nhạc *“Em về ôi em về! Em về chách chách chùm em về! Ôi! Ôi! Em về chách chách chùm tan trường chùm chách chùm...”*. Đạo diễn Lắc Lơ ghé tai Rền Vang nói nhỏ:

- Anh em mình đi bia gác tay nghen!

Quái lạ, bọn văn nghệ sĩ vốn nghèo kiết xác, nhưng một khi trong túi đầy tiền thì cũng tiêu pha nỏ trời. Lắc Lơ đã quên hẳn đĩa rau muống luộc và đàn con nheo nhóc ở nhà. Cứ chơi cho sướng đời, tội quái gì mà phải so đo tính toán từng đồng, đời người ngắn ngủi lắm mà cảm hứng sáng tạo còn ngắn hơn nhiều. Biết đâu khi vào đó, lại có thêm cảm hứng sáng tạo cho một kịch bản mới, cho một bài thơ mới, bọn văn nghệ sĩ thường ảo tưởng là thế. Ảo tưởng này cũng là một cách tự đánh lừa về tài năng của mình. Nghe Lắc Lơ nói một cách hấp dẫn như thế, nhưng Rền Vang cũng lắc đầu:

- Thôi ông ạ! Đề dịp khác, mình say quá rồi!

Rền Vang nói vậy là để tranh thủ về nhà cho sớm, y vẫn còn tỉnh táo lắm. Vì còn tỉnh táo nên y phải ngoan ngoãn về nhà theo lời răn dạy của vợ. Vợ y vốn là đàn bà nên không bao giờ nhìn xa trông rộng, không bao giờ có thể tiên đoán được rằng chồng mình sắp trở thành người tiên phong lao vào lĩnh vực điện ảnh. Đó là một lĩnh vực hết sức quan trọng, nó là một loài hình nghệ thuật vụt đưa một người từ trong bóng tối lên tột đỉnh vinh quang. Rền Vang chưa kịp sửa chữa kịch bản *Ngã ba chú ía* để giáo dục quần chúng thì vợ y đã ngày đêm giáo dục y một cách đầy trách nhiệm. Khổ lắm trời ạ! Đời sống gia đình một khi đã bùng nổ sự nghi kỵ, nghi ngờ giữa vợ đối với chồng thì còn khủng khiếp hơn sống trong địa ngục. Địa ngục ấy không có gươm đao hành hạ thân xác, nhưng những lời chì chiết, nhiếc móc từ cái mồm xoèn xoẹt của vợ là đòn tra tấn khốc liệt nhất về mặt tinh thần. Toàn bộ giấy tờ, sách vở, thư từ của y đều bị vợ lục tung lên nhằm tìm cho bằng được địa chỉ, dấu vết của người đàn bà lạ mặt đã đi qua cuộc đời y. Sự chung thủy của vợ đã

làm y lúc nào cũng nơm nớp lo sợ. Tối hôm qua, vợ y đã túm tóc y mà đay nghiến:

- Con ngựa nào đã quuyền rũ anh vào Vó Ngựa Chung Tình? Nó tên gì? Nhà ở đâu? Làm nghề ngỗng gì?

Tiếng nói của nàng rồn rảng như sắt chạm vào vàng, đằng đằng sát khí đã làm y ú ớ. Câm như hén. Y sợ đến đứng tim. Y nghiến răng lại. Nàng lại hỏi dồn dập:

- Sao không trả lời? Bộ anh bị con ngựa trác nét kia hớp hồn rồi hả? Tại sao? Có sao? Vì sao anh không trả lời?

Y vẫn trơ như đá, vững như đồng. À! Cứng đầu cứng cổ mà theo như tình như ngựa hả? Nàng càng hỏi thì y càng im lặng. Tất cả điều đó chỉ làm cho nàng thêm nổi máu tam bành. Nàng giãy đành đạch như đĩa phải vôi. Đang túm lấy tóc của y, nàng thẳng tay đập mạnh vào tường. Y hét rống lên như con lợn bị thọc huyết. Đau quá! Y bèn dùng toàn bộ sức lực của một nhà báo đã từng viết bài chống tham nhũng để hất tay vợ. Hỡi ôi! Bàn tay của nàng rắn chắc như gọng sắt. Y đau lắm. Y van xin. Y khóc lóc. Nhưng nàng vẫn kiên quyết dùng bạo lực để trấn áp người tình phụ:

- Con ngựa lẳng lơ trác nét đó là ai? Nói mau? Trời ơi là trời! Chồng tôi ngoại tình nè trời!

Trời cao thăm thẳm. Chỉ có mỗi mình y đơn độc trong vòng cương tỏa của vợ. Y biết nói gì bây giờ? Sự chung tình một cách triệt để của vợ đã dồn y vào chân tường. Khi con chó bị dồn vào chân tường, dù muốn dù không nó cũng phải quay đầu lại cắn vào địch thủ để thoát thân, chứ hướng hồ gì là con người - mà con người đó không ai khác là nhà văn Rền Vàng. Trong lúc nguy kịch nhất, lúc ngàn cân treo sợi tóc thì trong óc của y lóe lên một sáng kiến tuyệt vời. Sáng kiến này tuyệt vời lắm trời ạ! Nếu bọn nhà văn chuyên viết tiểu thuyết diễm tình ba xu biết được sáng kiến này, họ sẽ không ngần ngại đem ngay vào tác phẩm. Ấy là cái lúc bị vợ hành hạ một cách xuất sắc nhất thì... Vâng, y đã dũng cảm, dũng mãnh, dũng khí ưỡn ngực ra mà hét lên:

- A! Mày là con đàn bà hư đốn, lằng loàn. Mày ngựa lăm! Mày theo trai! Đồ ngựa!

Càng nói thật lớn những câu vàng ngọc, y cảm thấy mình càng khỏe ra, càng thêm sức mạnh, càng thêm ý chí để chịu đựng những trận đòn của vợ. Hay lắm chứ! Y khâm phục y quá! Thế là cả xóm, cả khu phố này đều ngộ nhận y đang dạy vợ một cách chu đáo. Chứ nào có ai biết, y đang đau đớn vì cơn thịnh nộ của vợ. Vậy đó, người ta có thể chịu đựng mọi đòn đau về thể xác, khi mà tinh thần được vỗ về thắng lợi! Mọi hành động nghĩ cho cùng cũng đều nhằm đạt đến mục đích cuối cùng. Mục đích đó hoàn toàn thuộc về nhà văn Rền Vàng, vì y không khai một lời, không tiết lộ những bí mật mà vợ y đang dùng bạo lực để tìm hiểu. Suy nghĩ vậy nên y sung sướng lắm. Khi tinh thần được hưng phấn với thắng lợi cuối cùng sẽ đạt được, người chồng sẵn sàng chấp nhận mọi tra tấn khốc liệt của vợ. Sức mảy mà y sợ vợ. Y càng hét to lên như đang dạy dỗ vợ về tội theo trai. Vợ y kinh ngạc quá! Nàng bủn rủn chân tay. Nàng cảm thấy mình là nạn nhân dưới quyền uy của chồng. Thế là nàng phải thả tay ra, thả tay xuống và ngồi bịch xuống ghế. Trong khi đó, trên môi nhà văn của chúng ta nở một nụ cười méo xệch, bởi vì y cảm thấy có mùi mẫn mặn của máu, nhưng nào có hề gì, y đang sung sướng, y đang thắng lợi. Y thong dong bước vào phòng ngủ của y. Và huýt sáo một cách vui vẻ.

Đêm nay, trở về nhà thì y cũng vui vẻ như thế. Y đưa tay sờ vào túi quần, thấy cộm cộm những tờ giấy bạc mà Rồn Rảng đã trả công cho y. Tiền làm cho người ta thêm hưng phấn. Y đọc lại kịch bản một lần nữa. Chẳng có gì phải sửa cả. Kịch bản như thế này là được lắm rồi. Nhưng cái tên có vẻ quê mùa và thô kệch quá! Y gạch bỏ tựa cũ. Y đặt cho kịch bản này cái tên mới "*Oản tù tình...*". Chà, cái tựa mới hay làm sao! Oản tù tù là trò chơi của trẻ con, ấy thế mà trong một phút xuất thần y đã chế biến nó thành một cung bậc khác của ngôn ngữ trữ tình. Thời kinh tế thị trường thì cái tựa kịch bản đã quyết định hết năm mươi phần trăm sự hấp dẫn công chúng, điều này cũng giống như khi đứng trước người đàn bà xa lạ thì quần áo của họ là yếu tố đầu tiên để quyến rũ đàn ông vậy. Suy nghĩ một cách đầy trách nhiệm như thế, nên Rền Vàng đã sửa chữa lại luôn

cả tên tác giả. Ngay trang bìa của kịch bản này, chúng ta thấy ghi rõ hàng như sau: Kịch bản phim: *Oán tù tình*. Tác giả: Rền Vàng - Lắc Lơ - Rồn Rảng. Cho dù y không sửa một chữ trong kịch bản. Vậy là xong. Đòi, thế mà vui.

Chương chín

Cần danh thì phải mua danh

Nhà thơ quyết chí trở thành nhà văn

Khi trao kịch bản cho Rồn Rảng, Rền Vang nói:

- Này ông nhé! Bỏ tiền ra làm phim này, ông dự định nhóm làm phim gồm những ai? Có moa không?

Nhà thơ hớn hờ trả lời ngay:

- Sao lại không có anh? Anh là linh hồn của kịch bản này, em là người bỏ tiền ra, còn Lắc Lơ thì cũng phải cho hắn đứng tên chứ!

Rền Vang cười xòa:

- Ông nói đúng ý moa, ông ạ! Tôi tin chắc rằng, khi bộ phim này chiếu ngoài rạp tên tuổi của ông sẽ vang dội năm châu.

Cả hai cùng cất tiếng cười vang. Trong tâm tưởng của họ đang hưng phấn về một sự nổi tiếng sẽ đến với mình. Họ đang, sẽ và đã là người của quần chúng, người của đám đông. Khi anh đi ra đường thiên hạ sẽ vây lấy anh mà xin chữ ký, khi anh trở về nhà thì những lá thư ái mộ sẽ gửi đến anh. Một tác phẩm mà anh viết ra, hàng triệu người của đất nước Đại Cồ Việt này sẽ đọc, sẽ thôn thức, sẽ rung động... Đây là một ảo tưởng bi đát của văn nghệ sĩ. Một bài thơ hì hục viết nửa đêm, đằm đìa mồ hôi như đi cày ruộng, tưởng rằng rút ruột mà viết, viết bằng huyết lệ chảy từ tâm can sôi sục lòng yêu thương và căm thù thì sẽ chinh phục được người đọc, thế mà thiên hạ đâu thèm để ý đến. Trang báo đọc xong, lập tức xếp xó. Vậy thôi! Đừng ảo tưởng con ạ!

Được nhà văn đàn anh khen ngợi, vỗ về, hỏi han nên Rồn Rảng sung sướng lắm. Hắn sướng đến độ cái khôn dồn ra mặt. Với bộ

mặt ngay như cán thuổng, hấn vò đầu gãi tai hỏi Rền Vàng:

- Sáng nay anh có đi chơi với em không?

Mắt Rền Vàng sáng rực:

- Đi nhậu à? Ai lại nhậu buổi sáng bao giờ nhỉ?

- Không phải đi nhậu mà đi cắt băng khánh thành cho một phòng tranh ở ga-lơ-ry Khỏa Thân.

Rền Vàng ngạc nhiên:

- Ủa, ông cũng được mời dự à?

Nhà thơ liền móc trong túi tờ giấy mời, trong đó có ghi rõ: "*Khỏa Thân art gallery. Request the honor of your presence Thi sĩ Rồn Rảng at the vernissage of painting exhibition by Nguyễn Thị Mộng Nở*". Rền Vàng dù không rành tiếng Anh, nhưng cũng biết là tờ giấy mời viết gì trong đó. Rồn Rảng cười hì hì:

- Em quá nổi tiếng anh ạ! Giấy mời này ghi rõ là trân trọng kính mời thi sĩ Rồn Rảng đến cắt băng khánh thành phòng của cô Mộng Nở và sự hiện diện của quý vị sẽ là niềm vinh dự cho chúng tôi. Bây giờ anh em mình phải đi thôi.

Rền Vàng đáp hờ hững:

- Ủ! Đi thì đi!

Y hờ hững vì phòng tranh của Mộng Nở tháng nào mà không khai mạc. Mộng Nở vốn là người đàn bà mang tâm sự "em là con gái trời bắt xấu", nhưng xấu về nhan sắc chẳng ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp của tâm hồn. Mộng Nở có tấm lòng vị tha rộng lớn, bát ngát như trời biển. Năm mười tám tuổi thị lấy chồng, nhờ đọc nhiều sách triết học Đông Tây kim cổ nên thị ý thức được rằng, để cho chồng khỏi nhàm chán trong thú vui xác thịt thì trước khi đi ngủ người phụ nữ phải thay đổi áo ngủ, nước hoa phải thơm tho, phòng ngủ phải dùng đèn mờ, tuyệt đối không xài đèn neon vì thứ đèn mờ mờ ảo ảo sẽ làm

nhân sắc của họ tăng lên bội phần. Nhờ áp dụng một cách triệt để và khoa học - tương tự như muốn không bị Sida thì phải dùng capote hoặc muốn tránh có con thì cắt ống dẫn tinh - nhờ vậy, chỉ trong hai năm gần gũi nhau thì đức lang quân của Mộng Nở sớm được về nước Thiên đàng. Sau đó, thị tiếp tục lên xe hoa một lần nữa. Và lần này, kiêu hãnh thay, chồng của thị đã thượng mã phong một cách vinh quang như chàng Từ Hải chết đứng giữa sa trường. Từ đó, thị chán ngán đời sống chần gối, thay vì lên núi ở ẩn, vui thú với muối dưa thanh đạm đặng giữ sự trong sạch của tâm hồn, thị xoay qua vẽ tranh để triển lãm. Thời buổi này bất cứ ai cũng có thể trở thành họa sĩ, miễn là họ có can đảm quét màu lên khung vải. Giới am tường về nghệ thuật đã đánh giá Mộng Nở là họa sĩ của trường phái bán tượng trưng và bán siêu thực. Những lời phê bình cỡ đó nghe như sủng thần công bắn thủng tai người khác.

Điều mà Rền Vàng không ngờ là tại sao Mộng Nở lại mời Rồn Rảng cắt băng khánh thành như hấn vừa ba hoa? Nhà thơ cười hồn nhiên:

- Có gì đâu anh! Em nhận bảo trợ phòng tranh.

- Ông bỏ tiền ra à?

- Dạ, nói vậy mà không phải vậy. Em chỉ chịu tiền mua hoa, mua bia, mua giò chả, dưa leo, củ kiệu, tôm khô, mực nướng, trứng vịt bắc thảo... để tiếp đãi quan khách trong buổi sáng khai mạc thôi.

Rền Vàng giả vờ kêu lên:

- Vậy mà cũng được mời cắt băng khánh thành à? Oai phong lắm liệt quá ông Rồn Rảng ạ! Moa cũng thèm được như ông. Ông ma mãnh quá!

Rồn Rảng ngây thơ đáp:

- Không phải ai có tiền cũng được vinh dự đó đâu, vì em quá nổi tiếng nên cô Mộng Nở mới mời em được ngồi hàng ghế danh dự và cắt băng khánh thành!

Nghe nói những cuội như vậy, Rền Vang khịt khịt mũi một cách uể oải.

- Thôi mình đi chứ không trễ giờ anh ạ!

- Ủ! Đi thì đi!

Khi hai người đến nơi, quan khách đã được mời đông đủ. Công bằng mà nói thì sáng nay, Rồn Rảng nổi bật trước đám quan chức, văn nghệ sĩ vì hắn đã mặc bộ veston màu bình chữa lửa đỏ chói rất đẹp mắt. Sau lời phát biểu của ông Phó chủ tịch Hội Mỹ miều, thay vì đưa cái kéo cho nhà thơ, người ta lại đưa cho ông ta. Tấm băng màu đỏ được ông ta cắt một cách ngon lành. Tấm băng đứt ra và mọi người ùn ùn kéo nhau vào phòng tranh, cứ như chen chân đi xem hạ đại hạ giá. Rồn Rảng chưng hửng. Hắn cắn nhần với Mộng Nổ:

- Sao cô không để tôi cắt băng khánh thành?

Mộng Nổ cười khi:

- Thôi, ông ạ! Dịp khác cũng được. Tớ sẽ dành vinh dự đó cho ông. Hôm nay có đoàn quay phim của đài truyền hình nên ông Phó chủ tịch Hội Mỹ miều đề nghị phải để cho ông ta làm động tác đó. Ai dám trái lời của người có chức sắc nào? Ông phải thông cảm cho tớ chứ! Nhưng ông ạ! Ông ngồi hàng ghế danh dự thì cũng được quay vào phim đấy nhé! Tối nay thiên hạ xem truyền hình cũng thấy mặt ông cơ mà! Thông cảm nhé!

Vừa nói thì vừa nheo mắt cười rất lảng lơ. Điều đó vẫn chưa vuốt ve tự ái của Rồn Rảng. Hắn định mở miệng cắn nhần nữa thì Mộng Nổ nói tiếp:

- Ông ạ, đền bù lại, tớ mời ông viết đầu tiên vào sổ cảm tưởng nhé. Trang đầu tiên có thủ bút, chữ ký của nhà thơ sẽ là một kỷ niệm, một món quà quý đối với tớ và công chúng yêu hội họa.

Rồn Rảng cũng thấy vui lòng, vì dù sao bỏ tiền ra mua bia và đồ nhậu cũng không đến nỗi đem tiền đổ sông đổ biển. Nhờ bia của Rồn Rảng nên phòng tranh nhộn nhịp hẳn lên, người ta đến xem tranh thì ít mà đến để nhậu thì nhiều. Bia được đặt tại góc phòng, mạnh ai nấy uống. Uống không chừa cạn. Uống xong rồi ăn. Ăn xong rồi tán tỉnh với nhau. Câu đầu tiên, khen nữ họa sĩ đẹp và câu thứ hai, khen tranh đẹp. Những bức tranh mang tên “*Bóng chiều siêu thực*” hoặc “*Ý thức màu đen*” hoặc “*Giấc ngủ của tưởng tượng*”, v.v... dù không hiểu Mộng Nổ muốn trình bày điều gì nhưng ai nấy đều khen. Không lẽ chê? Khi bước vào phòng tranh mà anh chê hoặc tỏ ý không hiểu, thiên hạ sẽ cho anh dốt. Vậy anh hãy khen đi! Khen có chết ai đâu? Ý thức được như vậy, mọi người đều ca ngợi phòng tranh của Mộng Nổ bằng hàng hàng châu ngọc trong sổ ghi cảm tưởng. Thế nhưng, tranh có bán được hay không là chuyện khác. Đã từng đi dự những phòng tranh như thế này nên Rền Vang thấy chán như ăn cơm nhão nhệ! Y nói:

- Mình về thôi ông Rồn Rảng ạ!

Y vừa nói xong, ông Phó chủ tịch Hội Mỹ miều đã đến bên y và hỏi nhỏ:

- Lâu quá mới gặp nhà báo đó nghen! Có gì vui không? Ông về viết cho một bài giới thiệu cho phòng tranh này nhé! Nè ông Rền Vang dường như ít bia quá phải không?

Rền Vang trả lời:

- Vâng, ít bia quá! Lần sau tổ chức thế này thì ma nó đến.

Ông Phó chủ tịch Hội cười ha hả:

- Đúng! Ông nói đúng lắm.

Nói xong ông ta khật khưỡng đi đến những nơi khác xem tranh và bình phẩm những nét đẹp trong tranh Mộng Nổ. Rền Vang cầm tay kéo Rồn Rảng ra khỏi phòng bằng nét mặt hằm hằm của sự bức bối. Nhưng ra đến cửa, bỗng nhiên Rền Vang reo lên mừng rỡ:

- Ủa! Anh Tư Lưỡi, anh cũng đến xem tranh à?

Y khúm núm sẵn đón người mới bước vào. Người đó là ông Phó chủ tịch Hội Văn vẻ - người đã ký quyết định cho y vào Hội để y có tấm thẻ hội đang nằm chình ình trong túi áo. Y vồn vã:

- Thưa anh Tư Lưỡi, dạo này thấy anh trẻ, khỏe, hồng hào em mừng quá! Lạy trời vẫn cho anh nhiều sức khỏe để lãnh đạo Hội chúng ta ngày càng tiến bộ và giặt nhiều giải thưởng văn hóa nghệ thuật của Trung ương.

Ông Tư Lưỡi gật gù:

- Cám ơn chú mày! Phòng tranh chắc là nhiều tranh đẹp lắm héng?

Rền Vàng cung kính:

- Dạ, phòng tranh của Mộng Nở là phải đẹp rồi anh Tư ạ. Em xem tranh có cảm giác như họa sĩ đang lao vào một cuộc chơi đầy công phu và đang lướt về một hành trình vô tận. Bằng tri thức thẩm mỹ, bằng ánh sáng của tưởng tượng và bằng trái tim cô đơn nên...

Ông Tư Lưỡi cắt ngang:

- Được! Mày viết một bài cho phòng tranh này nghen! Phải ưu ái với tác giả trẻ chứ. Ông Chủ tịch Hội mỹ thuật đã gửi gắm tao rồi. Viết một bài dài nghen chú mày!

Rền Vàng sung sướng vì lời dặn dò ấy, y gãi đầu:

- Vâng lệnh của anh Tư. Mời anh đi nhậu với bọn em nghen?

- Đi với mày hay thêm ai nữa?

Rền Vàng đáp:

- Dạ, có thêm nhà thơ Rồn Rảng nữa.

Ông Tư reo lên:

- Đâu? Đâu? Nó đâu?

Nhà thơ vội vàng chìa bàn tay ra:

- Em xin chào anh Tư Lưỡi và hân hạnh được làm quen với anh.

Ông Tư thân mật vỗ vai nhà thơ của tuổi mới lớn:

- Chú là Rồn Rảng à? Trong những tác giả trẻ hiện nay, Hội rất để ý đến chú. Với tư cách là một trong những người lãnh đạo Hội, tao đã đọc nhiều thơ của chú mày rồi. Sao chưa làm đơn xin vào Hội? Nghe đâu chú mày làm giám đốc công ty mai táng phải không?

Rồn Rảng gật đầu lễ phép:

- Dạ! Đúng ạ!

- Tốt lắm! Chiều nay mày chở lên nhà tao vài cái hòm nhé!

Rồn Rảng kinh ngạc:

- Nhà anh Tư có người chết à? Em xin thành thật chia buồn.

Ông Tư cắt ngang:

- Đừng có trù ẻo mày! Tao xin vài cái hòm để dự trữ mày ạ! Chú mày có thơ phổ nhạc như vậy là có triển vọng lắm đó nghe. Tao chúc mừng chú mày.

Rồn Rảng sung sướng đến độ hai con mắt tròn mắt như mắt lợn luộc:

- Dạ, ngày mai em nộp đơn xin vào Hội nghe anh Tư?

- Được thôi. Nhưng chú mày có tác phẩm in chưa? Điều lệ của Hội là người đó phải có hộ khẩu, có tác phẩm xuất bản. Đơn giản thôi. Chú mày cứ hỏi thêm Rền Vàng về thể lệ nhé! Thôi, tao vào phòng tranh đây. Đi nhậu để dịp khác. Chú mày phải trở thành nhà văn

đấy! Phải được Hội cấp thẻ nhà văn thì mới có uy tín trong công chúng. Mà này, nhớ chớ lên nhà tao vài cái hòm nhé!

Nói xong, ông Tư quay lưng đi thẳng. Rền Vang bóp chặt tay Rồn Rảng:

- Moa nói thật nhé. Số ông là số đỏ. Ông được anh Tư Lưỡi nói vậy là hên lắm đó. Sướng nhé!

Bước ra khỏi phòng tranh, tâm hồn của nhà thơ vốn nhạy cảm nên hẳn hưng phấn tột độ:

- Phải thành nhà văn! Phải thành nhà văn! Rồn Rảng này phải trở thành nhà văn!

Khi hai người ngồi trong quán bia với những món đặc sản, bia rót tràn trề, Rồn Rảng nói:

- Anh Tư đã nói rồi, em là một tác giả trẻ đầy triển vọng. Ngoài nhiệm vụ làm thi sĩ, em bây giờ phải trở thành nhà văn. Danh tiếng ấy vừa có lợi cho em nhưng cũng có lợi cho anh nữa.

Rền Vang ngạc nhiên:

- Tại sao vậy?

Nhà thơ đáp:

- Em thành nhà văn, điều đó cũng sẽ làm rạng rỡ thêm danh tiếng của anh. Không lẽ, trên băng vải quảng cáo lại ghi Rồn Rảng - thi sĩ của tuổi mới lớn? Thi sĩ xưa nay đâu có biết viết văn. Thiên hạ sẽ cho rằng mình xạo! Chính vì vậy trăm sự nhờ anh, anh hãy cho em thành nhà văn! Nhà văn đứng chung với nhà báo, nhà văn viết kịch bản phim là hợp lý nhất! Có đúng vậy không, thưa anh?

Rền Vang mặc dù chưa say nhưng càng nghe Rồn Rảng nói, càng thấy ngứa con ráy. Đúng là người không học như ngọc không mài, nói năng gì mà như khướu bách thanh vậy? Rền Vang bèn rút lấy một miếng thuốc gắn lên môi, quẹt lửa đốt cháy, khói thuốc bay tỏa ra,

gương mặt của y trầm ngâm như bà đầm đi chợ. Mãi đến vài phút sau, y mới mở miệng mà rằng:

- Khá lắm! Ý kiến của ông khá lắm! Moa có lời khen...

Không đợi cho Rền Vang nói hết câu, nhà thơ đã toác mồm lên một cách hùng dũng như tướng quân tả xung hữu đột giữa sa trường:

- Bia đâu! Cho thêm nữa thùng! Bia đâu! Bia đâu!

Hắn quang quác cái mồm như nhà sắp cháy, ấy là những lúc mà hắn đang vui, đang mừng. Rền Vang vẫn trầm tĩnh và nghiêm nét mặt:

- Ông có tiền không mà muốn trở thành nhà văn?

Rồn Rảng tưởng nghe nhầm. Cái mặt hắn ngây ngô như gà mờ, lò đờ như đom đóm đực. Hắn lắp bắp:

- Phải cần có tiền à?

Rền Vang cười khẩy:

- Không có bột, đừng mong gột nên hồ.

Rồn Rảng ngồi điếng người. Thấy đàn em ngây ngô như chúa Tàu nghe kèn, Rền Vang nói nhỏ nhẹ:

- Ý kiến của ông ra sao?

Rồn Rảng lễ phép:

- Tiền để làm gì, thưa anh? Em vẫn chưa hiểu.

Rền Vang cười ruồi:

- Rồi ông sẽ hiểu. Tôi hỏi nhé, ông đã có tác phẩm chưa mà đòi trở thành nhà văn?

Rồn Rảng gãi đầu:

- Chưa. Nhưng, nhưng có thể anh viết một hai cuốn truyện gì đó rồi anh cho em đứng tên chung?

Rồn Vang đập bàn, cười lên như phá:

- Ha ha! Ông đúng là thi sĩ, ông mơ mộng một cách đáng yêu, ông là người ru với gió, mơ theo trăng và vờ vẩn cùng mây, ông ngây thơ lắm! Moa nói thật nhé! Tội đêch gì phải hì hục viết văn. Nếu muốn thành nhà văn, ông cứ lấy sách đã in trước giải phóng đem đổi tên nhân vật, đổi một vài chi tiết rồi đem in, ông cứ ký tên ông, ai biết nào? Thời buổi này hiếm gì thằng đã trở thành nhà văn nhờ cái trò thưởng văn chương của người khác. Hơn cả thế nữa, những “tác phẩm” này còn được dựng thành phim nữa đấy! Nhưng tất cả cái trò khỉ này, ông cũng phải bỏ tiền ra thì mới có sách xuất bản chứ! Hiểu chưa? Còn nếu moa viết, sau đó cho ông đứng tên tác giả thì ít ra ông cũng phải trả thù lao cho moa chứ! Vậy đó, tính đường nào cũng phải tốn tiền cả. Nén bạc đâm toạc tờ giấy. Phải có tiền hời ông nhà thơ của tuổi mới lớn ạ!

Nghe đàn anh tuôn ra những câu chữ như muối xát vào mặt, Rồn Rảng ngồi thộn mặt gật gà gật gù:

- Vâng, phải có tiền! Tiền là tiên là phật, là sức bật ông già, là cái đà danh vọng, là cái lọng che thân, là cái cân tuổi trẻ, là sức khỏe mọi người, là nụ cười nhân loại... Vâng, phải có tiền!

Mở mồm mở mép nói những câu đầy tính thực dụng, cũng là lúc trong đầu của Rồn Rảng nghĩ đến cái tủ sắt của vợ. Ấy là cái tủ mà vợ của hắn đựng tiền. Trên đời này, một khi nhà thơ ăn cắp tiền của vợ để làm văn học nghệ thuật thì có gì là xấu? Chẳng có gì xấu cả. Chỉ xấu là khi anh ăn cắp tiền của tập thể để đem về cung phụng cho vợ anh mà thôi. Đồng tiền chỉ là phương tiện chứ không phải mục đích. Rồn Rảng gật gà gật gường:

- Dù phải bán đồ bán tháo một trăm cái hòm để có tiền phục vụ cho nghệ thuật, Rồn Rảng này cũng sẵn sàng, miễn sao Rồn Rảng phải

trở thành nhà văn!

Nghe vậy, Rền Vang nốc cạn ly bia một cách khoái chí rồi phát biểu:

- Không cần phải hăng tiết vịt như vậy đâu ông ạ! Bây giờ moa đố ông nhé! Moa thách ông trả lời đúng, nếu đúng, moa sẵn sàng chiêu đãi ông một chầu bia ôm ngay lập tức. Này nhé, đố ông thi sĩ nghen, không cần nặn óc ra để viết văn, không cần đi ăn cắp văn để in lại, không cần có tác phẩm xuất bản thế nhưng bằng cách nào mà ông vẫn trở thành nhà văn lừng danh? Nào trả lời đi!

Chà câu hỏi này khó quá! Không có sách xuất bản mà cũng được gọi là nhà văn? Rền Vang nhắc lại:

- Moa sẽ bày cho ông nghệ thuật trở thành nhà văn, dù ông không hề viết, chưa viết một dòng chữ nào cả. Ông có biết chiêu gì không? Trả lời đi! Nếu ông trả lời đúng, một chầu bia ôm sẵn sàng mời ông!

Nhà thơ của chúng ta đang bóp đầu suy nghĩ, hấn nung nấu tâm can vò võ trán để tìm câu trả lời. Chà khó quá! Trời ơi là trời! Lúc bấy giờ, không gian không có một ngọn gió thổi qua, thời gian như ngưng đọng lại và nhà thơ của tuổi mới lớn đang điên đầu tìm câu trả lời. Mãi đến năm phút mười bảy giây, hấn mới buông một câu mệt mỏi:

- Thua!

Rền Vang bật cười ha hả:

- Thua rồi phải không?

- Vâng, thua!

Nhà báo chuyên viết chống tiêu cực ưỡn ngực ra mà rằng:

- Dễ ợt! Ông sẽ trở thành nhà văn nếu ông thực hiện nghiêm túc những kế hoạch như thế này.

Rền Vang chưa nói hết câu thì từ phía ngoài quán có người hót ha hót hải chạy huỳnh huých vào:

- Ông Rền Vang! Tôi đang cần đến ông.

Rền Vang và Rồn Rảng phải dừng lại câu chuyện, người vừa xuất hiện chính là vị Tiến sĩ Y khoa đáng kính tên là Robert Tạch. Rền Vang điềm tĩnh bảo:

- Nè! Làm gì mà ông láo nháo như cháo trộn với cơm vậy? Làm gì mà lật đật như ma vật ông vãi? Cứ ngồi xuống đây! Uống một ly rồi nói nghe chơi!

Sau khi nốc cạn ly bia, gã mới mở miệng:

- Từ khi con mẹ hôm trước đến mỹ viện của tôi...

Rồn Rảng vội xía vào:

- Đến để xin cầu hôn với ông à?

Robert Tạch đang cúi lại cúi hơn:

- Ngu! Cầu hôn cái chó gì! Xui bỏ mẹ!

Rền Vang vẫn tỉnh bơ:

- Xui gì vậy?

- Thì cái vĩa con mẹ đó nặng quá làm mỹ viện của tôi ế ẩm không có mống khách nào.

Nghe nói vậy, mọi người đều bật cười khanh khách. Rồn Rảng nói:

- Ông là người có quốc tịch Mỹ mà còn mê tín nữa sao?

Robert Tạch không thèm trả lời câu hỏi đó mà gương mặt sụ xuống trông buồn thảm như bánh tráng bị nhúng nước. Rền Vang hỏi:

- Vậy ông muốn gì hỏi ông Robert Tạch?

Gã Tiến sĩ Y khoa đáng kính trầm ngâm:

- Tôi muốn tổ chức một cuộc thi gì đó, chẳng hạn, thi hoa hậu. Nói thi hoa hậu thì nghe lớn lối, đao to búa lớn quá! Đại khái là cuộc thi tuyển chọn người đẹp cho mỹ viện Dậy Thì. Ông Rền Vang, ông có ủng hộ tôi không?

Thoáng nghe qua như vậy, bằng phẩm chất của một nhà báo đức độ thì y đã hiểu ngay. Y hiểu Robert Tạch muốn cái gì khi tổ chức cuộc thi này. Nhưng y không trả lời ngay, y đang suy nghĩ mình sẽ có lợi lộc gì nếu tham gia cùng Robert Tạch. Chỉ riêng Rồn Rảng, hẳn nghe nói đến người đẹp thì cười tít mắt lại. Những dòng suy tư đang chạy trong óc Rền Vang như một dòng điện cực mạnh, bỗng lóe sáng lên:

- Khà! Khà! Đời, thế mà vui! Không ngờ tư tưởng lớn lại gặp nhau. Moa cũng đang suy nghĩ tương tự ông. Chuyện của chúng ta là chuyện của nhân loại. Moa rất khoái ông, ông Robert Tạch ạ! Có đúng vậy không Rồn Rảng?

Bị hỏi một cách đột ngột như thế, nhà thơ của lứa tuổi áo trắng ngớ người ra:

- Vâng, chuyện của chúng ta là chuyện của nhân loại, chuyện của loài người. Em bao giờ cũng đứng về phía của anh.

Dù trả lời ngon lành như vậy, nhưng thực chất Rồn Rảng chẳng hiểu gì ráo. Những ly bia lại được cụng vào với nhau. Họ ngửa cổ uống ừng ực. Men đắng vọt lên óc. Trong óc Robert Tạch đang nghĩ đến cảnh thi tuyển người đẹp, điều đó sẽ quảng cáo rầm rộ cho mỹ viện Dậy Thì đang vắng tanh như chùa bà Đanh. Trong óc Rền Vang đang nghĩ đến món tiền mà mình sẽ nhận được hợp pháp từ tay Robert Tạch và Rồn Rảng. Còn Rồn Rảng đang tư tưởng đến những người đẹp. Lúc bấy giờ ai nấy cũng đều ngà ngà say và trời đã sụp tối. Đường phố đã lên đèn. Phố xá lộng lẫy như một bà

hoàng. Xe cộ phóng tấp nập, chạy ồn ào nhưng vẫn không át được tiếng nói như dao chém đá của Rền Vang:

- Đúng vậy! Chúng ta sẽ thi tuyển diễn viên điện ảnh. Nhưng ngu gì chúng ta tuyên bố như vậy. Hội Điện ảnh sẽ không đồng ý vì chúng ta không đủ tư cách pháp nhân để làm điều đó. Vậy chúng ta tổ chức bằng cách nào? Bằng cách nào? Bằng cách nào hỏi nhà thơ Rồn Rảng?

Rền Vang hưng phấn túm lấy áo nhà thơ mà gằn lên. Rồn Rảng xanh mặt ú ớ:

- Dạ, từ từ để em trả lời.

Rền Vang vẫn không buông tha:

- Không được từ từ. Trả lời ngay. Mưu thầy chước thợ. Bằng cách nào hỏi ông nhà thơ?

Rồn Rảng lúng túng như gà mắc tóc:

- Tùy anh! Sao anh không hỏi ông Robert Tạch thử coi! Ý kiến của em bao giờ cũng trùng với suy nghĩ của anh.

Rền Vang òa lên cười một cách sảng khoái:

- Khá lắm! Ông ăn nói có duyên lắm. Moa có lời khen ông.

Nói xong, y quay sang Tiến sĩ Y khoa Robert Tạch mà lù rù như chuột chù phải khói:

- Đúng vậy không ạ! Kế hoạch của ông là rất đúng, nhưng chúng ta phải động não thực hiện cho phù hợp với kinh tế thị trường. Khi ông cần moa ủng hộ kế hoạch của ông, ngược lại moa cũng đang cần sự hợp tác của ông. Chúng ta sẽ là những người tiên phong trong việc bỏ vốn ra để làm phim.

Robert Tạch ngớ người ra:

- Phim phỏng gì ở đây?

Rền Vang cười lớn:

- Đầu óc ông mù mị quá vậy. Bộ ông không nhớ bộ phim *Oản tù tình* mà ông đã đọc kịch bản và khen nức nở. Nhớ không nào? Vậy đó, chúng ta sẽ làm một công hai chuyện. Bán một mũi tên mà chết hai con chim. Có nghĩa là thẩm mỹ viện của ông phải ngay lập tức đăng báo cần tuyển thêm nữ nhân viên: Đẹp, trẻ, tốt nghiệp lớp mười hai, chưa chồng. Sau đó, những người trúng tuyển này thay vì làm việc ở mỹ viện của ông thì chúng ta sẽ thuyết phục họ đi đóng phim *Oản tù tình*! Nhất cử lưỡng tiện. Đúng không?

Robert Tạch lắng nghe những lời vàng ngọc ấy mà gật gù:

- Đồng ý với ông. Nhưng liệu những người đẹp này có chịu đi đóng phim không? Ông làm sao thì làm miễn sao mỹ viện của tôi được đông khách là ngon rồi.

Rền Vang cười sáng sặc:

- Ông cứ tin ở ma, bất cứ thời nào thì người phụ nữ cũng đều có nguyện vọng: Được phô bày vẻ đẹp của thân thể họ, hơn thế nữa, họ còn muốn vẻ đẹp ấy được hàng ngàn người biết đến để chiêm ngưỡng và thán phục. Được đóng phim, được xuất hiện trên màn ảnh đang là ước mơ cháy bỏng của hàng ngàn, hàng triệu phụ nữ thời đại này. Được chứ, ông Tiến sĩ Y khoa?

Không đợi Robert Tạch trả lời, Rền Vang nói nhỏ với Rồn Rảng:

- Đây là một dịp tốt để quảng cáo cho mỹ viện của Robert Tạch, nhưng ngược lại, đây cũng là nguồn diễn viên của bộ phim *Oản tù tình*. Chúng ta không sợ thiếu diễn viên đâu! Việc làm của chúng ta có một sứ mệnh vinh quang là tìm ra diễn viên tài năng đóng góp cho nền điện ảnh nước nhà.

Nghe đàn anh nói như rồng leo, nhà thơ cắc kè sung sướng lắm, hẳn cao hứng cầm ly bia uống ừng ực rồi í éo lắm nhảm. Nói gì thì

nói, cứ bàn đến chuyện làm phim là Rồn Rảng càng nghĩ đến ngày bộ phim được chiếu rộng rãi và hẳn sẽ nổi tiếng. Ai không ham sự nổi tiếng hời hợt? Tim hẳn đập nhún nhảy điệu Tango, hẳn không ngờ đầu óc của Rền Vang sao lại thông minh đến thế. Do đó, vốn nhạy cảm với thi ca mà đang kiếm sống bằng nghề làm hòm nên trong tim hẳn bỗng lóe lên một tia lửa. Ấy là tia lửa xuất phát từ lòng khâm phục đàn anh Rền Vang. Bỗng nhiên, nhà thơ đứng phất dậy rồi hẳn từ từ cúi khom người trước Rền Vang mà vái ba vái:

- Em khâm phục anh. Cho em lạy anh ba lạy. Không ngờ anh tuyệt vời quá! Anh ơi là anh.

Hắn sà vào người Rền Vang mà kêu lên sung sướng. Rền Vang và Robert Tạch cùng kinh ngạc trước thái độ kỳ quặc của Rồn Rảng. Một phần vì quá say, một phần vì cảm hứng thi ca đang dâng cao tột độ nên Rồn Rảng mới có thái độ lạ lùng như thế. Nhưng lạ lùng hơn là thân hình của nhà thơ đã xiên xiên xẹo xẹo và ngã luôn xuống đất. Hắn nằm thõng thượt ra, còn cái đầu chứa đựng toàn thơ lại ngoặc về một phía, cái miệng bắt đầu nôn ọe tung tóe! Hắn đã say. Robert Tạch nháy mắt với Rền Vang:

- Làm sao bây giờ ông?

Rền Vang đáp:

- Có gì đâu? Cứ để hắn nằm đó. Uống nữa không? Bia còn nhiều quá!

Tiến sĩ Y khoa lắc đầu:

- Thôi để dịp khác.

Rền Vang đứng lên và hùng dũng hét:

- Chủ quán đâu? Tính tiền!

Y móc hết tiền trong túi quần Rồn Rảng để trả tiền bia, còn lại một mớ tiền, y nhét vào quần mình một cách cẩn thận. Trong khi đó,

Robert Tạch chạy ra khỏi quán kê chiếc xích lô đưa nhà thơ về nhà. Nằm trên chiếc xích lô cà rịch cà tang, gió thổi hiu hiu mát cả người, Rồn Rảng sực tỉnh mà không biết mình đang ở đâu, hấn ngoác mồm ra gào lên như Thiên Lô lúc được Hằng Nga liếc mắt đưa tình: *“Em về ôi em về! Em về chách chách chùm em về! Ôi! Ôi! Em về chách chách chùm tan trường chách chách chùm...”*. Đờ, thế mà vui.

Chương mười

Mạnh vì gạo, bạo vì tiền

Mấy kỳ quảng cáo: Danh liền nổi danh!

Sinh hoạt nghệ thuật lâu nay vốn là mảnh đất phì nhiêu và màu mỡ - nó đậm đặc phù sa từ sông Cửu Long chín khúc đến sông Hồng Hà nước đỏ đã được bồi đắp qua năm tháng. Do đó, bất cứ hạt giống nào thả xuống cũng nảy mầm và mọc lên cây. Cây khỏe mạnh lẫn cây èo uột mọc lẫn lộn với nhau. Dù rút ruột ra mà viết hay ăn cắp văn của người khác mà ký tên mình, những tác phẩm ấy ném ra đời cũng không gây được một tiếng vang nào cả. Thiên hạ không hề quan tâm đến những tác phẩm đó, đây là thời đại của nhiều loại hình thông tin đại chúng khác như video, truyền hình... đang chiếm lĩnh. Trong tình hình đáng buồn như thế, nhà thơ Rồn Rảng vẫn quyết chí phải trở thành nhà văn! Muốn thành nhà văn phải có tác phẩm được in. Muốn có tác phẩm để in thì phải viết, nếu không viết được thì phải làm gì? Rồn Rảng thừa sức biết.

Sau buổi nhậu trở về nhà trên xe xích lô, ngay sáng hôm sau, nhà thơ đã tìm đến Rền Vang. Hấn không quên cầm thêm tiền. Thế nhưng, khi nhận tiền xong, Rền Vang vẫn hỏi một câu trích thượng:

- Không cần có tác phẩm xuất bản nhưng ông vẫn trở thành nhà văn. Oách chưa? Moa đó ông bằng cách nào? Nếu ông nói đúng, moa sẵn sàng tôn ông làm sư phụ. Trả lời đi hỡi thi sĩ của những vần thơ làm ngất ngây hàng triệu triệu con người!

Nhà thơ của chúng ta vốn là người khiêm tốn, nay càng khiêm tốn hơn:

- Em chịu thua! Tùy anh à! Nếu anh làm được, em không ngại gì mà không đãi anh một chầu nhậu để thỏa lòng kính phục.

Rền Vang đáp:

- Thôi được. Mọi việc ông cứ để moa lo liệu nhé!

Không rõ Rền Vang lo liệu như thế nào, chỉ vài ngày sau lập tức trên các báo, ở trang quảng cáo, bên cạnh mục rao vặt bán xe, bán nhà, bán thuốc lá, bán thuốc trị bệnh giang mai, bệnh lậu, bên cạnh các bố cáo thành lập doanh nghiệp nhà nước, bên cạnh mục tìm việc, tìm trẻ lạc, v.v... người ta thấy có đăng những dòng quảng cáo - được đóng khung một cách chu đáo như sau: *“TÌM SÁCH. Cần tìm các tựa sách đã phát hành trước đây: Tình thơm như thuốc súng; Nhẫn cưới đêm tân hôn; Suy tư sâu mắt lệ; Buồn lên cơn dài; Bơ vơ ngày vu quy. Quý vị nào còn giữ được xin liên hệ nhà thơ Rồn Rảng kiêm chủ nhân công ty mai táng Thiên Thu ở đường X, quận Y. Tác giả xin được mua lại với cao ngất trời và kèm theo quà của công ty mai táng nhằm thay lời hậu tạ”*. Dòng chữ quảng cáo ấy đã làm Rồn Rảng sượng rên người. Từ đây thiên hạ còn biết thêm một tài năng nữa của nhà thơ. Ngay cả vợ của Rồn Rảng, dù không hề quan tâm đến việc viết lách của chồng nhưng khi đọc được những dòng chữ ấy, ghi tên chồng mình và địa chỉ của nhà mình thì cũng cầm tờ báo đi khoe khắp xóm. Những người đến mua hòm, bây giờ cũng nhìn Rồn Rảng với một con mắt nể nang, kính trọng hơn và ái mộ hơn. Rền Vang đúng là một con người thông minh. Chỉ cần một số tiền của Rồn Rảng thì trong thời gian rất ngắn đã đưa Rồn Rảng lên hàng những nhà văn, mà nhà văn từng viết nhiều tác phẩm, vậy mới đọc địa chỉ! Những tựa sách ấy, nếu có con một sách cỡ lão làng ở Thư viện Quốc gia hoặc Cục Lưu trữ Quốc gia có tìm mỗi mắt cũng không thể tìm thấy nó. Đừng có tin con ạ! Tất cả tựa sách ấy đều nằm trong đầu của nhà báo Rền Vang mà thôi, y đã bịa ra. Cho đăng báo để Rồn Rảng trở thành nhà văn thì y kiếm được hai mươi phần trăm tiền hoa hồng. Hai bên cùng có lợi! Mua danh ba vạn, vậy mà chưa cần đến ba vạn, Rồn Rảng cũng đã có danh rồi.

Rẻ chán!

Bên cạnh cái quảng cáo độc đáo ấy, nếu liếc qua trang quảng cáo khác để đọc nữa, đọc một cách cẩn thận không bỏ sót một chữ nào, chúng ta sẽ thấy thêm một mẫu quảng cáo như sau: *“Thẩm mỹ viện Dậy Thì thuộc công ty Luky ở địa chỉ X do Tiến sĩ Y khoa Robert*

Tạch phụ trách đang cần tuyển thêm nhân viên nữ, trẻ đẹp, có trình độ văn hóa. Sau khi trúng tuyển sẽ được chọn làm việc tại mỹ viện, đặc biệt, những ai đạt điểm tối đa sẽ được nhóm làm phim Oản tù tình chọn làm diễn viên. Đơn xin dự thi tuyển gồm có: Lý lịch bản thân có xác nhận của ủy ban nhân dân phường, văn bằng tốt nghiệp phổ thông. Ngoài ra nếu có giấy chứng nhận Gia đình đạt chuẩn văn hóa mới cũng nên gửi kèm theo để được tính điểm ưu tiên". Cũng như quảng cáo tìm sách, cái quảng cáo này, mỗi lần in, Rền Vang cũng bỏ túi được hai mươi phần trăm hoa hồng.

Từ ngày đăng quảng cáo nhặng nhít trên báo chí thì thư từ tấp nập gửi đến Thẩm mỹ viện Dậy Thì. Đàn bà, con gái đang thất nghiệp cần có tiền để ăn diện, nhưng không đủ can đảm đi bán bia ôm hoặc đứng đường bán cái trình tiết hoặc đang nuôi mộng trở thành diễn viên điện ảnh, v.v... thì đây là một cơ hội tốt cho họ. Nói theo sách *Minh Tâm Bửu Giám*, thời gian thấm thoát trôi qua, như ngựa chạy tên bay nên chẳng mấy chốc đã đến ngày thi tuyển chọn nhân viên của một mỹ viện tầm cỡ.

Trong những ngày này, Rồn Rảng cũng bận rộn lắm. Nếu một ứng cử viên sáng giá trước khi ra tranh cử vào ban trật tự trị an của tổ dân phố, họ thường đi vận động, mua chuộc, hứa hẹn với cử tri - thì Rồn Rảng cũng vậy. Hấn cũng vận động, mua chuộc hơn thế nữa, hấn năn nỉ thậm chí còn hăm dọa... vợ mình! Ấy là những lúc Rồn Rảng mời vợ mình đi tham dự buổi thi tuyển của thẩm mỹ viện Dậy Thì. Không mời vợ đi sao được? Một miếng giữa làng bằng một sàng xó bếp. Vợ ơi là vợ! Em phải đi dự buổi thi tuyển này với tư cách một khán giả bình thường - để xem nét đẹp của thí sinh và nhất là để xem anh đang ngồi chễm chệ trong Ban giám khảo! Oai quá phải không em? Nhưng trời ạ! Trò đời khỉ là thế. Khi chồng xuống nước năn nỉ vợ thì vợ sẵn sàng bày tỏ thái độ kهن kiệu ngay. Đêm nay, nằm với vợ trong chăn êm nệm ấm và được vợ ngoác mồm ra hát bài *Tan trường*. Rồn Rảng sượng đê mê. Hấn thì thào:

- Em ạ! Anh không ngờ giọng hát của em ngày càng nồng nàn, âm cúng và quyến rũ quá! Nếu xuất hiện trên sân khấu, em sẽ trở nên

nổi danh như M.T, B.Y, P.T, H.T.L... Chà! Tuyệt quá. Chồng là thi sĩ, còn vợ là ca sĩ. Thử hỏi có đôi uyên ương nào hạnh phúc hơn?

Vợ Rồn Rảng ríu mắt chán ngán:

- Em không thèm trở thành ca sĩ. Thời này ca sĩ lên sân khấu thường mặc váy ngắn để khoe đùi. Còn chân cẳng em đầy ghẻ ruồi thì khoe cái gì bây giờ?

Nhà thơ vuốt tóc vợ:

- Em khờ lắm. Em lên sân khấu thì em mặc áo dài chứ. Áo dài đang là mô-đen, là về nguồn đấy em ạ! Đồng ý không nào cưng?

Nghe giọng chồng dịu dàng như thế, ả khinh khỉnh:

- Em chả thèm thành ca sĩ. Lãi nhải hoài. Ngủ đi!

Nghe vợ nói một câu xuôi xị nảo nề, Rồn Rảng cáu:

- Ngủ thì ngủ chứ làm gì mà hét lớn tiếng vậy?

Vợ Rồn Rảng xoay lưng vào tường, và mắt nhắm tít lại, không thèm trả lời Rồn Rảng. Thái độ kỳ quặc của vợ đã làm nhà thơ muốn nổi giận, nhưng không, tự hấn vuốt giận. Hấn nằm sấp xuống giường để làm thơ. Trước hết phải làm bài thơ nhan đề "*Kính tặng vợ*". Phải có bài thơ này, mới thuyết phục được vợ những chuyện khác.

Những chuyện khác còn quan trọng hơn nhiều. Hấp dẫn hơn nhiều. Thế là nhà thơ hùng hục cày ngòi bút trên trang giấy, viết, viết, tẩy, xóa, viết... Thời gian chậm rãi trôi qua. Đến một tiếng đồng hồ sau, bài thơ hoàn thành. Rồn Rảng khẽ khàng đập tay vào lưng vợ:

- Em ạ! Anh là một người chồng chưa hề bị vợ cấm sừng. Do đó, anh là người hạnh phúc nhất. Sự hạnh phúc đã đem đến cảm hứng cho anh. Đêm nay, anh sáng tác bài thơ này để kính tặng em. Em ơi là em! Anh đọc cho em nghe nhé!

Vợ Rồn Rảng bực mình quá đỗi. Không bực mình sao được, khi đang ngon giấc lại bị gọi dậy để nghe thơ! Sao điên quá vậy hở

chồng? Ắ cần nhần:

- Anh lúc nào cũng thơ với thẩn. Làm tiền không ra, chỉ biết tiêu tiền như phá! Vậy không biết nhục mà cứ làm thơ với thẩn.

Rồn Rảng vẫn ôn tồn:

- Người ta cần bánh mì để ăn, nhưng một khi có thơ thì bánh mì sẽ ngon hơn. Anh đọc cho em nghe nhé!

Không cần vợ có đồng ý hay không, Rồn Rảng vội uốn cong lưỡi để đẩy ra tiếng nói. Âm điệu bài thơ ào ào như thác, như mưa, như gió đã cuốn ả trôi lên đên trên dòng thi ca hiện đại. Ắ bưng mắt. Xúc động. Không ngờ chồng mình lại trung thành với mình đến vậy. Ắ nức nở khi nghe những dòng thơ:

Vợ với chồng như lông với cánh

Cánh không lông dù mạnh cũng khó bay

Thương cha thương mẹ thương ai

Không bằng thương vợ vòng tay nói rằng:

Rồn Rảng sẽ nói gì vậy? Ắ lắng tai nghe những lời ngon ngọt của chồng rót vào tai:

- Thế này em nhé! Anh đã là người của đám đông, của sự nổi tiếng. Tóm lại, anh đã là văn nghệ sĩ thì em phải trở thành ca sĩ hoặc diễn viên điện ảnh. Có như vậy mới môn đăng hộ đối, như chim liền cánh, cây liền cành và mới xứng đáng vợ của nhà thơ Rồn Rảng, em ạ!

Ủa? Rồn Rảng đâu có say mà nói như thằng say rượu vậy? Không! Đó là những lời phát biểu rất chân thành trong lúc hấn quá xúc động. Nghe vậy, ả hỏi lại:

- Vậy em phải làm gì bây giờ?

Nhà thơ đáp:

- Trước hết em phải đi xem cuộc thi tuyển chọn nhân viên của Thẩm mỹ viện Dậy Thì. Em phải đi!

- Tại sao phải đi?

Hỏi gì mà ngu quá vậy, nhưng Rồn Rảng vẫn điềm đạm:

- Thưa em, vì qua cuộc thi tuyển này, chúng ta sẽ chọn ra những cô gái đẹp nhất để cho đóng phim *Oản tù tình*.

Ả vẫn không hiểu:

- Vậy có gì liên quan đến em đâu?

Rồn Rảng giải thích:

- Em nói gì kỳ quặc vậy? Sao không liên quan chứ? Trong phim này em sẽ là nữ diễn viên chính.

Ả suýt ngất xỉu:

- Em là diễn viên chính của bộ phim này à?

Rồn Rảng mỉm cười hết sức độ lượng:

- Vâng, đúng vậy.

Ả lác đầu kinh ngạc:

- Em không hiểu gì cả. Em suốt ngày ở trong bếp, có bao giờ xuất hiện trên sân khấu đâu mà người ta lại mời em đóng vai chính?

Nhà thơ bèn ngồi bật dậy, đốt điếu thuốc và hít một hơi thật sâu vào lồng ngực:

- Mình bỏ tiền ra làm phim thì mình có quyền em ạ. Anh là tác giả viết kịch bản, em bỏ tiền ra làm phim thì em phải đóng vai chính

chứ! Hiểu chứ thưa nữ hoàng của tôi?

Thoáng nghe chồng nói đến tiền, ả đã rú lên:

- Bỏ tiền nhà để làm phim à? Đồ điên! Ai làm gì thì làm chứ tôi thì một cắc, một xu, một hào cũng không bỏ ra. Thôi, im ngay cái giọng xấc xược đó nghe chưa?

Rồn Rảng liền mở miệng:

- Nhưng...

Ả quát:

- Im ngay. Không nhưng với nhị gì cả. Im ngay!

Nghe giọng đằng đằng sát khí ấy, Rồn Rảng vội xuống nước vuốt ve, năn nỉ. Vô ích. Ả vẫn trơ như đá, vững như đồng. Những lời lẽ của nhà thơ dù có hoa cỏ, có chim bướm, có mộng mơ, có nũng nịu, có vần điệu bay bổng cũng không thuyết phục được vợ. Hấn tức lắm. Hấn giận lắm. Bỗng hấn vùng dậy và nhảy xuống giường. Hấn đập tay vào đầu mình:

- Trời ơi là trời! Ông Tư ơi là ông Tư, bà Nguyệt ơi là bà Nguyệt. Tại sao lại se duyên cho tôi gặp người đàn bà lăng loàn, dâm tặc, ngu ngốc này? Trời ơi là trời.

Nhà thơ nghĩ đến lúc bộ phim không được ra mắt người yêu nghệ thuật, không được trình chiếu thì hấn có cảm tưởng như ai đang cầm dao đâm vào ngực mình. Còn đâu cơ hội để được nổi tiếng hờ trời? Mới nghĩ vậy, nhà thơ đã ôm mặt khóc hu hu! Vừa khóc hấn vừa rên rĩ:

- Vợ ơi là vợ! Thuận vợ thuận chồng, tát biển đông cũng cạn. Sao mà vợ lại không thương chồng? Em ơi là em. Sao em không còn yêu anh?

Hấn thấy vợ trùm chẵn, bịt tai, không thềm nghe những lời ai oán nào nùng này. Hấn bèn đổi chiến thuật hăm dọa:

- Được! Em cất tiền cho tiền mốc meo lên. Tiền mốc tiền meo thì mèo ăn cũng hết. Mặc kệ em. Em không còn thương chồng thì chồng sống làm gì nữa. Chồng đi tự tử đây. Chồng đi tự tử đây! Thế là vợ sướng nhé. Vợ ơi là vợ.

Nói xong, hắn hùng hục đi xuống nhà bếp. Ắm ra hoảng sợ, liệu hắn làm càn thì sao? Hơn ai hết, ắ rất hiểu tính tình của chồng. Chồng của ắ chỉ có một cái khoái là được nổi tiếng mà thôi. Ắ bèn xuống giọng dỗ ngon dỗ ngọt:

- Thôi anh ạ! Anh muốn làm phim thì em cũng theo anh.

Biết vợ run sợ với những lời hăm dọa đó, nhà thơ liền quát:

- Buông tôi ra. Tôi đi tự tử đây! Sống mà không nổi tiếng thì sống làm gì? Đã sinh ra ở trong trời đất, phải có danh gì với núi sông. Không có danh thì nhục lắm, nhục lắm vợ ơi là vợ.

Vợ hắn năn nỉ:

- Thôi mà anh, em yêu anh. Em chịu bỏ tiền ra làm phim rồi. Đừng tự tử ghen anh.

Nhà thơ gào lên:

- Tốt lắm! Nhưng em phải đóng vai chính. Em phải nổi tiếng như anh. Ngày mai, văn học sử sẽ mãi mãi ghi tên chúng ta. Biết đâu bộ phim *Oán tù tình* được giải thưởng Oscar thì sao? Chúng ta hợp sức với nhau để làm rạng rỡ cho nền điện ảnh nước nhà. Hiểu chứ em?

Nói được như vậy, Rồn Rằng hả hê lắm. Tội quái gì mà tự tử. Hăm dọa vậy, không ngờ lại đạt được hiệu quả. Thì ra trong đời sống vợ chồng chẳng bao giờ có được giây phút hòa hợp với nhau cả. Hòa hợp chỉ là sự tạm thời trong ảo tưởng. Hòa hợp chỉ là sự nhượng bộ nhất thời. Đời sống vợ chồng chính ra cũng là một sự đấu tranh không ngừng, săn đuổi không ngừng. Bây giờ Rồn Rằng đã sẵn

đuổi con mồi trong tay mình, nhưng vốn sinh ra để làm nhà thơ nên hẳn nhẹ nhàng, âu yếm bảo vợ:

- Anh cảm ơn em. Em rất hiểu anh. Mình bỏ tiền ra làm phim là vì nhân dân. Em xứng đáng là diễn viên chính. Vậy hôm khai mạc thi tuyển nhân viên Thẩm mỹ viện Dạ Thì, em đi dự với anh nhé! Đi để tiếp xúc dần dần với đám đông vì tương lai em sẽ là diễn viên nổi tiếng em ạ!

Ả gật đầu đồng ý. Thôi đành vậy, đi chơi cũng vui chứ sao? Hơn nữa, đây cũng là dịp để kiểm soát chồng, ngộ không có mình, hẳn lại tán tỉnh lăng nhăng thì sao? Họ cúi xuống hôn nhau thật nồng nàn, say đắm. Đời, thế mà vui.

Chương mười một

Vợ bạn chứ vợ của ai!

Chồng ngu, vợ ngủ, thẳng say làm càn

Nếu một năm bắt đầu bằng mùa xuân, một đời bắt đầu bằng tuổi trẻ thì danh vọng của Robert Tạch bắt đầu vào buổi sáng mai này. Không khí sáng nay sao nhộn nhịp, trẻ trung quá! Những thí sinh đã đến đông đủ.

Đó là những cô gái tuổi đôi mươi phơi phới xuân tình, dù chưa một lần lên xe hoa vu quy nhưng cũng đôi ba lần vào Từ Dũ bệnh viện. Đó là những cô gái cậy nhờ lớp lớp phấn son che đậy lại nếp nhăn trên gương mặt và đôi mắt quầng thâm mắt ngủ vì đêm đêm mãi mê binh xập xám. Đó là những cô gái tự tin vào sắc đẹp của mình, khi đứng trước gương soi, họ sẽ không còn thấy ai trên đời này đẹp hơn họ.

Tại sao quý bà hào hứng dự thi tuyển của Thẩm mỹ viện Dậy Thì? Có thể lý giải rằng: Thời buổi này đàn bà, phụ nữ cần thâm nhập vào sinh hoạt của xã hội, chứ không phải chỉ biết từ nhà đến chợ, từ cửa ngõ đi vào trong xó bếp. Trước đây khi bị gạt khỏi đời sống xã hội, không được tham dự vào những quyền lực làm thay đổi thế giới và thêm vào đó do nhu cầu giải trí lẫn sinh lý của đàn ông nên các mỹ nhân thường bị thiệt thòi. Có thể đó là quý bà dù đẹp, dù có học và rất tinh tế nhưng họ chỉ là nhân tình của những chính khách làm chính trị hạng bét, những văn nghệ sĩ cấp hai, những triết gia dở hơi. Có thể quý bà đó là những vũ nữ, nhạc công kiêm công việc liên hệ đến tình ái trong các yến tiệc mà họ góp vui nhưng chỉ là tình nhân kiểu mèo mả gà đồng. Vì thế khi công ty Luky tổ chức thi sắc đẹp quý bà ùn ùn tìm đến. Nhan sắc đàn bà, một khi được tôn vinh công khai thì xã hội biết đến sự có mặt, sự hiện diện với tư cách phái đẹp của họ.

Mỗi thí sinh được phát một phiếu báo danh, đánh dấu theo thứ tự từ một đến hai mươi. Ông Tiến sĩ Y khoa vốn là người điềm đạm, mực thước và sáng ngời đạo đức nên thay mặt Ban giám khảo đọc diễn văn khai mạc. Thành phần Ban giám khảo gồm có Robert Tạch, Rồn Rảng và Rền Vàng. Sau khi hớp một ngụm cà phê sữa nóng, Robert Tạch ưỡn ngực:

- Kính thưa Ban giám khảo công minh, kính thưa các thí sinh xinh đẹp! Ngày hôm nay là ngày hội lớn của phái đẹp. Nhà văn Đốt-tôi-é-ch-xò-ki đã nói rằng: “*Cái đẹp sẽ cứu chuộc thế giới*”. Điều đó, chí lý lắm thay. Cái đẹp là nguyên nhân kích thích mọi sinh lực của chúng ta. Vâng, đúng thế. Bằng cuộc thi tuyển chọn hôm nay, chúng ta sẽ chiêm ngưỡng từng cái đẹp. Chiêm ngưỡng để chọn lấy những cái đẹp nhất làm nền tảng cho mỹ viện Dậy Thì. Bởi chức năng và nhiệm vụ của thẩm mỹ viện là gì, nếu nó không tạo ra được sắc đẹp cho phụ nữ? Xuất phát từ mục tiêu cao quý như thế nên mới có cuộc thi tuyển hôm nay. Thay mặt Ban giám khảo tôi được quyền tuyên bố: Cuộc thi tuyển của chúng ta bắt đầu khai mạc.

Robert Tạch vừa đọc đến đây, Rồn Rảng có nhiệm vụ vỗ tay cò mồi. Bất chước động tác của nhà thơ, có những tiếng vỗ tay lẹt đẹt hưởng ứng. Robert Tạch hài lòng, tiếp tục cúi mặt xuống trang giấy đọc tiếp bài diễn văn:

- Thưa Ban giám khảo và thưa các thí sinh kính mến! Chúng tôi là những người có tham vọng tốt bụng. Ấy là tham vọng truy tìm cho bằng được nhiều người đẹp để tuyển chọn vào làm việc tại mỹ viện này. Sự tham vọng này, sự táo bạo này cũng nhằm tìm ra những người có khả năng đóng phim. Bộ phim *Oản tù tình* do chúng tôi thực hiện sẽ là cơ hội tốt đưa quý bà từ bóng tối trở thành diễn viên sáng chói trên vòm trời nghệ thuật thứ bảy.

Thưa các thí sinh! Cùng với cơn lốc những người đi buôn lậu, những người đồ xô đi đào vàng thì điện ảnh cũng đang là một lĩnh vực, một mỏ vàng mà rất nhiều kẻ bất tài lao vào đào bới. Họ cho rằng: “Tớ bỏ tiền ra làm phim tức thị thì là mà phim của tớ. Cấm không ai được bàn ngang bàn dọc. Phim là phải có mấy anh SBC làm xiếc trên xe mô tô, rồi bắn súng, rồi nằm ngựa lái xe bằng chân

hoặc phải có cảnh đánh ghen bằng đòn gánh, rạch mặt bằng dao lam, v.v... Nếu không có những pha này thì... ma nó coi phim”!

Đang đọc ngon trớn, Robert Tạch dừng lại một phút, lần này thì tự mình vỗ tay lớp lớp, thính giả thấy vậy cũng vỗ tay theo. Robert Tạch hưng phấn quá, hấn thềm khen bài viết này của Rền Vang soạn ra sao mà hay đến thế. Trong khi đó Rền Vang - tác giả của bài diễn văn này - lại bỏ ngoài tai những lời văn hoa trên, chỉ để ý đến một thiếu phụ đang ngồi ở phía hàng ghế của thí sinh. Robert Tạch uống thêm một ngụm cà phê nữa và hắng giọng:

- Là những người làm ăn chân chính, chúng tôi cực lực phản đối quan niệm đó. Muốn vậy, chúng tôi phải chuẩn bị một đội ngũ diễn viên xinh đẹp và yêu nghề. Những diễn viên ấy không ai khác mà chính là các thí sinh có mặt hôm nay. Trước khi bước vào cuộc thi, tôi xin phép được nói rằng: “Để trở thành một người phụ nữ toàn diện, quý bà phải có được hai vẻ đẹp: Vẻ đẹp nhan sắc và vẻ đẹp tâm hồn. Trong hai cái đẹp đó, cái đẹp sau quan trọng hơn. Vì nhan sắc rồi cũng sẽ tàn phai, lụi tàn theo thời gian, còn vẻ đẹp tâm hồn thì vĩnh viễn tồn tại. Một người nam thoát tiên đến với người nữ vì vẻ đẹp bên ngoài, nhưng càng về sau anh ta càng quan tâm tìm hiểu bí ẩn tâm hồn của bạn tình. Một người nam càng bản lĩnh, càng trí tuệ thì càng chú trọng đến vẻ đẹp tâm hồn của người mình yêu. Anh ta không bị mù quáng trước sắc đẹp bên ngoài và sẵn sàng rời bỏ cái đẹp đó để tìm đến cái đẹp tâm hồn vĩnh cửu. Và đến lúc này, cái đẹp nhan sắc sẽ lùi bước trước cái đẹp duyên dáng, đạo đức, văn hóa, tế nhị, khéo léo, dịu dàng.

Thưa các thí sinh, do đã có một quan niệm đúng đắn như thế nên Ban giám khảo chúng tôi quyết định cuộc thi tuyển chọn gồm có những phần như sau: trước hết, thi trang phục áo dài; thứ hai, trang phục tự chọn; thứ ba, thi trang phục áo tắm và cuối cùng thi ứng xử. Để cuộc thi được diễn ra dưới ánh sáng của sự công bằng, tôi xin đề nghị các thí sinh cho một tràng pháo tay nồng nhiệt nhằm tôn vinh cái đẹp!

Robert Tạch vừa dứt lời thì những tiếng vỗ tay vang lên rào rào như tầm ăn rổi. Tất cả thính giả đều thềm chê bài diễn văn này quá ẹ,

dông dài, lục cà lục cục như dùi đục chấm mắm cáy, thế nhưng, có một người ngồi lắng nghe như uống lấy từng lời vàng ngọc. Người ấy là vợ của nhà thơ Rồn Rảng. Rền Vang đang chú ý vì vẻ đẹp quê mùa của ả. Sáng nay, ả cũng được chồng dẫn đi tham dự buổi thi tuyển này. Khi Robert Tạch bước xuống diễn đàn thì cuộc thi bắt đầu. Bác sĩ và một số nhân viên trong mỹ viện lăng xăng cầm camera quay phim. Theo sự phân công của Ban giám khảo, nhà báo Rền Vang bắt đầu nói oang oang như mỗ lợn:

- Vì sự tôn vinh của cái đẹp, xin mời hai mươi thí sinh bước lên phía sân khấu.

Những cô gái ổng ọ làm theo lời yêu cầu trên. Chèn ơi! Những cô gái cũng trẻ, cũng đẹp, cũng nhí nhảnh, cũng tươi mát lắm chứ! Cả Ban giám khảo no nê mắt ngắm. Đối với những con mắt trần tục của đàn ông, khi nhìn phụ nữ, họ chỉ có một nguyện vọng đạo đức duy nhất là được lột truồng phụ nữ. Lại có tiếng nói ồm ồm như thằng câm tẩm ngựa:

- Xin mời tất cả thí sinh trở về vị trí cũ.

Rồn Rảng quay qua phía Rền Vang:

- Thưa anh, anh để ý tới thí sinh số mấy? Em chịu cô số 9 quá!

Rền Vang không trả lời. Y không chú ý đến bất cứ thí sinh nào có mặt ở đây cả. Sự đạo đức và bản lĩnh lương thiện của một nhà báo không cho phép y thiên vị đối với bất cứ thí sinh nào. Hôm nay, y chỉ lưu tâm đến một phụ nữ không phải thí sinh - người đó chính là vợ của Rồn Rảng đang ngồi dưới hàng ghế khán giả. Chà! Trông ả cũng ngon mắt lắm chứ! Môi đỏ chói như trái ớt chín. Tóc hoe vàng như râu bắp. Đôi mắt của ả thỉnh thoảng chớp chớp, trông quyến rũ làm sao. Gương mặt hơi buồn buồn nhưng ờ kìa, cái nhìn lúng liếng kia cũng lẳng lơ lắm chứ! Rền Vang trông thích quá! Y cảm thấy tay chân mình bồn chồn, tâm hồn mình rạo rục. Do đó, thay vì ngồi ở hàng ghế dành cho Ban giám khảo, Rền Vang lại téch xuống phía dưới, y phân bua:

- Moa phải xuống với các thí sinh để moa phỏng vấn, ghi cảm tưởng của họ mà viết bài cho báo.

Cuộc thi vẫn tiếp tục. Từ bộ áo dài mềm mại như mây bay đến những bộ áo tắm quyến rũ. Chiếc máy camera của mỹ viện Dậy Thì làm việc liên tục. Nó tích cực ghi lại toàn bộ hình ảnh đẹp của những cô gái hôm nay, nhất là ở phần thi áo tắm, vì cách ăn mặc thật đơn giản như đang đi, đang đứng trên bãi biển thì thân thể đẹp của họ mới phát huy hết được thể mạnh. Trong khi đó, nhà thơ Rồn Rảng vừa ngước mắt nhìn người đẹp và vừa làm thơ. Những vần thơ chảy ra như suối, như sông để ca ngợi vẻ đẹp của tạo hóa. Cái đẹp đến với người đàn ông từ cái nhìn trực diện của đôi mắt. Rồn Rảng cảm thấy mình dại dột tại sao lại dẫn vợ vào chốn này? Có vợ sờ sờ ra đó, làm sao dám tán tỉnh những thí sinh xinh đẹp kia? Ban giám khảo lặng lẽ làm việc, mỗi người đeo đuổi một suy tư. Riêng Rền Vang, bỏ mặc ngoài tai, ngoài mắt những diễn viên trên sân khấu, y chỉ biết mình đang ngồi cạnh vợ của Rồn Rảng. Y cảm thấy tâm hồn mình xao động, xao xuyến quá chừng! Y buông ra những lời hoa mỹ với vợ của bạn. Vốn là người đàn bà quanh năm chỉ biết làm bạn với nồi, niêu, xoong, chảo, hành, tiêu, ớt, tỏi... nên ả rất bất ngờ trước thái độ của bạn chồng mình. Những điều Rền Vang nói, dù không hiểu ắt giáp gì nhưng ả cũng thích. Không thích sao được khi người đàn bà được gã đàn ông khác săn đón? Tâm lý của họ là vậy, dù đã có chồng, nhưng vẫn thích được người khác mê mết mình. Vừa ngước lên sân khấu nhìn những đôi mông tròn trịa, Rền Vang vừa tâm tình với ả:

- Thưa bạn, cái đẹp của bạn xuất hiện ngày hôm nay đối với moa đó là một bông hoa đỏ thắm trên đồng cỏ xanh. Nếu trở lại chừng vài ba năm trước, cái đẹp của bạn sẽ ăn đứt tất cả những người đang dự thi. Dù vậy, trên gương mặt của bạn vẫn còn những nét tươi thắm chưa hề phai mờ... Bạn ơi! Cái đẹp của bạn là cái đẹp mang tính quốc tế. Đó là một phạm trù mang tính mâu thuẫn mà thống nhất, thống nhất một cách phong phú giữa tính hiện đại, tính kế thừa và tính cách tân. Thưa bạn, chính vì vậy, moa không thể nào quên được bạn.

Nghe bạn của chồng mình tán tỉnh những cuội rất cao siêu, bí hiểm rất uyên bác, ả chỉ mỉm cười một cách ngượng ngùng và lấy làm sung sướng lắm, dù chẳng hiểu gì sất. Điều bí mật nhất của đàn bà là họ rất hay so sánh giữa chồng mình với kẻ khác. Một khi chưa lấy được người đàn ông nọ làm chồng, họ rất tôn thờ, kính phục người đó nhưng một khi đã ăn nằm với nhau thì họ sẵn sàng lôi người chồng như lôi con cá bị cắn câu trên cạn. Trời ạ! Chỉ khi nào không có sự cô đơn, không có cơ hội, không có người đàn ông khác sẵn đón thì người đàn bà mới giữ được tiết hạnh. Bây giờ, vợ của nhà thơ Rồn Rỗng cũng như thế, ả đang đắm trong những lời mật ngọt của Rền Vàng. Không biết tự bao giờ người bạn chí cốt, chí tình của chồng mình đã choàng tay qua vai của ả. ả biết thế nhưng vẫn im lặng.

Trên sân khấu đang vui quá, đang nhộn nhịp quá, có còn ai để ý đến ai đâu, những con mắt đều được ném lên sân khấu. Kia cô thí sinh số 9 đang nhún nhảy trong bộ áo tắm. Da trắng. Đùi thon. Mông nở. Nhà thơ Rồn Rỗng muốn đứng tim. Cảm hứng về thi ca đang cuồn cuộn dâng lên trong trí óc, hấn liền cho ngay điếm mười, trong khi đó Rền Vàng chỉ chằm điếm năm mà thôi. Nghiêng qua vợ của bạn, Rền Vàng thì thào:

- Moa muốn mời bạn cùng moa một dịp nào đó đi uống cà phê.
Thưa bạn, có được không ạ?

ả không đáp mà chỉ nheo mắt mỉm cười. Nụ cười như dao nhọn cắt đứt mạch máu của Rền Vàng, y thở gấp, tim đập mạnh, tâm hồn xốn xang. Y có cảm tưởng như mình đang trở về thuở mười bảy tuổi với mối tình đầu và xúc động mãnh liệt với ý tưởng trong sạch. Bởi vì gương mặt của ả rất giống người tình thời thanh niên của y, người tình đó đã vượt biên, không còn gặp lại nên trong tâm tưởng của y bao giờ cũng tưởng nhớ. Ngồi bên cạnh vợ của bạn mà y cứ muốn cúi xuống đặt môi mình trên đôi môi đỏ chót của ả. Y thèm. Y đang mơ tưởng. Y đang xúi giục ả ngoại tình cùng y. Điều đó nhà thơ Rồn Rỗng không hề biết, hấn đang lo phận sự của một thành viên trong Ban giám khảo một cách chu đáo và tận tụy.

Thời gian của buổi sáng nay trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc cuộc thi về trang phục của thí sinh đã xong. Ban giám khảo hội ý để chấm điểm. Họ chọn ra ba người cao điểm nhất để thi ứng xử, người nào cao điểm nhất sẽ được chọn tham gia phim *Oán tù tình*. Sau một hồi bàn cãi, chuyện nổ như pháo rang, ban giám khảo công minh đã chọn được ba thí sinh mang số báo danh 9, 7 và 3. Ba người đẹp này sẽ tranh nhau chức “*Người đẹp thanh lịch của Thẩm mỹ viện Dậy Thì*”. Có những tiếng xì xào từ phía thí sinh, họ cho rằng ban giám khảo đã làm việc không chính xác. Nhưng ban giám khảo đã phớt lờ điều đó. Vì Rồn Rảng còn đang mơ tưởng đến những vần thơ. Vì Robert Tạch đang suy nghĩ cách rủ thí sinh số 7 ngày mai đi chơi Vũng Tàu. Vì Rền Vang đang xoa xoa những ngón tay run rẩy trên bờ vai thon của vợ bạn mình. Cuộc thi vẫn tiếp tục. Giọng của Robert Tạch nhỏ nhẹ:

- Xin mời thí sinh số 3 lên sân khấu thi ứng xử.

Có những tiếng vỗ tay. Cô ta trẻ, đẹp, độ hai mươi xuân xanh. Câu hỏi của nhà thơ Rồn Rảng như sau:

- Sida là gì?

Cô ta cắn vào môi một cách thẹn thùng để suy nghĩ. Phải mất khoảng một phút sau, cô ta trả lời:

- Thưa Ban giám khảo Sida là Hội chứng suy giảm miễn dịch mắc phải. Một chồng một vợ khởi sự Sida. Sida là giai đoạn cuối cùng của quá trình nhiễm vi rút HIV. Do hệ thống miễn dịch bị tổn thương, cơ thể không tự bảo vệ chống lại các bệnh nhiễm trùng và ung thư mà một người bình thường có thể chống đỡ được. Những bệnh này là nguyên nhân dẫn đến cái chết. Hiện nay chưa có thuốc điều trị hoặc vắc-xin phòng Sida có hiệu quả.

Rồn Rảng hỏi tiếp câu thứ hai:

- Bản thân của cô yêu gì và ghét gì?

Lập tức câu trả lời tuôn ra khỏi mồm trơn như cháo chảy:

- Em yêu hòa bình và ghét chiến tranh.

Câu trả lời ấy đã được những tràng pháo tay tán thưởng nhiệt liệt. Thí sinh số 3 sung sướng bước về vị trí cũ. Đến lượt thí sinh số 9 lên thi ứng xử. Người đặt câu hỏi là Tiến sĩ Y khoa Robert Tạch, vốn thầy thuốc nên câu hỏi của y rất nghiêm túc:

- Một trong những kẻ thù của sắc đẹp là bệnh táo bón. Vậy ta phải làm gì để chống bệnh này?

Chà! Câu hỏi này dễ ợt, vì đã từng trải qua kinh nghiệm phòng, chống bệnh này nên thí sinh số 9 trả lời ngay:

- Thưa Ban giám khảo! Muốn chống bệnh táo bón thì chúng ta phải ăn nhiều rau tươi như rau xà lách, rau muống, rau cải, v.v... và ăn thật nhiều trái cây. Mỗi sáng thức dậy sớm chúng ta nên uống một ly nước lúc bụng trống để dễ đi tiêu.

Câu hỏi thứ hai:

- Cô yêu gì và ghét gì?

Không một chút nao núng, cô trả lời ngay:

- Bản thân em yêu sự thủy chung và ghét sự ngoại tình phản bội.

Câu trả lời trên đã làm Rền Vang giật thót người. Y dáo dác nhìn về phía Rồn Rảng, nhưng nhà thơ vẫn đang đắm đuối với nàng thơ. Y cảm thấy yên tâm. Tiếp tục cuộc thi. Thí sinh số 7 lên thi ứng xử. Người đặt câu hỏi là Rồn Rảng:

- Nhạc sĩ Trịnh Công Sơn đã viết một câu rất hay "*Thành phố mùa đông, đôi môi em là đóm lửa hồng*". Đóm lửa hồng ấy là vệt son môi. Vậy theo cô nên tô son như thế nào để đôi môi trở thành tuyệt vời?

Vừa hỏi xong, Rồn Rảng cảm thấy khâm phục chính mình, không ngờ mình lại đặt câu hỏi trứ danh quá! Câu hỏi ấy đầy chất thơ đấy chứ? Nhưng vốn là người đã có nhiều năm làm việc ở những cơ sở

vật lý trị liệu chuyên massage đặng phục hồi sức khỏe cho đàn ông với tấm lòng “thầy thuốc như mẹ hiền”, nên thí sinh số 7 trả lời ngay:

- Để tăng hương sắc cho đôi môi và những nụ cười luôn tươi duyên, bạn gái chúng ta thường dùng son tô môi. Son môi có hai loại. Loại thỏi tô trực tiếp và loại mềm phải dùng bút lông để tô, vẽ lên môi. Son hiện bán ở các tiệm mỹ phẩm có nhiều hiệu như Rouge à Lèvres Lavin, Elizabeth Arden, Downpink Revion, Rose Diseret Lancome... Son dùng tùy theo lứa tuổi, nhất là phải hợp với màu da. Nếu da trắng hồng, dùng son màu hồng nhạt; da trắng xanh, dùng son màu tươi; da trắng hồng, dùng son màu hồng trung bình; da tái xanh, dùng son màu tím hồng; da màu bánh mật, dùng son màu hồng nâu; da hơi đen, dùng son hồng, v.v.... Muốn môi được tươi bóng, chúng ta nên tô thêm một lớp son bóng lên. Có nhiều loại son bóng như Brillant aux lèvres Anne Darcy, Lip Gloss Max Factor, Hydra Roage Guerlain...

Câu trả lời ấy đã làm mọi người tán thưởng nhiệt liệt, thí sinh số 7 cười tủm tỉm để chờ câu hỏi tiếp theo. Rõn Rảng lại hỏi:

- Tình yêu có màu gì?

Câu hỏi này mới khó làm sao! Thế nhưng, thí sinh số 7 cũng không nao núng, trên môi vẫn nở nụ cười. Điều đó làm cho Robert Tạch càng thêm yêu tính cách của thí sinh này. Hắn chỉ nghĩ đến một phòng máy lạnh, một giường nệm yên tĩnh để nằm tâm tình bên thí sinh này. Chao ơi! Thèm quá! Hãy trả lời đi em! Và thí sinh số 7 đã không làm phụ lòng mơ ước thầm kín của Robert Tạch. Cô ta mở miệng:

- Đối với người phụ nữ không yêu thì cũng giống như cá không có nước. Với họ, tình yêu là tất cả, họ sẵn sàng từ bỏ danh vọng để làm người đàn bà hạnh phúc. Người phụ nữ nào đi ngược lại điều đó sẽ là người tầm thường và sẽ rên xiết, rên rĩ trong cô độc. Chính vì vậy, tình yêu bao giờ cũng mang màu xanh của sự hy vọng và hạnh phúc. Còn nếu như khi bị ngoại tình thì tình yêu sẽ mang màu tím tối tang tóc.

Robert Tạch nghe sượng rên cả người, gãi vỗ tay trước tiên. Cuộc thi đã diễn biến từ đầu đến cuối một cách tốt đẹp. Lấy tư cách là người tổ chức cuộc thi, Robert Tạch đã chọn thí sinh số 7 để trao giải nhất “*Người đẹp thanh lịch của Thẩm mỹ viện Dậy Thì*”. Robert Tạch bước lên diễn đàn tuyên bố kết thúc như sau:

- Thừa tất cả thí sinh, cuộc thi tuyển chọn người vào làm việc tại Thẩm mỹ viện Dậy Thì đã kết thúc một cách rục rờ và tốt đẹp vô cùng! Những thí sinh được chọn thi ứng xử vừa rồi sẽ được chúng tôi mời đóng phim *Oán tù tình* với thù lao cao bằng diễn viên ngôi sao hiện nay. Những thí sinh còn lại nếu muốn làm việc với mỹ viện chúng tôi thì ngày mai xin mời đến đăng ký. Ban giám khảo chúng tôi hết sức vui lòng khi thấy tất cả các bạn đều đạt tiêu chuẩn của cái đẹp. Xin một tràng pháo tay hoan nghênh sự thành công vang dội của cuộc thi này!

Những tiếng vỗ tay rào rào! Trong lúc đó, Rền Vang vẫn ngồi bên cạnh vợ của bạn mình. Bàn tay của y đã nắm lấy được bàn tay của ả, y nói:

- Cái đẹp vì sự sống nên tình yêu đẹp cũng là một xu hướng, một cách thể hướng về sự sống. Đó là cơ sở đẹp để tình yêu trở thành thẩm mỹ trác tuyệt. Tình yêu vươn cao lên tầm thời đại để mỗi con người trong quan hệ ấy cũng trở thành những nhân cách sống trên tầm cao phẩm giá và năng lực của con người. Bạn ơi! Moa nói thật với bạn rằng, thẩm mỹ là ngôi sao sáng lấp lánh nơi sự giao hòa giữa hai người trên vùng lý tưởng sống, niềm mơ ước. Đó là tình yêu trai gái nồng nàn và thiêng liêng mà không ai có thể chia lìa được lứa đôi.

Ả nghe vậy sượng đê mê.

Những thí sinh bắt đầu ra về. Họ ra về với bụng đói meo. Trời nắng gắt, nắng chói chang. Robert Tạch cười sung sượng hỏi han thí sinh số 7 và hẹn hò sẽ đi đóng phim ở Vũng Tàu. Mọi người đều vui tươi, đều hớn hờ. Và không khí càng đậm ấm, nhộn nhịp hơn khi Robert Tạch mời mọi người trong Ban giám khảo đi vào công viên

Vó Ngựa Chung Tình ăn trưa. Trời nắng gắt. Đâu đó vọng lên tiếng hát í a í ò của Rền Vàng.

Sau khi hát xong, Rền Vàng nói với Robert Tạch:

- Moa chúc mừng ông. Không ngờ kế hoạch của chúng ta lại thành công ngoài dự đoán. Bắt đầu từ ngày mai, báo chí của thành phố sẽ đưa tin về sự kiện này. Chỉ cần vậy thôi. Đàn bà góa chồng, con gái thất tiết sẽ biết đến mỹ viện của ông. Đó là cách quảng cáo hữu hiệu nhất. Moa chúc mừng ông.

Y đưa tay ra và bắt tay Robert Tạch. Họ siết tay thật chặt. Robert Tạch nói:

- Ông đừng khách sáo vậy. Tôi phải là người cảm ơn ông mới đúng. Thôi bọn mình đi ăn trưa ông ạ! Nè! Khi viết bài đăng báo, ông nhớ kèm thêm ảnh nhé! Nhớ chọn những cảnh thi áo tắm thì mới tuyệt!

Rền Vàng cười dễ dãi:

- Ông khỏi phải nhắc nhở chuyện đó. Nghề của moa mà. Không những một mình báo của moa tuyên truyền cho ông, mà các báo khác cũng đều đăng rộ lên như một sự kiện của văn học nghệ thuật. Vậy là sướng nhé.

Robert Tạch cười hài lòng. Không ngờ cuộc thi tuyển này lại có tác dụng to lớn quá. Từ đây ai mà không biết đến Robert Tạch và thẩm mỹ viện của y? Mọi người lục tục kéo nhau ra xe để đi ăn trưa. Trời nắng. Vẫn còn nghe tiếng hát í ò của nhà báo Rền Vàng.

Chiếc xe Toyota phóng trên đường phố một cách kiêu hãnh. Robert Tạch quay sang hỏi nhà báo Rền Vàng:

- Ông có cam đoan với tôi là tuần tới báo chí sẽ đưa tin, viết bài tuyên truyền về cuộc thi của tôi không?

Rền Vàng đáp:

- Cái đó còn tùy thuộc vào bản lĩnh và đức độ của ông.

Robert Tạch lắc đầu không hiểu.

- Moa nói thật với ông nhé! Thời kháng chiến, thước đo của lòng yêu nước là xẻ dọc Trường Sơn đi cứu nước, mà lòng phơi phới dậy tương lai. Còn bây giờ thước đo của lòng yêu nước là anh có làm ra tiền không? Dân có làm ra tiền thì dân mới giàu, dân có giàu thì nước mới mạnh. Ông Robert Tạch ạ! Thước đo bản lĩnh và đức độ của mỗi người cũng tùy thuộc vào đồng tiền ông ạ!

Nhà báo chỉ nói lấp lửng như vậy rồi im bặt. Mùi nước hoa của vợ Rồn Rảng đang ngòì bên cạnh y làm y cảm thấy dễ chịu. Riêng Robert Tạch nhăn mặt suy nghĩ. Khi chiếc xe phóng ra ngoài xa lộ, Robert Tạch nhồm người lên, gã đưa tay vào túi quần sau. Gã móc tiền một cách kín đáo và đưa cho Rền Vang:

- Tùy ông lo liệu.

Rền Vang không nói gì cả. Vậy là xong. Bất cứ cá nhân, đoàn thể nào khi lao vào thương trường, họ đều cần sự giúp đỡ của báo chí. Nhà báo muốn được độc lập thì trước hết phải tự lập, tự túc, tự lực cánh sinh chứ không thể sống nhờ vào tiền trợ cấp. Nhưng Rền Vang đang cần tiền và Robert Tạch đang cần sự tuyên truyền về mỹ viện của mình, nên họ gặp nhau. Vậy là xong.

Cánh cổng công viên Vó Ngựa Chung Tình bao giờ cũng rộng mở. Tại đây, hấn Rền Vang chưa quên trận đòn đánh ghen, nhưng đàn ông là một động vật mau quên. Những lời dạy dỗ của vợ chẳng có ý nghĩa giáo dục gì nữa, khi mà họ đang săn đuổi một người đẹp khác, nhất là lúc người đẹp ấy đang sóng đôi cùng mình. Rồn Rảng lầm lũi bước đi trước, vì hấn đang suy tư và đeo đuổi theo những vần thơ, khi nàng thơ đã đến trong trí óc thì vợ chẳng là cái quái gì trên cõi đời ô trọc này nữa đâu. Gương mặt hấn thần thờ như người mất hồn. Trong khi đó, Rền Vang vẫn lịch sự đi bên cạnh vợ Rồn Rảng mà buông ra những lời tán tỉnh vu vơ. Họ bước đi giữa thiên nhiên. Cây xanh. Bóng mát. Robert Tạch nói:

- Mình chọn ngồi ăn trưa chỗ nào?

Rền Vang lịch thiệp:

- Xin được dành quyền ưu tiên đó cho người đẹp đang đi với chúng ta.

Câu nói đó đã làm vợ Rồn Rảng sung sướng và rạng rỡ mày mặt. Cuối cùng họ chọn chỗ ngồi ăn ngoài trời. Tiếng chim hót líu lo đâu đó giữa không gian rộng mênh mông. Thức ăn và bia được đem ra. Mọi người đều vui vẻ chúc mừng cho cuộc thi đã thành công tốt đẹp. Những cái ly được nâng lên ngang miệng. Và đổ ồng ộc vào miệng. Ấy là cách uống bia của những người lăm tiền. Lại tiếp tục nâng ly lên. Uống. Rồi lại uống. Cũng như tất cả mọi lần, Rồn Rảng vẫn là người uống hết nhè. Nếu một nhà tâm lý học sành điệu phân tích về hiện tượng này, thì sẽ phát hiện ra tác dụng tàn phá khủng khiếp của thi ca đối với nhà thơ Rồn Rảng. Vì mỗi lúc uống bia, Rồn Rảng cảm thấy tâm hồn mình hưng phấn lạ lùng. Bao nhiêu hình ảnh đẹp về nàng thơ đang nhảy múa trong óc. Bao nhiêu ý tưởng làm cuộc cách mạng cách tân thi pháp, đổi mới của thi ca đang bay bổng trong tâm hồn. Do đó, Rồn Rảng cứ ngửa cổ ra mà đổ bia vào miệng trong cảm nghĩ mình là một nhà thơ đang nổi tiếng nhất đất nước này. Chẳng mấy chốc nhà thơ của tuổi áo trắng đã say mèm người, nhìn một hóa hai, con mắt gà mờ lờ lờ nhú lại...

Trời ạ! Đây là lúc đan dít với nàng thơ. Rồn Rảng vội vã xé bao thuốc lá. Những điếu thuốc vung vãi trên bàn ăn. Hấn cúi đầu xuống ghi ghi chép chép lại những vần thơ vừa vụt hiện ra. Thơ này gọi là thơ vụt hiện, chẳng mấy chốc đã được Rồn Rảng ghi đầy trên bao thuốc lá. Những hành động ấy đều được Rền Vang để mắt đến. Y nói với Robert Tạch:

- Rồn Rảng là con người sinh ra để sống chết vì thơ. Điều đó rất đáng để cho chúng ta tôn trọng.

Robert Tạch chỉ nhếch mép cười. Họ lại cụng ly với nhau. Uống. Bỗng có tiếng đập bàn một cách hùng dũng:

- Xin quý vị hãy vì tôi. Thương tôi. Kính trọng tôi. Tất cả hãy im lặng để nghe tôi đọc thơ!

Người nói câu nói oanh liệt ấy là Rồn Rảng. Mặt hấn đỏ như mào gà trống. Trên đời này không có gì bi thảm hơn, khi nhà thơ làm xong một bài thơ lại không tìm ra người đồng cảm để thưởng thức bài thơ đó. May mắn thay cho Rồn Rảng hôm nay có vợ mình, có Rền Vang và Robert Tạch là những người cũng rất thích thơ. Rồn Rảng đứng lên, tay hấn cầm tờ giấy và mặt cúi xuống:

- Xin quý vị tán thưởng thơ của tôi bằng một tràng pháo tay nồng nhiệt nhất.

Không có ai vỗ tay cả. Tuy vậy, Rồn Rảng vẫn rướn cổ lên. Hấn lấp bắp đọc trong cơn say ngất ngưỡng:

- *Một người đi với một người*

Một người tơ tưởng nụ cười hất hiu

Một người vui biết bao nhiêu

Một người buồn với bao điều chia ly

Một người về, một người đi

Dường như câu sau chưa làm xong nên Rồn Rảng cứ ngắc ngứ: "*Một người về một người đi...*". Những người ngồi chung bàn vỗ tay ầm ĩ. Rền Vang cao hứng:

- Cụng ly ngay lập tức. Vì thơ. Vì Rồn Rảng. Nào cụng ly!

Mọi người trong bàn đều hưởng ứng. Nhà thơ của chúng ta lại ngửa cổ đổ bia ồng ộc vào mồm. Uống cạn một ly bia, hấn lảo đảo ngồi bịch xuống ghế. Vợ Rồn Rảng ngao ngán trước hình ảnh của chồng, ả muốn bật người dậy mà túm lấy áo của hấn, tát cho vài cái rồi mới đuổi về nhà! Nhưng tại đây đông người, còn nể mặt chồng nên ả đành cơn giận vào lòng. Ngay lúc đó, Rền Vang nói nhỏ:

- Chúng mình nên đi ra ngoài kia, đi dạo một chút cho khuây khỏa nhé!

Lời nói êm ái như mật ngọt đã rót vào tai. Ắ gật đầu. Rền Vang nói với Robert Tạch:

- Moa xin phép ông, moa phải đi dạo một chút nhé!

Nói xong, y cầm tay vợ Rồn Rảng nước khởi bàn. Rồn Rảng đã say. Hấn ngoạ cổ vào thành ghế nằm thở hồng hộc. Rồi ngáy khò khò...

Rền Vang dẫn vợ Rồn Rảng đi dạo trong công viên. Họ chui vào trong một quán cà phê. Ngồi đối diện với vợ của bạn, vì lòng yêu mến Rồn Rảng nên Rền Vang không muốn vợ của bạn phải buồn lòng, y hỏi:

- Bạn có mệt không? Bạn uống gì?

Ắ đáp:

- Tùy anh!

Rền Vang hét lớn:

- Cho vài lon bia Lên Cơn.

Lập tức có người phục vụ đem bia đặt trên bàn. Gã phục vụ mặt non choẹt, gã khom người hỏi nhỏ vào tai Rền Vang:

- Xin lỗi, quý ngài có cần phòng để nghỉ trưa không?

Chà. Lại có phòng để nghỉ trưa à? Rền Vang hấp ta hấp tấp:

- Mà giữ cho moa một phòng máy lạnh nhé!

Gã phục vụ nheo mắt:

- Dạ! Có ngay.

Thế là gã chạy đi lo phòng. Thái độ của gã phục vụ đã làm Rền Vang khinh bỉ, y nói với vợ Rồn Rảng:

- Thú thật với bạn, trên đời này có ba loại đàn ông mà moa khinh ra mặt, đó là loại đàn ông làm những nghề sau đây: Uốn tóc cho phụ nữ và nhất là loại đàn ông phục vụ trong phòng ngủ để trải nệm, bưng nước và quét dọn... Thật đê tiện!

Nói lưng chừng y im lặng. Vợ Rồn Rảng hỏi:

- Mới có hai loại, còn loại thứ ba là gì hở anh?

Rền Vang cười:

- Thôi! Uống đi. Chúc sức khỏe của bạn.

Họ uống. Vợ Rồn Rảng lại hỏi gặng:

- Còn loại nữa là loại gì vậy anh?

Rền Vang thở hắt ra:

- Nói thật bạn đừng buồn nhé! Moa cũng khinh bỉ luôn loại đàn ông chỉ biết làm thơ mà không quan tâm đến vợ con. Nhục lắm!

Đang oán ghét người gọi là chồng mình đang say bí tỉ ngoài kia, ả nói ngay:

- Vâng, em cũng khinh loại đàn ông đó. Chồng của em cũng đá cá lặn dựa anh ạ!

Thế là, cũng như tất cả mọi người đàn bà trên trái đất này, từ thuở mới khai thiên lập địa đến nay, một khi có điều kiện thuận lợi để nói xấu chồng thì họ sẵn sàng toác miệng ra kể lể! Vợ Rồn Rảng đang làm chuyện đó với Rền Vang. Y ngồi nghe sượng con ráy như nghe chuyện cổ tích dành cho người lớn vậy. Kể càng nhiều, miệng càng mở, nước bọt càng khô thì ả càng muốn uống. ả uống ừng ực để đủ sức mà nói xấu chồng cho bạn của chồng nghe. Kể lể một hồi thì

bia ngấm dần vào người, ả thấy nhức đầu khủng khiếp. Rền Vang nói nhỏ nhẹ và rất lịch sự:

- Bạn cứ ngồi đây nghỉ mệt! Say bia cũng thú vị lắm.

Ban đầu ả còn giữ thể diện là dựa lưng vào thành ghế, sau đó mắt nhắm lại, ả gục mặt xuống bàn. Bấy giờ, Rền Vang lịch sự đứng dậy dìu bạn đi vào phòng nghỉ:

- Bạn ơi! Bạn vào phòng nghỉ cho khỏe nhé!

Ả không đồng ý, nhưng cũng không đủ sức để phản đối và hát tay của Rền Vang ra khỏi vòng lưng của mình. Y đã đưa ả vào phòng một cách an toàn.

Tiếng máy lạnh kêu vo vo. Nệm được trải tấm “ra” trắng muốt. Y nhẹ nhàng đặt vợ bạn nằm trên giường. Người đẹp vẫn thiêm thiếp ngủ. Y cẩn thận khóa cửa phòng. Sau đó, y khẽ khàng ngồi bên cạnh người đẹp đang mê mệt vì cơn say. Y vuốt ve núm vú tròn rồi lần mò mở từng cúc áo. Y cúi xuống hôn vào đầu vú và chợt nhớ đến Rồn Rảng. Gương mặt của Rồn Rảng đang hiện lên trong óc của y là một chân dung thảm hại và đáng thương. Y lại gài những cúc áo của vợ bạn và chờ đợi nuốt nước bọt. Ôi chao! Còn gì đẹp hơn khi người đàn bà đang nhắm mắt ngủ? Tim y đập thành thịch. Bàn tay của y lại lần mò mở từng cúc áo. Lồ lộ một vùng ngực trắng và thơm tho. Y lại cúi xuống hôn vào đó. Rền Vang bỗng cất tiếng rên khoái lạc. Y đột ngột trở nên cuồng nhiệt. Đam mê và ngây ngất. Y như con hổ hùng hục bước vào đời của ả. Cắn. Xé. Nhai. Nuốt. ả vẫn nằm mê man, nhưng trên môi nở nụ cười mãn nguyện...

Lúc này, ở ngoài bàn nhậu, Rồn Rảng vẫn cất tiếng ngáy khò khò, có lẽ trong mơ hắn đang hạnh phúc đeo đuổi một nàng thơ trác tuyệt nào đó. Còn Robert Tạch thì ghi ghi chép chép những con số, gã đang tính toán tiền nong về lợi nhuận của mỹ viện Dậy Thì.

Vòm trời công viên Vó Ngựa Chung Tình vẫn êm đềm tiếng chim reo chung tình trong lá biếc. Đời, thế mà vui.

Chương mười hai

Danh cũng cần. Tiền cũng cần

Đ dẫn đo suy nghĩ bội phần khó ghê

Đoàn làm phim **Oản tù tình** bắt đầu thực hiện kế hoạch của họ. Địa điểm họ chọn quay những cảnh đầu tiên là tại thành phố Vũng Tàu. Thí sinh số 7 cũng được chọn đóng một vai trong kịch bản phim này. Trước ngày đoàn làm phim ra Vũng Tàu, vị Tiến sĩ Y khoa đã tìm gặp Rền Vàng:

- Ông ạ! Tôi đóng phim được không?

Rền Vàng tưởng gã nói đùa:

- Ông thích đóng vai gì? Vai người tình với thí sinh số 7 à? Được lắm ông ơi! Ha ha!

Robert Tạch nhăn mặt:

- Không! Tôi nói thật. Tôi cần đóng phim.

- Để làm gì vậy? Để được nổi tiếng à?

- Tôi đếch cần nổi tiếng. Bí mật.

Thật sự Robert Tạch cần đóng phim để được gần gũi với thí sinh số 7. Sau cuộc thi *Người đẹp thanh lịch của Thẩm mỹ viện Dậy Thì*, Robert Tạch cũng đã mò đến địa chỉ của thí sinh này. Gã cũng rủ được người đẹp đi ăn, uống cà phê, nghe nhạc, nhưng điều đáng tiếc nhất là gã vẫn chưa rủ được vào khách sạn. Thế rồi lại đến ngày thí sinh này ra Vũng Tàu đóng phim. Không lẽ gã phải chịu thua à? Đừng hòng! Đôi khi, vì sự có mặt của một người phụ nữ mà đàn ông trở nên mù quáng hoặc thông minh hơn. Robert Tạch rơi vào trường hợp thứ hai. Gã hỏi lại:

- Trong kịch bản phim này, ông xem tôi đóng được vai gì? Hoặc có thể giúp được gì cho đoàn làm phim?

Nghe Robert Tạch nói một cách tha thiết, lập tức trong óc của Rền Vang đặt ra hàng loạt nghi vấn. Rền Vang vẫn liên tục hút thuốc. Khói thuốc bay vòng vèo và y nói:

- Điều ông vừa nói đã làm moa hết sức ngạc nhiên. Thực hiện phim này, thằng Rồn Rảng đã bỏ vốn ra đầy đủ. Moa phải đi theo đoàn làm phim vì vừa là tác giả kịch bản, lại vừa là đạo diễn của bộ phim này. Ông có đi theo với bọn moa thì đi, chứ cần quái gì đóng phim. Mệt xác chứ được gì đâu?

Robert Tạch đáp:

- Đi theo cho vui thì tôi không có thời giờ đâu ông ạ! Nhưng đi theo mà để đóng phim hoặc có một chút quyền hành gì đó thì tôi sẵn sàng ngay.

- Ông cần quyền hành gì ở đoàn làm phim?

Robert Tạch gật gù:

- Có chút quyền hành như ông hoặc như Rồn Rảng thì... mới oai chứ! Những diễn viên mới nể nang chứ!

Nghe vậy, Rền Vang nói ngay:

- Ông nói thẳng ra mẹ đi cho rồi! Cần chút quyền hành để dụ dỗ mấy em diễn viên phải không? Thời buổi này, bọn đàn bà, con gái thèm đóng phim lắm. Nếu phải cho rửng mỡ với nó để nó được đóng phim thì cũng xong ngay. Ông muốn vậy chứ gì?

Rền Vang đã nói trúng tim đen của vị Tiến sĩ Y khoa đạo mạo, gã im bật. Sau một lúc suy nghĩ, gã nói lí nhí:

- Tùy ông. Ông là bạn của tôi thì ý kiến của ông ra sao? Có thể phong cho tôi chức trợ lý đạo diễn có được không?

- Đạo diễn là cái quái gì! Nó chẳng là con khỉ khô gì ở cuộc đời này cả. Trong phim *Oằn tù tình* không có vai trò của đạo diễn. Ai bỏ tiền ra để làm phim thì người đó là đạo diễn.

- Vậy ông cho tôi làm tác giả kịch bản nhé!

Rền Vang không ngờ Robert Tạch lại cố đấm ăn xôi, y bèn đáp:

- Thôi được! Có ông đi theo đoàn làm phim là moa cũng thích lắm. Bây giờ, để moa tính lại xem. Thằng Rồn Rảng bỏ vốn ra làm phim thì phải để tên nó, không thể bỏ ra ngoài được. Moa, một nhà báo chân chính, là người đã sáng tạo ra kịch bản này, vậy cũng không thể gạt tên của moa. À! Chỉ còn tên thằng Lắc Lơ. Gạt tên của thằng này thì cũng được Nhưng có lẽ, ông phải thương lượng với nó ông ạ!

Robert Tạch gật đầu đồng ý:

- Ngay bây giờ tôi đưa ông lên nhà Lắc Lơ nhé!

- Đi thì đi.

Trời lúc này không mưa cũng không nắng. Chỉ hiu hiu gió. Robert Tạch chở Rền Vang lên nhà Lắc Lơ. Xe chạy qua những ngã tư, ngã ba, ngã bảy và chui vào trong một hẻm nhỏ. Căn nhà của đạo diễn đoàn Nòng súng nằm sâu hun hút, phải quẹo phải, quẹo trái rồi quẹo phải lại quẹo trái... Đường hẻm lầy lội. Những căn nhà tranh mái lá mọc lên. Phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ, họ mới tìm ra nhà của Lắc Lơ. Vì sự danh dự của ngôn ngữ, ta hãy gọi ấy là cái nhà. Những cây cột khẳng khiu được dựng lên, dăm ba miếng tôn được đập lại, còn vách là những tấm cạc tông che bít bùng, ánh sáng không lọt vào được nên nhìn vào trong thấy tối om om. Robert Tạch bước chân vào nhà nhưng gã phải dừng lại và thoát ngay ra ngoài vì mùi nước đái xông lên nghẹt mũi. Lúc này, Lắc Lơ đang nằm với vợ trên chiếc giường tre ọp ẹp. Hấn bực mình vì có tiếng gọi của hai người khách không mời mà đến. Hấn vội vã leo xuống giường và khoác vội chiếc áo để bước ra đón khách.

- Xin chào hai vị khách quý. Ròng đã đến nhà tằm. Xin mời vào.

Hắn nói một cách nhiệt tình và lấy tay lôi khách xông xộc vào trong nhà. Rền Vang và Robert Tạch phải nín thở. Mùi nước đái cộng với mùi phân trẻ con lẫn lộn với mùi cống rãnh xông lên trong cái gọi là căn nhà này. Trong nhà không có bàn ghế nên chủ nói với khách:

- Hai anh ngồi tạm trên giường này nhé!

Chiếc giường tre mà Lắc Lơ vừa nằm ngủ với vợ.

Không thể chịu đựng được nữa, Robert Tạch nói ngay:

- Tôi với Rền Vang đến đây mời ông đi nhậu. Bọn tôi đứng ngoài nhà để chờ! Mau lên! Ông thay quần áo rồi đi ngay nhé!

- Nhậu à? Được. Chờ tôi chút xíu.

Rền Vang và Robert Tạch nhanh chân bước ra khỏi nhà. Vị Tiến sĩ Y khoa nói một cách khinh bỉ:

- Nhà cửa thế này thì quả là nhục cho bọn đạo diễn quá!

Rền Vang đáp:

- Trò đời là vậy ông ơi! Moa thương hắn lắm. Nhà hắn nghèo, ông xem đây làm gì có chỗ để cho hắn ngồi viết kịch bản phim được. Moa phải viết rồi cho hắn đứng tên để hắn kiếm chút tiền nuôi vợ con. Hắn rách lắm. Hắn đang cần tiền. Lời nói không mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau. Ông lựa lời mà nói với hắn nhé.

Không cần phải đợi lâu, Lắc Lơ đã có mặt theo lời mời của hai vị khách quý. Gì chứ nghe đến chuyện đi nhậu là y khoái rồi. Mấy hôm nay, vẫn là những con cá sặc phơi khô, những cọng rau muống luộc, xào chấm với xì dầu, nước tương đã làm hắn ớn tận cuống họng. Những bữa ăn như vậy làm sao mà nhà đạo diễn của đoàn Nòng Súng có thể cống hiến đời mình cho nghệ thuật? Lắc Lơ cười toe toét để chìa ra hàm răng vâu:

- Nhậu ở quán nào? Hai ông đi trước để tôi bám theo sau.

Robert Tạch đáp:

- Quán bia Quắc Càn Câu. Rõ chưa?

Lắc Lơ cười khì khì với chùm khói đen sì mà Robert Tạch vừa phóng xe chở Rền Vàng chạy mất hút...

Chẳng mấy chốc họ có mặt tại điểm hẹn. Bia được đem ra. Những cô gái xinh như mộng ngồi bên cạnh. Họ ngồi thân mật uống với nhau. Trong quán, những ngọn đèn không đủ sáng. Mùi nước hoa của những cô gái ngồi bên cạnh thoang thoảng dịu dàng, điều đó làm Lắc Lơ ngây ngất. Hắn đưa tay vào trong váy của người đẹp. Người đẹp khẽ rên rỉ một cách nũng nịu và hai cánh tay của thị đã bầu vào cổ y, nịt đầu y xuống để hôn chùn chụt trên môi. Môi nhà đạo diễn thơm mùi tình ái ba xu và trở nên hưng phấn lạ thường:

- Đô trăm phần trăm.

Hắn nâng ly lên mời hai người bạn, hắn hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại được mời nhậu. Cần quái gì phải hiểu, được mời nhậu là sướng rồi. Tuy nhiên, hắn lấy làm tiếc là trong bữa nhậu sao không có món thịt bò xào hoặc thịt gà luộc chẳng hạn mà chỉ toàn trái cây! Đồ ti tiện, điều nhục nhất của thằng nghệ sĩ khi được mời đi nhậu là vậy. Trong bụng đói meo, chỉ cần vài ngàn bạc để ăn lót dạ tô hủ tiếu hoặc ổ bánh mì là được rồi, nhưng không, trên bàn ê hề là bia, bia muốn bao nhiêu cũng có nhưng lại không có gì để bỏ vào mồm. Bụng đang đói nên Lắc Lơ nhai trái cây ngấu nghiến. Dần dần hai mắt hắn lờ đờ say. Hắn thầm mong Robert Tạch gọi món ăn gì đó, nhưng là khách mời còn giữ lòng tự trọng nên hắn không dám gợi ý! Những cái ly lại được cụng vào nhau. Và uống. Đến lúc mọi người đều ngà ngà say, Rền Vàng mới mở miệng:

- Cho moa được phát biểu ý kiến nhé! Ông đạo diễn tài năng Lắc Lơ, moa hỏi thật nhé. Ông viết một kịch bản phim là nhằm mục đích gì? Vì muốn truyền bá cho nhân loại những tư tưởng cao thượng của ông hay vì tiền? Ông trả lời ngay!

Nhà đạo diễn của đoàn Nòng Súng đồng dục:

- Vì tôi muốn đưa đến công chúng những thông điệp của tôi.

Câu nói ấy đã được những người ngồi trong bàn tán thường bằng trợn cười hô hố. Robert Tạch hỏi lại:

- Thông điệp gì vậy?

Lắc Lơ nói như kết:

- Chà! Có vậy mà ông cũng hỏi à? Trong *Tự điển Tiếng Việt* của Viện Ngôn ngữ học Việt Nam đã định nghĩa như sau: “Thông điệp là công văn ngoại giao quan trọng do nước này gửi cho một hay nhiều nước khác. Là báo cáo do tổng thống một nước tư bản chủ nghĩa gửi cho quốc hội để trình bày tình hình và chính sách. Ví dụ, thông điệp của tổng thống Mỹ gửi cho quốc hội”. Vậy đó! Đối với thằng nghệ sĩ thì tôi cho rằng, hắn cũng có thông điệp của hắn để gửi đến cho nhân loại.

Những lời nói tâm huyết của Lắc Lơ lại được tán thưởng bằng nhiều giọng cười chế giễu. Những giọng cười ấy đã làm nhà đạo diễn sừng cò, dòn dập tự ái:

- Sao lại cười? Đừng tưởng tôi say ná. Tôi nói cho mà nghe, nói cho mà biết. Tôi luôn luôn sung sướng và tự hào khi nhìn lại lịch sử văn học nước Nam ta vì bất cứ thời đại nào cũng có những tài năng lỗi lạc, những nhân tài kiệt xuất. Văn học ta từ khi mới ra đời cho đến nay gắn liền với đấu tranh thiên nhiên và đấu tranh chống đế quốc, phong kiến. Văn học ta là văn học của tình yêu con người và cuộc sống trong cái nghĩa đẹp nhất và cao rộng nhất của nó. Tôi nói là nói đúng. Vậy mấy ông cười là cười cái gì?

Rền Vàng nói nhỏ vào tai của Robert Tạch:

- Hắn say lắm rồi. Nói hăng tiết vọt quá! Ông đừng nói khích hắn nữa nhé. Để cho moa nói với hắn.

Robert Tạch gạt đầu. Rền Vang hét lớn:

- Bà chủ quán nhậu đâu? Cho thêm một em tiếp viên nữa. Mau lên!

Rồi quay sang Lắc Lơ dỗ ngọt:

- Ông nói đúng, một câu một chữ cũng không sai. Nhưng, nè, ông biết ông có lỗi gì không?

Lắc Lơ vẫn nổi nóng như Trương Phi:

- Tôi đêch có lỗi gì cả!

- Ha ha! Moa nói cho ông rõ nhé! Ông có lỗi rất lớn, đó là ông không ve vuốt, nâng niu bông hoa đang ngồi bên cạnh ông. Người đẹp đang cô đơn, tâm hồn đang héo úa đang cần ông chăm sóc, nâng như trứng hứng như hoa! Vậy mà nãy giờ ông làm gì? Ông biết lỗi chưa? Để chuộc lỗi, thì ngay bây giờ, ngay lúc này, ngay tức khắc ông hãy vì những người đẹp đang ngồi trong bàn nhậu. Uống muôn năm. Nào, uống!

Câu nói của nhà báo đã làm nhà đạo diễn vuốt ve được tự ái. Và tự ái của hắn biến mất khi bên cạnh hắn lại có thêm một bóng hồng ngồi sà vào lòng. Rền Vang nói sùi bọt mép:

- Ông là ưu tiên một đấy nhé! Hì hì, ưu tiên được ngồi cạnh những hai người đẹp mà không say thì cũng phí đời trai. Nào nhậu tiếp!

Những cái ly lại cụng vào nhau. Vui vẻ lắm. HỮU tình lắm. Bất chợt Lắc Lơ cảm thấy nhớ vợ một cách khủng khiếp. Bởi cô gái mới đến ngồi cạnh hắn, từ trong nách cửa thị tỏa ra mùi hương như mùi của vợ. Vợ ời là vợ! Giờ này em đang chuẩn bị bữa ăn chiều cho các con có những món gì? Hay chỉ là rau muống luộc chấm xì dầu? Nhìn những vỏ lon bia vứt vung vãi trên bàn, dưới đất, hắn cảm thấy tiếc tiền quá! Phải chi Robert Tạch cho hắn ít tiền - ít thôi, dù là chỉ bằng tiền mua vài lon bia - để chiều nay, hắn mua cho vợ vài lạng thịt bò! Gương mặt hắn buồn xo. Rền Vang nói:

- Nè ông Lắc Lơ, giữa tiền và thông điệp gửi cho nhân loại, ông chọn cái nào? Chắc ông chọn thông điệp phải không? Còn moa thú thật với ông là moa chỉ chọn tiền thôi!

Robert Tạch hòa vào:

- Vâng, tôi cũng vậy, tôi chỉ chọn tiền thôi. Tiền bạc cũng giống như đàn bà, muốn giữ nó thì phải chăm sóc nó, nếu không nó sẽ đi tạo hạnh phúc cho kẻ khác. Chính vì vậy, tôi là người quý trọng đồng tiền để từ đồng tiền này sinh sản ra những đồng tiền khác.

Những câu nói chí lý trên đã làm Lắc Lơ ngán ngẩm và buồn thân phận của mình:

- Tôi đâu có tiền để mà yêu tiền.

Không để cho nhà đạo diễn nói hết câu, Rền Vang nhảy vào miệng Lắc Lơ:

- Vậy bây giờ ông có thích tiền được cất vào túi ông không?

- Đùa hoài! Không lẽ ông cho tiền tôi à?

- Ừ! Có người cho tiền ông đấy!

Lắc Lơ trở mắt:

- Ai?

- Robert Tạch sẽ đưa tiền cho ông xài.

- Thật à?

- Sao không thật!

Robert Tạch móc tiền ra đặt vào tay Lắc Lơ:

- Ông giữ tiền này đi! Bạn bè với nhau thì giúp đỡ nhau là chuyện thường tình. Đừng cảm ơn. Đừng e ngại gì cả.

Tiền nằm trong tay. Bàn tay của hắn bỗng run lên. Lắc Lơ cảm thấy hai lỗ mũi của mình phập phồng. Mùi giấy bạc thơm như mùi hương nách của vợ. Vợ ơi là vợ! Có tiền rồi! Hắn vội nghĩ đến những lạng thịt bò xào với rau cần. Và hắn chảy nước bọt. Đợi cho cơn xúc động của Lắc Lơ trôi qua, Rền Vàng mới nghiêm nét mặt mà rằng:

- Bất cứ cái gì cũng đều có cái giá của nó cả. Moa thành thật khuyên ông là nên chấp nhận đề nghị của moa. Kịch bản phim *Oãn tù tình* sắp thực hiện thành phim. Người ta xem phim là xem nhân vật, tình huống và gương mặt diễn viên. Không có ai để ý đến tên đạo diễn, tác giả kịch bản đâu! Ngoài số tiền mà Rồn Rảng đã trả cho ông. Lần này Robert Tạch trả cho ông một lần nữa. Ông để cho Robert Tạch đứng tên vào chỗ của ông nhé! Được nhé! Dù không có tiếng nhưng ông lại có miếng. Cần gì tiếng. Moa cũng thích được như ông. Nhưng hỡi ôi! Nào có ai đưa cho moa một xu nào đâu!

Lắc Lơ kêu lên thảng thốt:

- Gạt tên tôi ra để đưa tên Robert Tạch vào à?

Rền Vàng thông thả nhả khói thuốc bay:

- Ừ!

Nghe nhà báo đáp gọn lỏn như thế, Lắc Lơ thấy bàng hoàng. Hắn đưa tay sờ vào túi quần. Tiền vẫn ngoan ngoãn nằm đó. Để được những lạng thịt bò hay được tên trên những tấm bảng quảng cáo?

Người nghệ sĩ cần danh hơn cần tiền. Trả lui lại tiền này nhé! Lắc Lơ thọc tay vào túi quần, hắn nắm chặt lại những tờ giấy bạc. Tờ bạc nhám nhit trong lòng bàn tay. Hắn lại thả tay ra. Những tờ bạc vẫn còn đó. Hắn đưa tay lên mũi ngửi ngửi và thấy những mùi thơm quyến rũ. Cần quái gì tên với tuổi. Đời nghệ sĩ còn dài, không làm phim này thì làm phim khác, không viết kịch bản này thì viết cái khác. Ôi! Danh trên đời này là danh hão. Chỉ có tiền là thật. Tiền đang nằm trong túi quần. Không đợi cho Lắc Lơ trả lời, Rền Vàng đã nháy mắt với những cô tiếp viên. Những cô gái này lại nâng ly

lên mời mọi người. Một cô gái đưa tay xoa xoa vào ngực lép của Lắc Lơ. Hấn sượng tê người. Và uống. Rồi lại uống.

- Vậy là xong nghen Lắc Lơ. Kệ mẹ đời! Đời này có ai sống được bằng cái danh đâu! Người ta chỉ sống được bằng tiền ông ạ! Uống đi! Đời, thế mà vui.

Nhà đạo diễn đang được cô gái thò tay xoa xoa xuống lỗ rốn. Hấn lại đê mê. Và gật đầu trong khi hai mắt nhắm tít lại. Tiền trong túi và gái bên cạnh. Đời sống phù vân và ngán ngùi lắm trời ạ! Thấy Lắc Lơ gật đầu, Robert Tạch vội lấy cây bút và tờ giấy đặt trên bàn, hấn viết: *“Giấy biên nhận! Tôi là đạo diễn của đoàn Nòng Súng hoàn toàn đồng ý cho ông Robert Tạch đứng tên tác giả kịch bản Oản tù tình vì kịch bản này do ông Rền Vàng, Rồn Rằng và Robert Tạch cùng viết. Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm những dòng chữ này trước pháp luật và kỷ cương nhà nước. Ký tên”*. Viết xong, gã đưa cho Rền Vàng. Nhà báo liếc mắt đọc qua, y thàn khen Robert Tạch cẩn thận vậy là tốt. Tuy nhiên văn chương, câu cú của tờ giấy biên nhận có gì đó không ổn, viết chẳng nhứt chẳng ra ngô khoai gì cả. Biết vậy, nhưng y vẫn cười toe toét:

- Ông viết khá lám. Moa rất thích những dòng chữ bay bướm của ông. Đưa cho Lắc Lơ ký là xong.

Lắc Lơ đang nhắm mắt tận hưởng lạc thú trên đời.

Robert Tạch đẩy tờ giấy về phía hấn:

- Ký giùm tôi tờ biên nhận ông ơi!

Nhà đạo diễn mở mắt nhìn qua và đọc, mắt lờ mờ trong cơn say ngất ngưỡng nên không đọc nổi nội dung là gì cả. Một tay Lắc Lơ đang thò vào váy của cô tiếp viên và một tay còn lại, hấn cầm bút ký. Chữ ký thảm hại như gương mặt trơ trên của con gái nhà lành, sau khi say lại thấy mình ngủ trên giường nhà lạ! Vậy là xong. Lắc Lơ không cần biết chuyện gì đã xảy ra. Hấn đang nũng nịu với gái tiếp viên. Giọng lè nhè say, hấn hỏi cô gái:

- Em đã có chồng chưa? Làm vợ anh không?

Cô gái hứ:

- Để bị đánh ghen à?

- Ai dám đánh ghen em? Chỉ có anh sợ bị thằng chồng em đâm cho một nhát dao, khốn nạn lắm.

Cô gái cười ngả ngớn:

- Khốn nạn lắm anh ơi! Em ba lần lấy chồng nhưng vẫn còn trinh đây anh ơi!

Nói xong cô ta cười hô hố và mọi người trong bàn cũng cười theo tán thưởng sự trơ trẽn của câu nói duyên dáng đó. Lắc Lơ hỏi lại một cách say mê:

- Trời đất ơi! Sao lạ lùng vậy em. Cưới chồng ba lần mà vẫn còn... nguyên vẹn à?

Cô tiếp viên cười hí hí như tiếng ngựa lồng:

- Đúng vậy anh ạ. Lần thứ nhất chồng em làm bảo vệ ở công ty xuất nhập khẩu, không bao giờ chàng đụng tới em vì chàng bảo thủ trường cơ quan quy định "*phải giữ nguyên hiện trường*". Lần thứ hai em cưới chồng khác, chồng em làm nghề hướng dẫn viên bảo tàng, không bao giờ chàng đụng đến em vì chàng luôn tuân thủ nội quy "*không được sờ vào hiện vật!*". Đấy mấy anh thấy chưa? Khốn nạn cho đời em. Em bèn ly dị lần nữa để lấy chồng khác. Lần thứ ba thì mấy anh biết chồng em làm nghề gì không? Chàng ta làm nghề giám đốc! Chàng ta chỉ dám nói đốc vào, nói rất giỏi nhưng đêch biết làm gì cả!

Mọi người cùng phá lên cười hô hố! Câu chuyện nhố nhăng một cách trí tuệ, nhằm nhí một cách thông minh không biết cô tiếp viên này đã kể đến lần thứ bao nhiêu rồi. Đời sống của tiếp viên nữ ở các nhà hàng, quán nhậu nghèo nàn về mặt tri thức, chỉ bấy nhiêu

ngôn ngữ, bấy nhiêu bài hát, bấy nhiêu câu chuyện cứ lặp đi lặp lại cho khách mua vui. Thế nhưng do đứng đắn nên Rền Vàng lại thích các cô tiếp viên ẻo ợt lẳng lơ kia góp vui làm sang trọng không khí của buổi nhậu rất đáng trân trọng của tình bạn. Thế nhưng, bằng tài năng của một nhà đạo diễn, nghe xong, lập tức Lắc Lơ đập bàn hét lớn một cách hùng dũng:

- Hay! Tuyệt hay! Tôi sẽ viết kịch bản "*Nước mắt dầy thì*" từ câu chuyện này. Tôi sẽ đạo diễn. Tôi sẽ cho trình diễn trên sân khấu thành phố. Hì hì!

Buổi nhậu tiếp tục. Một bàn tay của Lắc Lơ vẫn chưa rút ra khỏi váy của cô tiếp viên và y gật gù:

- Đời, thế mà vui.

Chương mười ba

Rằng: “Xin lỗi ông là ai?”

Bây giờ thì mới chau mày nghiêng rặng

Đã đến ngày đoàn làm phim ra Vũng Tàu để thực hiện những cảnh đầu tiên của kịch bản *Oán tù tình*. Ngày lên đường đã đến. Mây xanh ngát. nắng trong veo. Chim cười trong lá. Họ có mặt tại Vũng Tàu khi trời đã xế bóng, vì trên đường đi hai lần xe nổ lốp, hai lần vợ chồng Rồn Rặng gây gổ nhau, hai lần Robert Tạch đổi chỗ với Rền Vàng để được ngồi bên cạnh thí sinh số 7 và không một lần nào, không có ai nhắc đến sự vắng mặt của nhà đạo diễn Lắc Lơ.

Đêm đầu tiên tại Vũng Tàu. Mọi người đều thấy tâm hồn mình như trẻ thơ. Gió biển đã thổi hết những nhọc nhằn cơm áo, những mệt mỏi của mưu sinh, những mưu toan để được nổi tiếng... ra khỏi tâm hồn. Gió biển đã làm họ thấy yêu đời. Yêu người. Sau khi ăn tối xong, Robert Tạch kín đáo rút tờ bạc “đô” nhét vào tay thí sinh số 7 mà gã ngồi bên cạnh. Gã nói:

- Tôi với em có thể đi dạo mát để ngắm cảnh đẹp của Vũng Tàu không?

- Đi chung với mọi người trong đoàn hay là chỉ em với ông?

- Không! Chỉ tôi với em thôi. Người xưa có dạy rằng: Trà tam, tửu tứ, nhị đồng hành. Có nghĩa là uống trà phải ba người, uống rượu phải bốn người, còn đi chơi với nhau chỉ cần hai người là tuyệt nhất. Đồng ý không em?

- Vâng, em phải xin phép ông Rồn Rặng và ông Rền Vàng.

Robert Tạch lắc đầu:

- Không phải xin phép đâu. Ngày mai mới bắt đầu làm phim. Còn đêm nay là đêm của sự riêng tư em ạ! Mình đi dạo mát với nhau thì có gì phải xin phép! Hơn nữa, tôi là một trong những tác giả kịch bản, cần trao đổi trước về ý đồ nghệ thuật với diễn viên.

- Không, em phải xin phép. Má em có dặn rằng phải biết tôn trọng ý kiến của người lớn, gọi phải dạ, bảo phải vâng. Gia đình em nề nếp lắm ông ạ.

Người đẹp nói vậy, Robert Tạch thích chí lắm. Con nhà lành là đây. Sự trinh tiết cũng là đây. Thí sinh số 7 lại nũng nịu:

- Em nhớ nhà quá ông ạ! Chưa bao giờ em đi xa như thế này đâu. Giờ này chắc ba má em cũng nhớ em lắm. Ông ơi! Mẹ em đã từng nói với em: *“Tu đâu cho bằng tu nhà, thờ cha kính mẹ mới là chân tu”*.

Giọng nói ẻo ọt của thí sinh số 7 càng làm Robert Tạch mê mết, cô ta lại nhỏ nhẹ hỏi Robert Tạch:

- Ông ơi! Ông có thích đọc sách không? Bạn hãy cho tôi biết bạn thích đọc sách loại nào thì tôi sẽ nói ngay là bạn thuộc hạng người nào. Câu ngạn ngữ của phương Tây đã nói vậy ông ạ! Ông thích đọc sách loại gì?

Vị tiến sĩ y khoa trả lời:

- Do nghề nghiệp của mình nên tôi chỉ thích đọc những sách nghiên cứu về giải phẫu thẩm mỹ. Thú thật, sinh ra trên đời này, tôi chỉ có một khát vọng lớn lao làm phải chấn hưng, phải tô đắp không mệt mỏi vẻ đẹp chân, thiện, mỹ cho người phụ nữ.

- Vậy à! Em khâm phục ông quá. Tuy nhiên để làm cho tâm hồn ông được tắm mát trong suối nguồn tinh khiết, em xin phép được tặng ông quyển sách mà em rất yêu thích đó là quyển *Nhị thập tứ hiếu* nhé!

Robert Tạch run lên vì cảm động. Sự cảm động ấy vẫn còn đeo đuổi trong tâm hồn gã, khi mà gã cùng thí sinh số 7 đi dạo mát trên bãi biển Vũng Tàu.

Đêm đầu tiên ở Vũng Tàu thật thú vị. Vợ của Rồn Rảng đi ngủ trước, vì mệt mỏi sau một ngày dài ngồi trên xe. Những người khác trong đoàn làm phim cũng tếp đi theo nhu cầu cần thiết của họ. Chỉ có Rền Vàng và Rồn Rảng đi nhậu với nhau. Họ nằm dài trên chiếc ghế để hứng lấy gió biển rồi nghe ngoài khơi xa vỗ ì ầm những đợt sóng và uống bia, thử hỏi còn có gì thoải mái hơn? Thoải mái hơn nữa là chỗ ngồi nhậu không cách xa khách sạn bao nhiêu, nếu mệt thì anh chỉ đứng lên, bước vài bước là đến chỗ ngủ, nếu làm biếng, anh cứ nằm tại chỗ mà ngủ, nào có ai cấm anh đâu! Sướng thật. Nốc cạn ly bia và ngoác mồm ra để nhai con mực dai nhách, Rồn Rảng hỏi:

- Anh Rền Vàng ạ! Phim sẽ ăn khách vì vợ em đóng vai chính đấy nhé! Không phải vì vợ em cần nổi tiếng như V.T, T.T.H, T.N.A... Đòi chớ thật, vợ mình mà nổi tiếng thì thằng khác sẽ sà vào tán tỉnh ngay! Nhưng em cần vợ em đóng vai chính vì vợ em rất có khả năng diễn xuất. Diễn xuất rất tuyệt anh ơi!

Rền Vàng chỉ muốn nằm nghe tiếng gió ru, tiếng sóng hát nên bỏ mặc những lời ấy ra ngoài tai. Điều Rền Vàng khoái chí nhất là chuyện giữa y và vợ Rồn Rảng vẫn giữ kín như bưng. Đàn bà hay thật. Họ không khai ra thì đồ mური Rồn Rảng, hai mươi Sherlock Holmes cũng không thể biết nổi. Y chỉ đáp ngắn gọn:

- Ông cứ nói hoài! Vợ ông không đóng vai chính thì ai đóng? Mình bỏ tiền ra là mình có quyền! Có tiền là có quyền!

Rồn Rảng hứng chí:

- Lời nói của anh thật chí lý, chí tình. Nào nâng ly! Em xin phép được mời anh!

Họ lại uống với nhau. Những lon bia cạn dần. Đêm càng về khuya. Họ ngất ngưỡng say. Rồn Rảng nói:

- Em với anh đi massage nghen?

Rèn Vàng đáp hờ hững:

- Đi thì đi! Tội gì không đi!

Thế là hai người bạn tri âm tri kỷ như Bá Nha - Tử Kỳ, như Lưu Bình - Dương Lễ chui vào phòng massage. Rèn Vàng vào phòng số 3, Rồn Rảng vào phòng số 5. Rồn Rảng mặc quần xà lỏn nằm ưỡn người ra để cô gái có đôi chân to như bắp chuối đập lên thành thạch. Hấn khoái chí mở mồm hát:

- Em về ôi em về! Em về chách chách chùm em về! Ôi! Ôi! Em về chách chách chùm tan trường chách chách chùm...

Trong khi đó, Rèn Vàng đã bỏ về. Không phải vì những cô gái đã làm y không vừa lòng. Nhưng bây giờ y đang say. Một khi cơn say đến, y lại nhớ đến hình ảnh vợ của Rồn Rảng nằm hờ hênh trong phòng máy lạnh ở công viên Vó Ngựa Chung Tình. Mùi da thịt thơm tho và trắng nõn nà lại thúc giục y phạm tội. Giờ này em đã ngủ chưa hả em? Chồng em thì đang say bí tỉ trong phòng massage rồi! Em có nhớ đến anh không? Rèn Vàng loạng choạng trở về khách sạn. Y leo lên cầu thang. Gió biển thổi lồng lộng. Y mở ổ khóa để đẩy cửa bước vào phòng của mình. Căn phòng trống trơn. Máy lạnh chạy rù rì. Chán ngắt. Y ngả người trên giường nệm và nhìn trần nhà. Thở dài. Y bước ra khỏi phòng. Đến phòng của Robert Tạch, y gõ cửa. Không có tiếng ai trả lời. Chà! Robert Tạch với thí sinh số 7 đi đâu mà giờ này chưa về? Y bước qua những phòng khác, anh em trong đoàn làm phim vẫn còn hú hí đâu đó chứ chưa về ngủ. Vậy lúc này chỉ có mỗi vợ Rồn Rảng là không đi đâu chơi thôi, à đang ngủ.

Tuyệt lắm.

Y hí hửng mừng thầm trong bụng. Và cũng như tất cả những truyện tiểu thuyết diễm tình khác, bọn nhà văn hạng bét sẽ cho nhân vật của mình dòm vào ổ khóa để nhìn người đẹp đang lỏa lồ ngủ hoặc đôi tình nhân đang mèu chuột chẳng hạn. Nhìn qua ổ khóa: Ấy là

những mô-típ phổ biến của bọn nhà văn ba xu thường đẩy nhân vật của mình vào tình huống hấp dẫn như vậy. Nhưng biết làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ hả trời? Khi mà chàng nhà báo Rền Vang cũng khom người xuống, mắt y dán vào ổ khóa. Y thấy vợ của bạn mình đang ngủ ngon lành. Người đàn bà đẹp nhất là lúc trên giường ngủ. Thiên thần hiển hiện trên từng chân lông kẽ tóc. Thánh thiện và trong sạch. Bởi vì khi họ ngủ, ác quỷ trong con người của họ đã rong chơi. Chỉ còn đây một tấm thân kiều diễm.

Rền Vang đẩy cửa phòng bước vào. Y tắt đèn, và rút luôn cầu chì. Phòng tối om om. Y ngồi dưới chân người đàn bà đang ngủ say. Bàn tay của y sờ soạng. Từng cúc áo được bật tung ra. Chiếc váy màu đỏ của vợ Rồn Rảng được lật ngược lên. Bàn tay của y phiêu lưu trên từng vùng thân xác của người đẹp. Y cúi xuống hôn vào đôi môi. Môi ngọt ngào và thơm mùi son phấn của tình dục. Vợ Rồn Rảng bỗng ú ớ kêu lên khi thấy có người nằm trên thân thể của mình. Rền Vang khóa lại tiếng kêu ấy bằng một môi hôn nồng cháy. Có phải chồng mình không? Căn phòng tối quá! Ắ không nhận diện được. Ắ đưa tay lên vuốt tóc người đàn ông. Không phải mái tóc của Rồn Rảng. Ắ ngờ ngợ lo sợ và hoảng hốt kêu lên:

- Ai? Ai?

Không có ai trả lời cả. Ắ vùng lên để thoát khỏi tấm thân nặng nề đang nằm trên người mình.

- Ai? Ai?

Không có ai trả lời cả. Bất chấp những tiếng kêu hoảng hốt kia, Rền Vang cứ hùng hục nháp nhồm người lên xuống theo nhịp của tốc độ 188 mà thuật ngữ trong âm nhạc gọi là prestissimo! Ban đầu, ắ còn kêu lên nhưng thấy người đàn ông cuồng nhiệt quá và cảm giác khoái cảm cũng dâng lên ngùn ngụt nên ta chỉ nghe ắ kêu:

- Ài? Ài?

Tiếng ài ài mỗi lúc mỗi nhỏ dần như tiếng đàn bị rè!

Tại phòng massage, Rồn Rảng nốc thêm mấy lon bia nữa và mặc quần áo, lừ đờ lừ đờ đứng dậy. Đi ngang phòng số 3, hắn đập ầm ầm để gọi Rền Vang cùng về. Không có ai trả lời cả. Điên tiết hắn co chân đạp cửa phòng lần nữa. Cánh cửa bật tung ra. Cô gái phục vụ và người đàn ông lạ hoắc chưa kịp mặc quần áo. Ủa! Không có Rền Vang. Vậy y đi đâu rồi? Người đàn ông trong phòng chỉ mặc mỗi chiếc quần xà lỏn, y hùng hổ bước ra và gằn giọng:

- Say rồi quậy phải không?

Nhà thơ của chúng ta co rúm người lại như con sâu, hắn lí nhí đáp:

- Xin lỗi ông, tôi lộn phòng.

Hắn vừa nói dứt câu, người đàn ông đã vung cánh tay lực lưỡng đâm thẳng vào mặt:

- Đất có thổ công, sông có Hà Bá nghe mậy! Cho mày chết. Lộn phòng! Lộn phòng!

Cú đâm chính xác ấy đã đẩy nhà thơ của tuổi mới lớn ra khỏi cửa. Gương mặt hắn bê bết máu. Cánh cửa phòng massage đóng sập lại. Rồn Rảng vung tay lên trời và hét lên để trả thù:

- Mày đánh tao cũng như mày đánh bố mày!

Nói xong câu ấy, nhà thơ hả hê lắm, sung sướng lắm dù đang say bí tỉ. Hắn lững thững, leo thẹo đi về khách sạn. Cú đâm vừa rồi dù ức lắm, đau lắm, nhưng vốn là một nhà thơ đã từng chăm chút cái đẹp trác tuyệt cho cuộc đời này nên Rồn Rảng đành nhượng bộ. Gió biển thổi lồng lộng. Tóc hắn bay theo gió. Mùi biển mặn phả vào mặt. Hắn cảm thấy dễ chịu. Cú đâm tàn nhẫn vừa rồi đã làm Rồn Rảng tỉnh rượu một chút. Về đến khách sạn, hắn leo lên phòng ngay.

Trong phòng tối om vẫn còn nghe vọng lại tiếng “ài ài” của vợ Rồn Rảng. Nhà thơ bật đèn. Đèn không sáng được. Nghe những tiếng

động đực trên giường của vợ, nhà thơ đã biết chuyện gì xảy ra. Hắn lao vào phòng và kêu thảm thiết:

- Em ơi em! Thằng nào? Thằng nào? Thằng nào ngủ với vợ tao? Thằng nào?

Rền Vang hoảng hốt nhảy khỏi giường. Nhưng không kịp nữa rồi. Rồn Rảng đã túm được tóc thằng ăn vụng. Trong phòng tối om om, nhà thơ không nhận diện được ai. Hắn đưa mười ngón tay đã từng viết những vần thơ bay bướm vào cổ họng của kẻ tình địch. Và siết chặt. Hắn gằn giọng:

- Xin lỗi, ông là ai?

Rền Vang sợ quá! Mặt không còn giọt máu. Y dùng hết sức để hất cánh tay của Rồn Rảng và vụt chạy ra khỏi phòng...

Những chuyện trớ trêu này đã xảy ra tại khách sạn, Robert Tạch không hề biết gì cả. Mặc dầu, trong quán cà phê vắng hoe, không còn ai cả ngoài Robert Tạch. Gã vẫn gục đầu xuống bàn ngủ ngon lành. Đã đến giờ đóng cửa nên chủ quán lịch sự đến gọi gã dậy. Và họ cũng hoảng hốt khi thấy gã ngủ như chết.

- Dậy! Dậy mau ông ơi! Quán chúng tôi đóng cửa!

Robert Tạch vẫn không hay biết gì cả. Họ lấy khăn lạnh đắp vào mặt gã. Chủ quán nói:

- Chắc ông khách này bị trúng gió. Lấy dầu Nhị Thiên Đường ra đây mau!

Dầu nóng, dầu gió được xoa vào người Robert Tạch. Phải đến năm phút sau, gã mới mở được mắt. Gã bỗng sực tỉnh. Tỉnh táo như sáo sậu. Gã vụt hiểu tất cả những gì đang xảy ra. Việc đầu tiên là gã đưa tay xuống túi quần.

- Chết mẹ! Mất mẹ giấy tờ, tiền bạc hết rồi! Gọi công an mau!

Robert Tạch đứng dậy lắp bắp hỏi chủ quán:

- Bà chủ quán ơi! Bà có thấy con quỷ nhỏ chạy đường nào không?

- Thưa ông, con quỷ nào ạ!

Robert Tạch bực mình:

- Con quỷ đi chung với tôi chứ con quỷ nào nữa!

Bà chủ quán trả lời:

- À! Cô gái đi chung với ông ấy à? Tôi tưởng là ông dẫn con gái ông đi chơi, xin lỗi, tôi tưởng là vợ ông chứ đâu có biết. Cô ta bỏ về lâu rồi!

Robert Tạch kêu lên:

- Chết mẹ rồi! Chỉ giúp tôi đồn công an ở đâu?

Theo hướng chỉ của bà chủ quán, vị Tiến sĩ Y khoa tất tưởi chạy đi tìm công an. Giờ này mà ở đâu hơi thí sinh số 7? Robert Tạch gào lên một cách điên dại. Trước khi nghe Robert Tạch tường thuật lại câu chuyện, ông trưởng đồn công an hỏi:

- Giấy tờ của ông không còn gì cả. Ông khai tên tuổi, địa chỉ để chúng tôi ghi biên bản. Vâng, bây giờ ông hãy kể lại chuyện đã xảy ra. Khoan kể ông mất bao nhiêu tiền đã. Xin lỗi, ông là ai?

Trong lúc Robert Tạch kể lại sự việc tại đồn công an thì tại khách sạn, Rồn Rằng ngao ngán nhìn thân thể lỏa lồ của vợ. Hấn lại nốc bia ừng ực để quên đi nỗi đau đớn của một nhà thơ đang bị mọc sùng. Bia vật hấn ngã xuống chân giường, hấn lấy mấy viên thuốc ngủ tọng vào mồm. Chỉ có ngủ mới quên được nỗi nhục nhã vừa xảy ra. Hấn lại nốc bia và đập đầu ầm ầm vào gối, vợ ơi là vợ! Đến lúc mệt lả người, hấn ngã người ra ngủ. Giấc ngủ đến chập chờn. Chập chờn cơn mộng dữ. Trong giấc ngủ của hấn không còn nàng thơ đến vỗ về mà chỉ có ác quỷ đến hăm dọa! Hấn ú ớ kêu lên rồi lại ngoặt cổ ngủ. Vợ Rồn Rằng khóc tức tưởi. Ả bé xốc hấn lên giường và đắp mền lại cho hấn. Nhà thơ đang chìm đắm vào cơn mơ. Hấn

thấy vợ hấn của thuở hai người mới quen nhau. Thấy lại ngày hợp hôn. Thấy vợ mình đi vào bệnh viện Từ Dũ. Sinh con đẻ cái. Con hấn đẹp như hoa hồng. Hấn bồng con hấn và hôn vào đôi má bầu bĩnh bọng sữa dù hơi giống Rền Vàng. Nhưng con hấn co chân đạp mạnh để thoát khỏi vòng tay âu yếm của hấn. Lạ quá! Con hấn mới đẻ ra mà đã biết nói rồi sao? Con hấn nói:

- Tại sao ông bồng tôi và hôn vào má tôi? Xin lỗi, ông là ai?

Tiếng nói đằng đằng sát khí của con hấn đã làm hấn rùng mình. Một cơn gió thổi thốc vào phòng. Rồn Rảng giật mình ngồi dậy. Người hấn đầm đìa mồ hôi. Hấn thấy đầu mình nhức buốt như có ai lấy búa đập vào thái dương...

Sau khi thoát khỏi cánh tay của Rồn Rảng, Rền Vàng cũng bỏ của chạy lấy người. Đêm đã khuya. Y không dám trở lại khách sạn. Y đi lang thang trên bãi biển. Đi như kẻ mộng du. Biển tối đen. Sóng ì ầm. Từ phía xa có ánh đèn pin thấp thoáng, Rồn Rảng báo công an bắt mình chẳng? Một cảm giác lạnh buốt chạy dọc theo sống lưng. Y run lẩy bẩy như tàu chuối khô và ngồi sụp xuống bãi biển. Ánh đèn pin đi gần đến chỗ y. Có tiếng hỏi:

- Ai đó! Ngồi yên! Chạy là chúng tôi bắn.

Rền Vàng nói yếu ớt:

- Tôi! Tôi, nhà báo.

Họ hỏi:

- Xin ông cho chúng tôi kiểm tra giấy tờ?

Giấy tờ để lại hết trong khách sạn rồi, lấy gì mà đưa ra hả trời? Lại có tiếng nói:

- Không có giấy tờ gì à? Ha ha! Có phải mày là thằng chích choác vừa trốn tù, phải không?

Rền Vàng hoảng hồn:

- Không! Không! Tôi là người dân lương thiện, tôi là nhà báo kiêm nhà văn!

Ánh đèn pin rọi thẳng vào mặt y:

- Nhà báo, nhà văn gì mà đi trong đêm khuya như thế này? Giấy tờ tùy thân lại không có! Xin lỗi, ông là ai?

Là ai bây giờ?

Sóng biển vẫn vỗ ầm ầm vào ghềnh đá. Đêm tối đen. Không có một ngọn gió nào phiêu linh qua trần gian này. Đêm vẫn tối đen nhưng từ ngoài khơi xa đã có vài ánh đèn giăng câu lóe sáng. Sóng biển vẫn vỗ ầm ầm vào ghềnh đá.

Rền Vang tay che ánh đèn pin đang rọi thẳng vào mặt mình. Y chợt rùng mình, nếu lúc Rồn Rảng siết cổ y trong phòng khách mà bị ánh đèn chiếu sáng như thế này thì bỏ mẹ rồi. Vậy cũng còn may. Y lúng búng trong cổ họng như mèo ăn vụng bột:

- Đời, thế mà vui.

LÊ MINH QUỐC

(Phú Nhuận - 1992, chỉnh sửa 2014)